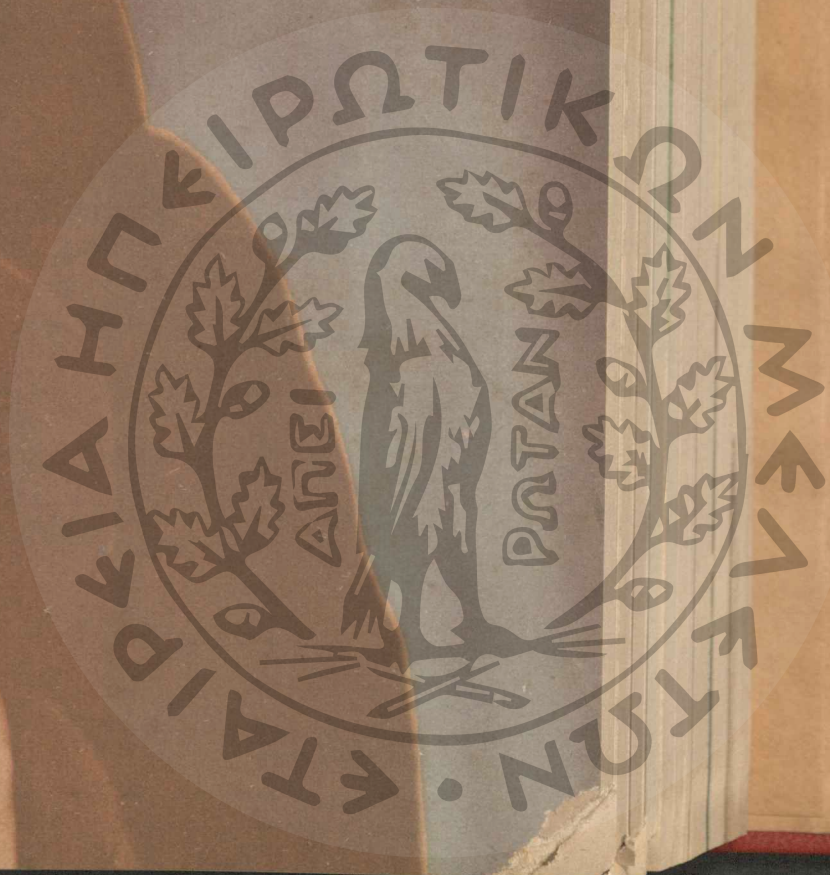

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1938

[Handwritten signature]

ΕΤΟΣ
1938
ΜΟΔΟΣ Β'
9.40(761)

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας 'Αθηνών—Πειραιώς
προς ευκολίαν του κοινού

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86
ΚΑΛΔΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεσσαίας ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομυχάλη καὶ Καλλιδρυ-
μίου.
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδὸς Συρράκου, πλησίον σταθμοῦ ΣΠΑΠ
— ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδὸς Πειραιῶς 79 πλησίον Λαχανα-
γορᾶς
ΒΑΘΗΣ, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ, ὁδὸς Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ, ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114
ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδὸς Ἀχελώου καὶ Ἀλατσοῦ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψα-
ρῶν
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μετὰ τὸ πλησιέστερον συνοικια-
κὸν παράρτημά μας ἀποφεύγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν
ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ 16ετίαν ἐπιμελητὴς τῆς
ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ καθη-
γητοῦ κ. Γ. Φωτεινοῦ, δέχεται
ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέ-
ας 1.

Ὡρεὶ 8—11 καὶ 4—6
Ἀριθ. Τηλεφ. 80215

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛ-
ΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ
τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
Υφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογί-
ας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, Με-
νάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Τ. Ἑσωτερικὸς Νοσηκο-
μεῖου Α. Συγγροῦ
Δερματικὰ - Γυναικολο-
γικά.
Κεραυνιδέου 21 - Ἀθῆ-
ναι

(*Ἐναντὶ Βασιλ. Θεάτρου)
101) 2—11) 2 π.μ. 5—8 μ.μ.
Τηλεφ. 52—623

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ, ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2. Τηλ. 54.737.

ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑΙ

COTY PARIS

Πασίγνωστον ὅτι... Ἀρώματα φίγα καὶ ὀσμὴν
καλλυντικὰ εἶναι ΜΟΝΟΝ ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ.
καὶ οἶκος ποῦ νὰ τα προσφέρῃ εἰς τὴν τελειότερον
γὴν καὶ σὲ φθινὲς τιμὰς Εἶναι ΜΟΝΟΝ Οἱ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ
ΛΟΥΤΡΑ ΦΟΙΝΙΣ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ ΑΡΙΘ. 5

Ἦρχισεν ἡ λειτουργία τῶν θερμῶν
καὶ ἐν γένει ἱαματικῶν λουτρῶν.
Ἀφθάτος πελυτέλεια, καθαρὴ καὶ ἀν-
μναις διὰ τῶν ἰδιοκτητῶν ἀπολυμαντικῶν καὶ
πλυντικῶν μηχανημάτων, σιδηρωτηρίων κλπ.

ΤΙΝΑΙ ΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ ράψετε τὸ φόρεμά σας. ΠΡΙΝ ἀγοράσῃτε
νούργιο καπέλλο, ἐπισκεφθετὲ τὴν ΕΚΘΕΣΙΝ Τῶν
ΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ καὶ ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΟΥ
ΚΟΥ (Ἀγ. Μάρκου 18, 1ος ἔρροφος, τηλ. 25-173). Ὡς
τε ἔτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλὰ καὶ
καλύτερες γραμμὲς, τὶς πρὸ τελευταίας μόδας, ἀρίστης ποιότητος καὶ μετὰ τὰς
τέρας τιμὰς. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ ράψετε καὶ δικὰ σας ὕφασμα, σύμφωνα μετὰ τὰς
μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

29 Σεπτεμβρίου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΠΟΥ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ...

Ἡ νέα θεντέττα τοῦ κινηματογράφου, ἡ τε-
τραῖανθ' Ἄλλις Ρούθ, ἡ ὁποία φημίζεται γιὰ
τὶς μακρὺς μεταξένιες
θλεφαρίδες τῆς.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΧΑΡΑ

τασαν τόσο συχνά κι' ἔπεσαν πάνω σὲ ἀνθρώπους, σὲ
ζῶα, σὲ τραπέζια, σὲ σωρούς ἀπὸ χαλίκια.

—Εἰ δὲ βλέπετε ; τοὺς φώναζε κάποτε κανένας, αὐθόρ-
μητα κι' ἀσυλλόγιστα.

—Ἀμ' ἂν βλέπαμε!... ἀπαντοῦσε ἡ κόρη χωρὶς νὰ συμ-
πληρῶν.

Τὸ «κέντρο» τοὺς ἦταν οἱ Ἅγιοι Θεόδωροι καὶ τὸ περι-
βολάκι. Ἐκεῖ τὶς ἔθλεπε νὰ τραγουδοῦν, ἢ νὰ κάθονται
κοντά-κοντά στὸ πέσοβλι τῆς ἐκκλησίας, στὴν ἄκρη κανε-
νὸς πεσοδρομίου, στὴν πόρτα κανενὸς σπιτιοῦ, νὰ θυβίζου-
νται σὲ ρεμβασμοὺς κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο, ἢ καὶ σὲ ὕπνο ἀπο-
σταμένες. Οὕτε εἶχαν ἀνάγκη αὐτὲς νὰ κλαίγουνται καὶ νὰ
ἐπικαλοῦνται ὅλη τὴν ὥρα, ὅπως ἄλλοι ζητιάνοι· ἡ δι-
στυχία τοὺς ἦταν τόσο φανερή, τόσο χτυπητή, ὥστε αὐθόρ-
μητα οἱ πονετικοὶ διαβάτες ἔβαζαν καμμιὰ πεντάρα στὸ
χέρι τῆς κόρης, ποὺ κάποτε ξυπνοῦσε γιὰ νὰ τὴν πάρῃ καὶ
νὰ εὐχαριστήσῃ, μετὰ μιά φανίτσα τόσο παράξενη, τόσο ἀ-
πρόοπτα ἀρτυρήχη!

Πολὺ σπάνια τὶς ἔθλεπε ἔξω ἀπὸ ἐκείνη τὴ συνήθειαν
τῆς περιοχῆς — δὲν ἀνέβαιναν παρὰ τὸ πολὺ ὡς τὸν Ἅγιο
Γεώργιο καὶ δὲν κατέβαιναν παρὰ τὸ πολὺ ὡς τὴν ὁδὸν
Αἰδίου — καὶ πάντα ἡμέρα. Μόλις ἔγερνε ὁ ἥλιος, ἐξαφα-
νίζονταν μαζί μετὰ τὶς σκιὰς. Ποῦ πῆγαν; Σὲ ποιά τρώ-
γλη χώνονταν, νὰ περάσουν τὴ νύκτα τοὺς, ντυμένες ἴσως
ὅπως ἦταν, καὶ νὰ ξετρυπώσουν τὸ πρωῒ, γιὰ νὰ βρεθοῦν
πάλι στὸ «κέντρο» τοὺς;... Μιά φορά μονά τις εἶδα κι' ἄλ-
λοῦ ἀπ' αὐτὸ τὸ «κέντρο», καὶ πολὺ μακρὰ μάλιστα. Γύ-
ριζα ἀπὸ μιά χειμωνιάτικη ἐκδρομὴ μετὰ φίλους. Ἦμασταν
κάπου ἐκεῖ στὸν Ποδονόστι, κάτω ἀπὸ μολυβένιο οὐράνιο
ποῦ ἦταν ἔτοιμος γιὰ νὰ χιονίστῃ. Ὁ ἥλιος εἶχε γείρει, ἔκα-

Μιά ἀπὸ τὶς πληγὲς τῆς παλιᾶς Ἀθήνας — κι' εἶχε πολ-
λὲς ἡ μικρὴ κι' ἀκατασκεύαστη ἀκόμη πόλις — ἦταν κι'
οἱ ζητιάνοι. Ἐθλεπε ἕνα πλῆθος νὰ γυρίζουν στοὺς σκο-
νισμένους καὶ λασπωμένους δρόμους, ἄνδρες, γυναῖκες, ἀ-
νήλικα παιδιά, γέρους, σακάτηδες ψευτοσακάτηδες, κου-
ρελῆδες, θρώμικους — μερικοὺς καὶ καθαρούς, συγυρισμέ-
νους, μὰ ὅλους ἀπαιτητικούς κι' ὀχληρότατους. Πολλοὶ ζη-
τιάνευαν μετὰ πρόφασιν: τὸ χλωμό κι' ἀδύνατο κοριτσάκι
πουλοῦσε, τάχα, λουλούδια· τὸ καχεκτικὸ παιδί πουλοῦσε
σπίρτα ἢ κορδόνια γιὰ τὰ παπούτσια· ὁ κουλὸς, ἀλήθεια ἢ
ψέματα, ἄντρας πουλοῦσε καπνὰ κι' ἐφημερίδες. Αὐτοὶ ἐ-
γύριζαν στὰ κέντρα, πρὸ πάντων σὲ ὄρες θραυνές, κάπο-
τε καὶ τὴν νύκτα. Οἱ ἄλλοι ζητοῦσαν τὴν ἐλεημοσύνη θαρ-
ρετὰ κι' ἀπροφάσιστα: δὲς μου! Ἦταν «φτωχοὶ» κι' αὐτοὶ
ἔβγαζαν.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ δύο γυναῖκες: μιά μόνον
μεσόκοπη καὶ μιά κόρη ἴσαμε δεκαπέντε χρονῶν. Κ' ἡ δύο
τυφλὲς, περισσότερὸ ἢ μάννα, ποὺ τὰ μάτια τῆς ἦσαν πρη-
σμένα καὶ σχεδὸν κλειστά, λιγώτερο ἢ κόρη, ποὺ εἶχε κολ-
λήσει τὴν ἀρρώστειαν ἀπὸ τὴ μάννα τῆς κι' ἦταν ἀκόμα στὴν
ἀρχὴ τῆς. Ἀπερίγραπτα τὰ κουρέλια ποὺ φοροῦσαν κι' οἱ
δύο. Οὕτε χρῶμα εἶχαν πειὰ οὔτε σχῆμα. Μόνον ποὺ ἦταν
πολλὰ, ἀπαντὰ — ἀκόμα καὶ τὸ καλοκαίρι — καὶ τὶς ἔκα-
ναν ἄλλες τόσες. Φαίνεται πὺς φοροῦσαν, κυριολεκτικά,
«ὅ,τι εἶχαν». Ἡ μάννα σκέπαζε τοὺς ὤμους τῆς μετὰ λεί-
ψαν ἑνὸς ἀντρίκιου ἐπανωφοριοῦ, κι' ἡ κόρη ἔσερνε τὰ
ἰσχνὰ τῆς πόδια μετὰ παλὰ ἀντρίκια παπούτσια. Περπατοῦ-
σαν πιασμένες, κολλημένες, σάν νὰ ὠδηγοῦσε ἡ μιά τὴν
ἄλλη, μὰ τόσο ἄταχτα, τόσο στραβά, ποὺ θύμιζαν τὸ εὐ-
αγγελικὸ «τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἑάν ὀδηγῇ». Κι' ἀλήθεια, σκόνη-

νε τσουχτερό κρύο και περπατούσαμε σχεδόν τρέχοντας... "Αξαφνα, απ' αντίκρυ, στον ξηρο δρόμο, θλέπω να τρέχουν και δυο γυναίκες. Όταν πλησίασαν, τις εγγνώρισα: ήταν η τυφλή ζητιάνη. Και μου φάνηκε κάπως παράξενο, τι γύρευαν στον Ποδονίφη. Και πώς έτρεχαν! Σαν να θλέπουν!

— Καλησπέρα, Μαρία, είπα στην κόρη (ήξερα τ' όνομά της, γιατί πολλές φορές άκουσα τη μάνα της να τη φωνάζει). Πώς έδω;

Κοντοστάθηκε, προσπαθώντας να χαμογελάσει (χαμογελούσε με τόσο δυσκολία!). Μπορεί να γνώρισε τη φωνή μου, γιατί κι άλλες φορές της είχα μιλήσει. Κατάλαβε όμως δήποτε πως ήμουν ένας από κείνους που της έβαζαν στο χέρι πενιάρες. Και μου αποκρίθηκε:

— Πάμε στο κονάκι.

— Και πού είν' αυτό το κονάκι;

— Εκεί - δά.

Και μου έδειξε αόριστα μπροστά, όπου φαινόταν δυο - τρία σπιτάκια.

— Μά θλέπετε να πάτε τέτοια ώρα;

— Είμαστε συνηθισμένες.

— Στο καλό, καληνύχτα.

Έξακολουθήσαν τον δρόμο τους λιγάκι αργότερα. Κι' έτσι έμαθα πού άπάνω-κάτω βρισκόταν ή «τρώγη» τους, πού την έλεγαν «κονάκι». Δρόμο πού έκαναν ή κακομοίρες, πρωί και θράδυ, για να φεύγουν στην Αθήνα να ζητιανεύουν!

Μά τι να ήταν τάχα εκεί πού κάθονταν; Καμιά καλύβα ίσως, κοντά σ' εκείνα τα σπιτάκια, κανένα αχούρι, κανέναν άγερώναν.

Κάτι τέτοιο δεν θάταν δύσκολο να θρουν και μέσα στην Αθήνα. Γιατί κονάκευαν τόσο μακριά; Μυστήριο.

Και τα χρόνια περνούσαν. Η μικρή Μαρία μεγάλωνε, σχηματιζόταν, ώμορφαινε και... τυφλωνόταν ή δύστυχη ολόενα περισσότερο. Όταν έγινε ίσαμε δεκαοχτώ χρόνων, σου έκανε πραγματικό οίκτο να την θλέπης μεγάλη κοπέλλα, καμωμένη, ώμορφη, μά χωρίς μάτια — σαν χάθαρα της είχαν γίνει και τα δυο — να ζητιανεύη κουρελιάρα, κολλημένη στο πλάι της πιο τυφλής μάνας της. Και πάντα εκεί, κατά τους Αγίους Θεοδώρους.

Τό θλιβερότερο ήταν πού βρίσκονταν και κτήνη να την πειράζουν. Κατάφεραν να μη θλέπουν τα μάτια της, παρό μόνο το μεστό έφηβικό της κορμί, τό στήθος πού φούσκωνε κάτω απ' τα κουρέλια και τις γυνές κνήμες πού είχαν χοντρήνει. Της έλεγαν λόγια, της έκαναν χειρονουμές, κι εκείνη, με την πάντα άργυρόρηχη φωνή της, τους έβριζε κατασυγχυσμένη:

— Γαϊδούρια!... γουρούνια!... Τι ένομίσατε; Γιατί είμαι φτωχιά ζητιάνη; Του Θεού να τό πητε πού μου στέρρησε τα μάτια μου.

Πολλές φορές έτυχε να παρασταθώ σε τέτοιες σκηνές — μεσημέρι συνήθως, πού οι δρόμοι ήταν έρημοι — και πάντα φώναξα άστυφύλακα για ν' απαλλάξη την δύστυχη από θάργχταν ώρα πού κάποιος απ' αυτά τα κτήνη θά τη συγνώμη, και την ψυχή ακόμα, να ζητήσουν τα δικαιώματά τους στη ζωή...

Και έσπινικά, ή τυφλή ζητιάνη χάθηκε. Κ' ή μάνα της τό ίδιο. Καμιά τους δεν φαινόταν πειά στην περιοχή εκείνη. Τι νάγιναν; Άλλαξαν λημέρι; Έφυγαν απ' την Αθήνα; Ήταν άρρωστες;... Τις θυμάμουν καμιά φορά καθώς περνούσα τό περιβολάκι. "Επειτα — είχαν περάσει μήνες — τις έέχασα. Και εξαφνικά πάλι, τις έαναείδα.

Α, μά θά ξεχάσω ποτέ εκείνο τό θέαμα; Ήταν άπομειήμερο χειμωνιάτικο, λιακάδα. Κάθονταν κ' ή δυο στο πεζούλι της έκκλησίας, όπως πάντα. Μερικοί διαβάτες είχαν σταματήσει και τις κύτταζαν. Σταμάτησα κι' έ-

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Η ΚΑΛΤΣΕΣ

Τώρα με τα κοντά φορέματα ή κάλτσες πήραν τη σπουδαιότερη θέση στο ζήτημα της γυναικείας τουαλέτας και έπειδή είναι ίσως τό πιο ακριβό απ' όλα τα είδη πρώτης ανάγκης, κάθε γυναίκα προσπαθεί με μωρίς τους να είναι καλτωμένη καλά χωρίς ν' αναγκασθί έξοδευή πολλά χρήματα. Ίδου λοιπόν μερικές συμβουλές πού θά σας βοηθήσουν.

Πρώτον, κυρίες μου, άποφεύγετε να παίρνετε κάλτσες σε πολύ άουτά χρώματα πού κόβουν ύστερα από λίγο και χνουν και πιο χοντρά τό πόδι.

Διαλέγετε κάλτσες με λεπτή ύφανση. Είναι ίσως ακριβότερες αλλά διαρκούν περισσότερο και δεν ξεχειλάνουν.

Όποτε αγοράζετε κάλτσες, παίρνετε τα προτίμην δυο ζευγάρια μαζί τό τό χρώματος, ώστε στην ανάγκη από παλιά να κάνετε ένα καινούργιο.

Μην αγοράζετε κάλτσες πού να σας χωνται πολύ μικρές κι' ακόμη λιγότερες κάλτσες πού να σας έρχωνται μεγάλες.

Πλένετε τις κάλτσες κάθε φορά πού τις θάλετε. Διατηρούνται πολύ περισσότερο. Μην τις πλένετε ποτέ με ζεστό νερό. Στο νερό πού θά τις ξεπλύνετε ρίχνετε λίγο αλάτι.

Όταν τις θάζετε μην τις τραβάτε από πάνω. Μπορούν να σας φύγουν δια πόντοι μαζί.

ΤΑ ΚΑΤΑΚΑΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΦΕ

Μην πετάτε τα κατακάθια του καφέ. Είναι ένα από τα καλύτερα στυλίσματα και τρίβοντας μ' αυτό τα ταξάνια σας, δ,τι άλλα μετάλλινα αντικείμενα έχετε ρεϊτε να τα κάνετε ν' άστραφτούν.

Επίσης τα κατακάθια του καφέ σκουνουν τα σκουληκία πού τρώνε τις ρίζες των λεπτών φυτών.

Κάθε βδομάδα ρίχνετε λίγο απ' αυτό στις γλάστρες σας.

γώ. Η Μαρία κρατούσε στην άγκαλιά της ένα μαρό- αυτό τυλιγμένο με κουρέλια — και τό θύζανε, έχοντας έω άψήφιστα έναν πελώριο κάτασπρο μαστό.

Γι' αυτό είχε γίνει άφαντη τόσον καιρό.

Κάποιος από τους κτηνανθρώπους εκείνους την είχε γελάσει — πολύ ήθελε, αφού μιλούσε μέσα της ή φωνή και την είχε κάνει μητέρα.

Αφού χόρτασε τό μαρό άφησε τη ρόγα. Έκείνη έκρυψε τό μαστό της, σήκωσε τό παιδί με τα δυο της χέρια ως τό πρόσωπό της, τό έβαλε μπροστά στα μάτια της, σχεδόν κολλητά, και προσπαθούσε να τό ίδι.

Κάποτε τό κατώρθωσε, με τό λίγο φως πού της έμεινε στην άκρη ενός ματιού.

Τό είδε. Κι' άμέσως τό πρόσωπό της φωτίστηκε από ένα χαμόγελο.

— Άγάπη μου! το έειπε με την πιο θάνατη ροήχη της φωνής.

Και τό φίλησε, και τό κατέβασε, πάλι στην άγκαλιά της, και τό έσφιξε δυνατά...

Ήταν ή μόνη της χαρά. ή τυφλή, ή κουρελιάρα, φαινόταν τώρα ευτυχισμένη...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Της Ακαδημίας Αθηνών

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟΝ ΜΑΣ

Στό καλλιτεχνικό πραγματικά έξωφύλλο μας φιγουράρει σήμερα ή άσπρη των άστέρων, ή «θεία Γκρέτα», ή γοητευτική Γκάρμπο. Πρόκειται, περί τελευταίας έγχρώμου φωτογραφίας της, πού έδόθη άποκλειστικά στο «Μπουκέτο».

ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Διά των έξωφύλλων του «Μπουκέτου» θά παρελάσουν ήδη οι γνωστότεροι των άστέρων του Χόλλυγουντ και των άλλων κινηματογραφικών κέντρων, οι γόητες και ή γόησες. Έτσι θά σας δώσουμε μίαν σειράν έγχρώμων φωτογραφιών, άριστουργηματικών στο είδος των.

ΖΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ !..

Σ' ένα των τελευταίων φύλλων του «Μπουκέτου», ή ειδικός συντάκτης μας, άσχολούμενος με την ιστορίαν και την δράση του κινηματογράφου στην Ελλάδα άνέφερε συν τοίς άλλους και τον γνωστόν και συμπαθέστατον θεατρικόν έπιχειρηματιάν κ. Αποστόλον Κονταράτον και εξέφραζε σχετικώς την άπορίαν του περί του άν εύρίσκειται ακόμη εις την ζωήν, δικαιολογούμενος... ότι πρό πολλού δεν τον θλέπει έν δράσει, αυτόν τον τόσον δραστήριον, άεικίνητον και πανταχού παρόντα.

Λοιπόν, ή συντάκτης μας, κακώς και άνωφελώς άνησύχησε. Ό κ. Κονταράτος ζή και βασιλεύει. Έδιάβασε τό «Μπουκέτο», είδε την «θλιβεράν άπορίαν» του συντάκτου μας και έσπευσε να μάς άποστείλη την παρακάτω έπιστολήν:

Η ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

Εν Αθήναις τη 12 Σεπτεμβρίου 1938

Φίλε κ. Διευθυντά,

Είς τό ύπ' αριθμόν 36 φύλλον του άγαπητού «Μπουκέτου», εις την περί Κινηματογράφου ιστορίαν έγράφη ότι άπεθώσα. Έπειδή διέκρινον να στενοχωρηθούν μερικοί πιστοί μου, παρακαλώ να θελήσετε να διαψεύσετε την είδησιν και να δεχθήτε τάς όμειρους μου εύχαριστίας.

Με άγάπην

ΑΠΟΣΤ. ΚΟΝΤΑΡΑΤΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΠΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τά δάκρυα της γυναίκας είναι τό άλαιοπτερο της σατανικότητός της!

Πόπλος Σύρος

Η γυναίκα απ' την θρεφική της ήλικία προετοιμάζεται για τον ρόλο, πού θά διαδραματίση μία μέρα.

Γκαίτε

Φιλία μεταξύ δυο γυναικών σημαίνει συνομοσία έναντιόν μιας τρίτης.

Άλφόνς Κάρε

Η γυναίκα στην έπιμονή και στο πείσμα δεν γνωρίζει όρια!

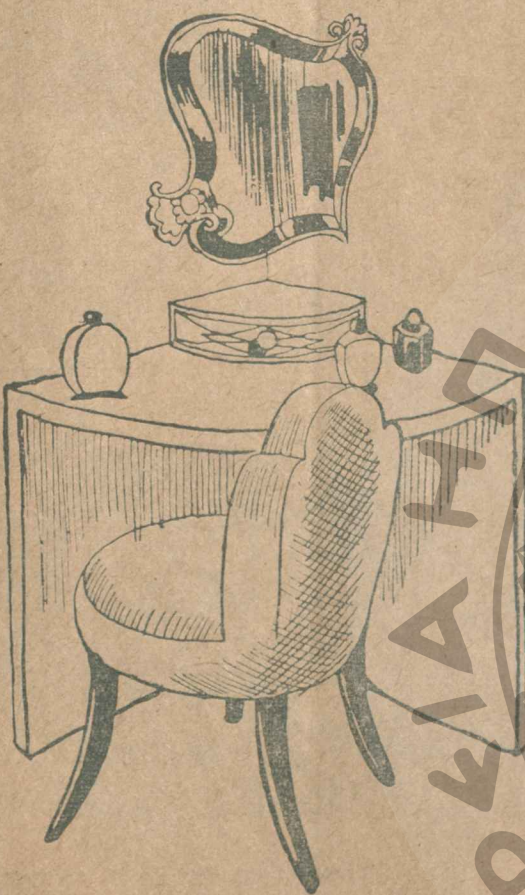
Μπουαλό

Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα με μακριά μαλλιά και κοντά μυαλά!

Σοπενχάουερ

Κάθε γυναίκα είναι λίγο - πολύ μία δαλιδά!

Άλφρε ντε Μυσσέ

Η έξαιρετικά μοντέρνα και κομψή αυτή τουαλέτα γίνεται ευκολώτατα με τρία φύλλα κοντρα πλακέ θαλάσσιου έλας. Ένας γενεσιάνικος καθρέφτης στολίζει την τουαλέτα την όποιαν μπορείτε να έάψετε με θερνίκι ή με ρεπολίτη χρωματιστή.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ ΚΑΙ ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ. — Σας συνιστώ ν' άποταθήτε σε ιατρών παθολόγων γιατί τό ζήτημα των πρησμένων ποδιών δεν είναι της άρμοδιότητός μου. Η πιτυρίδα δε πού μου άναφέρετε είναι πιθανώτατα σύμπτωμα άρθριτισμού.

ΜΙΑΝ ΜΑΘΗΤΡΙΑΝ. — Τα σπυράκια σας είναι άκαμά. Όταν μπι ή ό Όκτώβριος πρέπει να άρχίσετε να παίρνετε μπουρνούλαδο. Έν τώ μεταξύ πλένετε τό πρόσωπό σας πρωί και θράδυ με νερό ζεστό, στο όποιο προσθέτετε μία κουταλιά της σούπας θόρακα και άλλη μία σόδα. Τρεις φορές την έβδομάδα χρησιμοποιείτε την έξης άλοιφή, την όποια αφήνετε στο πρόσωπό σας δύο ώρες:

soubre precipité 15 gr.
ichtyol 5 gr.
axonge benzoinée 50 gr.

Καν Ε. Γ. Γ. Μυτιλήνη. — Για να σας άπαντήσω σαφώς στείλετέ μου τα μέτρα της κόρης σας, ύψος, στήθος, μέση και περιφέρεια. Τό θάρος της δεν μου φαίνεται υπερβολικό. Για τό στήθος της μην άνησυχίτε, συμβαίνει συχνά αυτό. Μην της θάλετε ακόμη κορσέ, προτιμότερο είναι να κάνει γυμναστική, αλλά ζητήστε προηγουμένως την άδεια το γυατρού. Τα χέρια σας να τα πλένετε πάντοτε με πολύ καλό σαπούνι, να τα σφουγγίζετε, προσεκτικά, να τα τρίβετε κατόπιν με λεμόνι και ν' άποφεύγετε να τα θουάτε σε πολύ ζεστά ή πολύ κρύα νερά. Βάζετε τους τακτικά την έξης κρέμα.

cire blanche 30 gr.
huile d'amandes douces 60 gr.
blanc d'amidon 9 s.
blancs d'oeuf 2 gr.

ΙΩΑΝΝΑΝ, Ηράκλειον. — Χρησιμοποιήστε για τα μαλλιά σας την έξης πομμάδα, την όποια μπορείτε να κατασκευάσετε μόνη σας:

Αγοράζετε 100 δράμια έζυγι θωινό και άλλο τόσο έζυγι πρόβειο. Τα θάζετε να λυώνουν μέσα σε μία κατασρόλα, την όποια θάζετε όχι απ' εθείας στη φωτιά, αλλά σε θραστό νερό. Όταν λυώση τό έζυγι και γίνει σαν λάδι τό περνάτε από λεπτή κριοάρα και όταν άρχίξη να κρυώνει προσθέτετε 15 γραμμάρια γαρυφαλλάδα και 15 γραμμάρια άπόσταγμα γαρυφαλλίου. Με την πομμάδα αυτήν τρίβετε δύο φορές την ημέρα τό κεφάλι σας.

ΚΑΜΕΛΙΑΝ. — Άλείφετε τα σημάδια πού και θράδυ με τό φάρμακο αυτό:

alcool 15 gr.
benjoin 5 gr.
baume de judée 5 gouttes

Παίρνετε έκα σταγόνες και τις διαλύετε σε μία κουταλιά ζεστό νερό, θουάτε ένα σε μπάκι και άλείφετε. Δεν σας έγγράμμαι άπολύτως για τό αποτέλεσμα, αλλά πάντως θά έδητε κάποια άφέλεια.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΔΑΝΑΜΠΑΣΗΝ, Πειραιά.

Ακολουθήστε τη θεραπεία πού συνιστώ παραπάνω εις την «Μίαν Μαθητριά». Μετά τό έόριομα περνάτε τό πρόσωπό σας με λουάν TARR του Σέρκ.

ΛΙΑΝ ΠΑΡΕΛΗ. — Μη χρησιμοποιήτε καθε μέρα την κρέμα. Αυτή είναι πού σας άν μιούργησε τό χιούδι. Επίσης χρησιμοποιήτε την λουάν μόνον όποτε θάζετε κρέμα, αλλά να περιέχει όλο τό πρόσωπο. Τις όπολιούτες ή μέρες περνάτε τό πρόσωπό σας με χυμό καρπούζι ή σταφυλίου, με λίγο γάλα άδρασό, στο όποϊον στάζετε ένα κόμπο καμφορούχου οινόπνευματος και δοκιμάστε και τό άσπράδι του αλγού με λίγο λεμόνι.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ, ή όποίες ζητούν συμβουλή σχετικώς με την σιλουέτα τους ή με τό ύψος τους να μου στείλουν άκριβώς τα μέτρα τους, δηλ. περιφέρεια στήθους, μέσης, λεκάνης και κνήμης, καθώς και τό ύψος τους και τό θάρος τους, για ν' άποφύγουν να μου έαναγράψουν.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ, ή όποίες ζητούν συμβουλή σχετικώς με την σιλουέτα τους ή με τό ύψος τους να μου στείλουν άκριβώς τα μέτρα τους, δηλ. περιφέρεια στήθους, μέσης, λεκάνης και κνήμης, καθώς και τό ύψος τους και τό θάρος τους, για ν' άποφύγουν να μου έαναγράψουν.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ, ή όποίες ζητούν συμβουλή σχετικώς με την σιλουέτα τους ή με τό ύψος τους να μου στείλουν άκριβώς τα μέτρα τους, δηλ. περιφέρεια στήθους, μέσης, λεκάνης και κνήμης, καθώς και τό ύψος τους και τό θάρος τους, για ν' άποφύγουν να μου έαναγράψουν.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ, ή όποίες ζητούν συμβουλή σχετικώς με την σιλουέτα τους ή με τό ύψος τους να μου στείλουν άκριβώς τα μέτρα τους, δηλ. περιφέρεια στήθους, μέσης, λεκάνης και κνήμης, καθώς και τό ύψος τους και τό θάρος τους, για ν' άποφύγουν να μου έαναγράψουν.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ, ή όποίες ζητούν συμβουλή σχετικώς με την σιλουέτα τους ή με τό ύψος τους να μου στείλουν άκριβώς τα μέτρα τους, δηλ. περιφέρεια στήθους, μέσης, λεκάνης και κνήμης, καθώς και τό ύψος τους και τό θάρος τους, για ν' άποφύγουν να μου έαναγράψουν.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ, ή όποίες ζητούν συμβουλή σχετικώς με την σιλουέτα τους ή με τό ύψος τους να μου στείλουν άκριβώς τα μέτρα τους, δηλ. περιφέρεια στήθους, μέσης, λεκάνης και κνήμης, καθώς και τό ύψος τους και τό θάρος τους, για ν' άποφύγουν να μου έαναγράψουν.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ, ή όποίες ζητούν συμβουλή σχετικώς με την σιλουέτα τους ή με τό ύψος τους να μου στείλουν άκριβώς τα μέτρα τους, δηλ. περιφέρεια στήθους, μέσης, λεκάνης και κνήμης, καθώς και τό ύψος τους και τό θάρος τους, για ν' άποφύγουν να μου έαναγράψουν.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ, ή όποίες ζητούν συμβουλή σχετικώς με την σιλουέτα τους ή με τό ύψος τους να μου στείλουν άκριβώς τα μέτρα τους, δηλ. περιφέρεια στήθους, μέσης, λεκάνης και κνήμης, καθώς και τό ύψος τους και τό θάρος τους, για ν' άποφύγουν να μου έαναγράψουν.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ, ή όποίες ζητούν συμβουλή σχετικώς με την σιλουέτα τους ή με τό ύψος τους να μου στείλουν άκριβώς τα μέτρα τους, δηλ. περιφέρεια στήθους, μέσης, λεκάνης και κνήμης, καθώς και τό ύψος τους και τό θάρος τους, για ν' άποφύγουν να μου έαναγράψουν.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ, ή όποίες ζητούν συμβουλή σχετικώς με την σιλουέτα τους ή με τό ύψος τους να μου στείλουν άκριβώς τα μέτρα τους, δηλ. περιφέρεια στήθους, μέσης, λεκάνης και κνήμης, καθώς και τό ύψος τους και τό θάρος τους, για ν' άποφύγουν να μου έαναγράψουν.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ, ή όποίες ζητούν συμβουλή σχετικώς με την σιλουέτα τους ή με τό ύψος τους να μου στείλουν άκριβώς τα μέτρα τους, δηλ. περιφέρεια στήθους, μέσης, λεκάνης και κνήμης, καθώς και τό ύψος τους και τό θάρος τους, για ν' άποφύγουν να μου έαναγράψουν.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ, ή όποίες ζητούν συμβουλή σχετικώς με την σιλουέτα τους ή με τό ύψος τους να μου στείλουν άκριβώς τα μέτρα τους, δηλ. περιφέρεια στήθους, μέσης, λεκάνης και κνήμης, καθώς και τό ύψος τους και τό θάρος τους, για ν' άποφύγουν να μου έαναγράψουν.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

3) Γκρέτα Γκάρμπο και οι άνδρες που έπαιξαν κάποιο ρόλο στη ζωή της: Στίλλερ, Τζών Τζιλμπερ, Μαμουλιάν, Τζώρτζ Μπρέντ, Ρόμπερτ Τάιλορ και Στοκόφσκι. 4) Μία τελευταία φωτογραφία του Πιέρ Μπλανσάρ.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΒΕΪ ΑΛΛΕΝ

ANTONIO ANTVERΣO

ΜΕΡΟΣ

ΠΡΩΤΟ

I

ΤΟ ΑΜΑΞΙ

Στην επαρχία της Ωβέρ ν η ς ανάμεσα από τα χωριά Ωμπιέρ και Ρομανιά, ο δρόμος σκαρφαλώνει από

τομα στην κορυφή ενός ψηλού λόφου. Όλο γύρω, και κάτω από την κορυφή αυτή, απλώνεται ένα τοπίο εξαιρετικά υπέροχο, οι κάμποι ξετυλίγονται απέραντοι, μελαγχολικοί, κ' η σκόρπια αγροικία, που φαίνεται εδώ κι εκεί, κόβουν την μονοτονία τους και δίνουν κάποιο γραφικό νόημα στο σύνολο...

Στα πολύ παλιά χρόνια είχαν περάσει από εκεί όλες η ράτσες κι' όλες η στρατιές της Ευρώπης. Κέλτες επιδρομείς, ρωμαϊκές λεγεώνες, Φράγκοι Σταυροφόροι και δραπετοί του Βασιλείου - 'Ηλίου. Μά, πριν από αιώνες, η ελληνική ζωή διαδέχθηκε στα μέρη εκείνα τον όλεθρο των επιδρομών και των πολέμων. Ο φόβος όμως έμεινε, φαίνεται, κληρονομικός στους κατοίκους της περιφέρειας κι' έτσι άρκευσε να δούν να φθάνει στα μέρη τους ένας άνθρωπος που ν' ανήκει σε κοινωνική τάξη ανώτερη από τη δική τους για να αναστατωθούν, — ακριβώς όπως αναστατώνουνταν άλλοτε με την προσέγγιση μιας εχθρικής στρατιάς. Σ' αυτόν ασφαλώς τον κληρονομικό φόβο θάπρεπε ν' αποδωσει κανείς την ανησυχία που ήταν απλωμένη στα πρόσωπα μερικών χωρικών, οι οποίοι ένα ήλιολευμένο απογευματινό το 1775, είχαν συγκεντρωθεί κάτω στην κοιλάδα, και κύτταζαν την θαθεία έγκοπή του λόφου, όπου ο δρόμος διέσχιζε την κορυφή, πάνω απ' τα κεφάλια τους.

Πριν από μερικές στιγμές, θόρυβος τροχών είχε ακουστή από την άλλη πλαγιά του λόφου. Κάποιοι έρχονταν με άμαξι.

Μά ποιος ήταν;

Μήπως ο κ. ντε Μπεζάνς, ο αφέντης του τόπου, που έρχονταν να εισπράξει τους φόρους;

Τέλος, το άμαξι φάνηκε στην κορυφή του λόφου. Τό έβλεπναν τέσσερα άλογα. Το πρώτο το καθάλλισκε ο άμαξας, ένας κοντόχοντρος άνδρας με πόδια εξαιρετικά μικρά. Στο πίσω μέρος του άμαξιού στε-

κόντουσαν όρθιοι, δυο λακέδες πουντραρισμένοι με τρίκωχα καπέλλα.

Ένα επίφωνμα ανακουφίσας ξέφυγε από τον δυίλο των χωρικών: δεν ήταν το άμαξι του κ. ντε Μπεζάνς. Δεν πρόφθασαν όμως ν' αναρωτηθούν σε ποιόν μπορούσε ν' ανήκει γιατί τα πράγματα ξετυλίχθηκαν μ' αστραπιαία ταχύτητα.

Το άμαξι ήταν βαρύ και η καταφέρεια απότομη.

Ο άμαξας έβγαλε μια διαπεραστική κραυγή, σάλεψε μανιασμένα το μαστίγιό του και τ' άλογα πήραν άσυγκράτητα τον κατήφορο.

Ένα σύννεφο σκόνης υψώθηκε. Ο μαύρος όγκος του άμαξιού κατακυλοούσε τώρα στον δρόμο σαν κορμός δένδρου στο γρήγορο ρεύμα ενός ποταμιού. Η θλαστήμει, η κραυγές των δυο λακέδων που είχαν χλωμιάσει από τον τρόμο τους, τα τριξίματα των φρένων και ο κρότος που έκαναν τα πέταλα συνώδευαν αυτήν την κάθοδο.

Στο κάτω μέρος του λόφου, ήταν ένα μικρό ρυάκι. Το άμαξι το πέρασε μέσα σε μια στιγμή τινάζοντας τα νερά προς όλες τις διευθύνσεις και θρέθηκε στην άλλη όχθη του. Μά ήταν τόση η όρμη των αλόγων, ώστε ο άμαξας στάθηκε άνικανος να τα συγκρατήσει, όταν εξαφνα, είδε με τρόμο μπροστά του μια μεγάλη τρύπα, γεμάτη νερό.

Φρενάρησε απότομα δεξιά την τελευταία στιγμή για ν' αναγκάσει τ' άλογα να την αποφύγουν.

Πραγματικά η μπροστινές ρόδες του άμαξιού πέρασαν στο πλάι της τρύπας με το νερό, μά η μανούβρα δεν πέτυχε ως το τέλος.

Μαρία

Για μια στιγμή, η πισινή άριστερή ρόδα στριφογύρισε στο κενό. Κι' ένω, μέσα απ' τ' άμαξι ακουγόταν μια αγωνιώδης γυναικεία κραυγή, όλο σχεδόν το πίσω μέρος του άμαξιού φανίστηκε για ένα δευτερόλεπτο μέσα στο νερό της τρύπας. Μά τα άλογα διατηρούσαν την όρμη τους κι' έτσι τράβηξαν το όχημα πέρα απ' την τρύπα, προλαβαίνοντας την τελευταία στιγμή το δυστύχημα. Μόνο τα μοσκαμένα ρόδια των τρομακτικώς λακέδων μαρτυρούσαν το ακούσιο λουτρό που είχαν κάνει. Έπειτα το άμαξι τραντάχτηκε λίγο, και στάθηκε.

Μόλις το άμαξι σταμάτησε, πρόβαλε απ' το παράθυρό του ένα πρόσωπο κόκκινο απ' το κρασί, πλαστωμένο από μια περρούκα στραβοφορεμένη και λερωμένη απ' το ξίδι.

Το κόκκινο πρόσωπο του ανθρώπου αυτού ήταν ακόμα πιο κόκκινο τώρα απ' την όρμη. Άρχισε να σαλεύει με μανία ένα μπαμπού με χρυσή λαβή προς την διεύθυνση του άμαξι και να φωνάζει ένα σωρό θλαστήμειες ισπανικές κ' ιταλικές, τις οποίες διέκοπτε κάθε τόσο για να μορφάσει με πόνο.

Ο άμαξας, προς τον οποίο απευθυνόταν όλο αυτό το ύβρελόγιο, κατέβηκε άργα απ' τη σέλλα, πέρασε γρήγορα μπρος απ' τ' άλογα του που έτρεμαν και προχώρησε

πρός το παράθυρο του αμαξιοῦ.

Τὰ πόδια του πού φαινότανσαν κιόλας κοντά δσο ήταν ἀπάνω στο ἄλογο, ἦσαν στήν πραγματικότητα ἀκόμα πιό κοντά, κι' ἐπὶ πλέον στραβά. Τὸ περπάτημά του εἶχε κάτι τὸ ὑποῦλο, γάτο ἢ τίγρηως. Καὶ γενικά τὸ σύνολό του τὸν ἔκανε νὰ μοιάζῃ περισσότερο μὲ κάποιο παράδοξο ζῶο παρά μὲ ἄνθρωπο. Αὐτὴ ἄλλως τε ἦταν κ' ἡ γνώμη τῶν συγκεντρωμένων χωρικῶν.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ εὐπατρίδης μὲ τὸ κόκκινο πρόσωπο ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αμαξιοῦ γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ μπαστούνι τὸν ἀμαξῖά.

Ἔτσι οἱ παριστάμενοι μπόρεσαν νὰ ρίξουν μιά ματιά στὸ πολυτελὲς ἐσωτερικὸ τοῦ ὀχήματος.

Ὁ εὐπατρίδης καθόταν μὲ τὰ νῶτα του γυρισμένα πρὸς τὰ ἄλογα κ' εἶχε τὸ ἓνα πόδι του πού ἦταν τυλιγμένο σὲ ἀναρτήσιμους ἐπιδέσμους, τεντωμένο στὸ ἀντικρινὸ κἀθισμα. Στὸ θάθος τοῦ αμαξιοῦ, διακρινόταν μιά θελουδένια γυναικεία φούστα, τῆς ὁποίας ἡ πτυχὴς ἔμεναν ἀκίνητες.

Ὁ εὐπατρίδης, μόλις εἶδε τὸν ἀμαξῖά νὰ πλησιάζῃ καὶ ν' ἀποκαλύπτεται μπροστά του, ἄπλωσε δσο μπορούσε τὸ χέρι του μὲ τὸ μπαστούνι γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ.

Μὰ ἡ κίνησίς του αὐτὴ εἶχε ἀντίτυπο στὸ φουσκωμένο πόδι του, πού τοῦ πόνεσε φαίνεται, ἔαφνικά καὶ τὸν ἔκανε νὰ μορφάσῃ ὀδυνηρὰ καὶ νὰ ἔγκαταλείψῃ κάθε ἰδέα τιμωρίας τοῦ ἀμαξῖά.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἓνας χωρικός πού φαινόταν πιὸ ἐξυπνός ἀπὸ τοὺς ἄλλους πλησίασε στὸ ἀμαξῖά καὶ εἶπε δευῖά.

— Ἐλπίζουμε ὅτι ὁ ἐκλαμπρότατος θὰ θελήσῃ νὰ ξεχασθῇ πρὸς τὴν καταραμένην τρυπα, ἵν' ἔκρινε νὰ ὑποφέρει τὸ σῶμα...

— Νὰ ξεχάσω αὐτὴν τὴν τρυπα, παληάνθρωπε, πού λίγο ἔλειψε νὰ μὲ στείλῃ στήν κόλασι; μούγγρισε ὁ εὐπατρίδης.

— Ὡ! Ἄν ξεράμε πὼς ὁ ἐκλαμπρότατος θὰ περνοῦσε τόσο γρήγορα, θὰ τὴν γεμίζαμε μὲ χῶματα. Μὰ μᾶς εἶχαν πῇ ὅτι θάρχασατε μεθύριο. Εὐτυχῶς πού δὲν πάθατε τίποτε... Ἀλλοιῶς ὁ κ. κόμης ντὲ Μπεζάνς θὰ μᾶς σκότωνε!

— Ὁ κ. κόμης ντὲ Μπεζάνς! φώναξε ὁ εὐπατρίδης. Ὡστε θρικόμαστε πειὰ στὰ κτήματά του;

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αμαξιοῦ, πρόσθεσε:

— Ἀκούτε, ἀγαπητὴ μου; Ὁ εὐπατρίδης φάνηκε εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν πληροφορία αὐτὴ καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ αμαξιοῦ, δείχνοντας ὅτι θεωροῦσε τὸ ἐπισόδιο τελειωμένο.

— Μάλιστα, ἐκλαμπρότατε, ἐξακολούθησε ὁ χωρικός, ὁ πύργος τοῦ Μπεζάνς ἀπέχει μόλις μισὴ ὥρα ἀπὸ δῶ, θὰ τραβήξετε ὡς τὸ σταυροδρόμι τοῦ Ρομανιά κι' εἴπειτα θὰ στρίψετε ἀριστερά, κοντὰ στὸ μικρὸ δάσος. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ἡ ἐκλαμπρότης σας θὰ ἔρῃ τὸν δρόμο σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι... Τὸν ἐπισκευάζουμε πρὶν ἀπὸ μιά ὥρα νὰ φράξουμε τὸν λάκκο γιὰ μεθύριο... Ξέραμε ὅτι οἱ περιμέναν στὸν πύργο γιὰ μεθύριο...

Ὁ εὐπατρίδης, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, γύρισε πρὸς τοὺς λακέδες του καὶ τοὺς ρώτησε:

— Εἴμαστε, ἔτοιμοι;

— Μάλιστα, ἐκλαμπρότατε, ἀπάντησαν ἐκεῖνοι μὲ μιὰ φωνή.

— Ἐμπρός, Σάντσο, γάτε τοῦ διαβόλου! Δρόμο! Ἐξαφνῶς ὁ εὐπατρίδης ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἀμαξῖά.

Ὁ Σάντσο μ' ἓνα πήδημα, θρέθηκε ἀπάνω στὸ πρῶτο ἄλογο κι' εἴπειτα ἀπὸ μιά στιγμή τὸ ἀμαξῖά ξεκινούσε πάλι, τραβώντας πρὸς τὸν πύργο τοῦ Μπεζάνς.

Ὡστόσο ἡ εἰδησις τῆς ἀφίξεως τοῦ εὐπατρίδου προηγῆ-

θηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο, χάρις σ' ἓνα χωρικό, ὁ ὁποῖος πῆρε ἓνα σύντομο μονοπάτι κι' ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ὑπάρχοντες τοῦ πύργου. Ἐκεῖνοι ἀμέσως ἀναστατώθηκαν. Εἶχαν διαταγὴς ἀπ' τὸν κύριό τους νὰ περιποιοῦν δσο μπορούσαν καλλίτερα τὸν ἐπίσημο ξένο, στὸν ὁποῖο εἶχε παραχωρηθεῖ τὸν πύργο του γιὰ νὰ μείνῃ δσον καιρὸ ἤθελε κι' ὁ ὁποῖος εἶχε τ' ἀκόλουθα ὀνόματα καὶ τίτλους: Δὸν Λουῖζ Γκούζμαν Σοτομπερ Ὁ Κόννελ, κόμης τοῦ Ἀζουάνα τῆς Ἑστραμαδούρας, μαρκήσιος τοῦ Βιντοῖτατα τῆς Τσακάνας καὶ ἔκτακτος ἀπεσταλμένος τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τῆς τελευταίας στήν αὐλὴ τῆς Γαλλίας.

Ἐνῶ τὸ ἀμαξῖά ἐξακολουθοῦσε τὸν δρόμο του πρὸς τὸν πύργο, ὁ δὸν Λουῖζ ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ θάθος τοῦ ὀχήματος.

Χωρὴν μὲσα σ' ἓνα σωρὸ πλοῦσια μαζηλάρια ἀναπαύταν μιά νέα γυναίκα, μόλις δεκαοχτῶ χρόνων.

Ἡ πόζα τῆς ἦταν γεμάτη ἐγκατάλειψι. Τὰ χέρια τῆς, μακρυὰ, λεπτὰ, καταπληκτικὰ διαφανῆ, μὲ μιά θέρα στὸ δάχτυλο, ἀκουμποῦσαν σὲ ἄλλα μαζηλάρια ρόζ. Δυὸ μπρο-

στα κέρνα ἐξαφανίζονταν ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες κι' ἀπάνω μὲσα στὴς πτυχὲς μιᾶς θαλασσιᾶς ἐσάρπας, ριγμένης στὸς ὤμους τῆς. Τὸ μικρὸ καὶ γοητευτικὸ κεφάλι τῆς ἦταν γυμνὸ πρὸς τὸ πλάι.

Μετὰ τὸ Μπούρζ, ἀπ' ὅπου εἶχαν φύγει θιαστικά γιὰ τὴν καμαριέρα τῆς νέας γυναίκας, εἶχε πεθάνει ἀπὸ πανοῦκλα, τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ χτενίσῃ καὶ νὰ πουντράρῃ μόνη τὴν κόμη τῆς. Τὰ ξανθόχρυσά μαλλιά τῆς — χρῶμα πού σπάνια τὸ συναντᾷ κανεὶς στὴ μεσημέρι Εὐρώπῃ — ξεπετιώνονταν μὲ ἀπὸ μιά πλατεῖα κορδέλλα μὲ φιόγκο πού τὴν συγκρατοῦσε μιά χρυσὴ καρφίτσα. Ἀνυπόταχτες μπούκλες κρεμώνονταν γύρω ἀπὸ τὰ μικρά της αὐτιά καὶ ἀπ' τ' ὀλοκάθαρο μέτωπό της μὲ τὰ μακρυὰ καὶ λεπτὰ φρύδια. Ἡ μύτη τῆς ἦταν ἴσια, τὸ στόμα τῆς λεπτὸ μὲ τριανταφυλλένια χεῖλη καὶ τὰ μάτια τῆς μεγάλα, γεμάτα σκιὰς γαλάζιες.

Μὰ τώρα τὰ μάτια αὐτὰ ἦσαν κλειστά ἢ σχεδὸν κλειστά.

Τοῦ κάκου ὁ δὸν Λουῖζ προσήλωνε τὸ βλέμμα τοῦ ἐπάνω τους, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὰ κἀνῃ ν' ἀνοίξουν ἑαυτοί. Ἐκεῖνα ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν κλειστά. Στὸ τέλος συλλογίστηκε μὲ πολλὴ γαλήνη, ὅτι ἡ νεαρὰ σύζυγός του εἶχε λιποθυμήσει ἴσως.

Ὡστόσο, ἡ σκέψις αὐτὴ δὲν ἔκανε τὸν δὸν Λουῖζ νὰ προβῇ σὲ καμμία ἐνέργεια. Ἐμεινε ἀκίνητος καὶ θαύμαζε αὐτὴν τὴν ἀκίνητὴ ὠμορφιά.

Τὸ θέαμα αὐτὸ τὸν γοήτευε κι' εὗρισκε ὅτι ἀνταμιβεῖται γιὰτὶ εἶχε παντρευτῇ αὐτὴν τὴν νέα κοπέλλα.

Ἐσκυψε τέλος πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ χαδεύοντάς της τὰ μπράτσα ἐλαφρὰ σὰν νὰ ἦταν μιά κούκλα κ' ὕψιζε φόβος νὰ σπᾶσουν τὰ μέλη τῆς, τῆς ψιθύρισε:

— Μαρία, σοὺ μιλάω. Ἐκείνη ἄνοιξε ἀργὰ τὰ μάτια της καὶ τὸν κύταξε μὲ τὸ γαλάζιο της βλέμμα.

Μὲ μιά ἀνατριχίλα τράβηξε τὸ μπράτσο της ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ τοῦ χεριοῦ του καὶ ψιθύρισε:

— Εἴμαι καλλίτερα τώρα... Φταίει τὸ τελευταῖο ἐκεῖνο τράνταγμα... Νόμιζα πὼς θὰ χαθόμῃ ὅλοι μας... Καθὼς κατεβαίναμε τὸν λόφο, προσευχόμενοι ὅλη τὴν ὥρα στὴν Παναγία... Τώρα, πού εἶχα χάσει τίς αἰσθήσεις μου, ἀνι-

ρεῦδονταν πὼς ἦμουν μαζί της στὸν οὐρανό... Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, κύταξε μὲ θερμὴν

Μαρκήσιος Δὸν Λουῖζ

ἀγαλματάκι τῆς Παναγίας πού ἦταν πλάι της.

— Μὰ τί συνέβη λοιπόν; ρώτησε κατόπιν.

— Τίποτε, τῆς ἀπάντησε ὁ σύζυγός της. Κι' ἐνῶ τὸ ἀμαξῖά ἐξακολουθοῦσε τὸν δρόμο του, πῆρε ἀπὸ ἓνα καλῶθι πού ἦταν πλάι του μιά μποτίλια καὶ ἓνα μικρὸ κύπελλο ἀσημένιο.

— Τίποτε εὐτυχῶς, τῆς ξαναεἶπε. Μὰ πιὲς αὐτὸ ἐδῶ καὶ θὰ αἰσθανθῇ τὸν ἑαυτὸ σου καλλίτερα. Ἀκού λοιπόν τί συνέβη! λίγο ἔλειψε νὰ πέσουμε σ' ἓνα λάκκο πού ἦταν στὴ μέση τοῦ δρόμου... Εὐτυχῶς τὸν ἀποφύγαμε τὴν τελευταία στιγμή.

Ἡ Μαρία ἤπιε λίγο ἀπὸ τὸ κρασί πού τῆς προσέφερε κι' ἔπειτα σκούπισε τὰ χεῖλη της μὲ τὸμαντήλι της.

Ὁ δὸν Λουῖζ τράβηξε κι' αὐτὸς μερικὲς γενναῖες ρουφηξιές ἀπ' τὴν μποτίλια, τὴν ξανάβαλε κατόπιν στὴ θέσι της κι' ἔμεινε σιωπηλὸς σιττάζοντας τὴν σύζυγό του...

Τὸ ἀμαξῖά κυλοῦσε πάντα κ' ἡ θραυνὴς σκιὲς πύκνωναν γύρω καὶ μὲσα σ' αὐτό. Ἐστὸν δὸν Λουῖζ δὲν μπόρεσε νὰ δῇ τὰ μάτια τῆς Μαρίας πού εἶχαν πλημμυρίσει ἀπὸ δάκρυα... Μιά ὀπτασία εἶχε περάσει ἔαφνικά μπρὸς ἀπ' αὐτά... Εἶχε δῇ ἓνα νεαρὸ ἀξιώματικό, ντυμένο στὰ ἀσπρὰ καὶ στὰ χρυσᾶ, νὰ τὴν πλησιάζῃ καὶ νὰ τῆς προσφέρῃ μερικὰ ρόδα...

Ἄνοιξε περισσότερο τὰ μάτια της γιὰ νὰ δῇ καλλίτερα τὸ γοητευτικὸ πρόσωπό του... μὰ εἶδε τότε τὸ πρόσωπο τοῦ συζύγου της...

Ὁ τελευταῖος, πολὺ γαλήνιος, τῆς χαμογελοῦσε. Ἡ Μαρία ἀνασκόρπησε. Ἡ ὀπτασία πού εἶχε δῇ ἦταν τόσο καθαρά, ὥστε ποδῆθηκε σχεδὸν μὴπως τὴν εἶχε δῇ κι' ὁ σύζυγός της. Μὰ ὁ δὸν Λουῖζ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού ἔλεγον ὀπτασίες. Τὸ ἀσθρικό πόδι του δὲν τὸν ποιοῦσε τώρα κ' εἶχε ὀρεξί γιὰ κουβέντα.

— Ἀλήθεια! εἶπε. Ὁ κόμης ντὲ Μπεζάνς δὲν ἦταν καθόλου τυχερός, στὴν παρτίδα τῶν χαρτῶν πού παίξαμε μαζί. Εἶχα μὲ στοιχηματίσει ἐγὼ πέντε λουδοκίγια κι' αὐτὸς νὰ μετ' παραγορήσει τὸν πύργο του ὡς ὅπου νὰ θεραπευθῇ τὸ πόδι μου στὴς ἰαματικές πηγές πού ὑπάρχουν στὰ κτήματά του. Ἐχε τόση ἐμπιστοσύνη στὴς θεραπευτικές ἰδιότητες αὐτῶν τῶν πηγῶν, ὥστε μετ' φαίνεται πὼς ἔλασε ἐπιτήδες γιὰ νὰ με κἀνῃ νὰρῶθαι νὰ τίς δοκιμάσω...

Ἀλλοιῶς πὼς θάπαιζε τόσο ῥέβια; Ἔτσι τὸ ταξίδι μου ἐδῶ τὸ χροστᾶσθαι στὴν τύχη μου...

Μὰ ἀρέσει κιόλας ὁ ἀέρας οὐ τοῦ τοῦ τοῦ... κι' αὐτὸ π.ὺ τὸν κάνει νὰ μετ' ἀρέσῃ ἄκόμα περισσότερο εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐδῶ αὐτὸς ὁ ὠραίος λοχαγὸς τῆς ἱρλανδικῆς φρουρᾶς — ἔξερεις ποῖος — γιὰ νὰ τὸν ἀντιπνέῃ... Ἀς μὴ μιλοῦμε ὅμως πειὰ γι' αὐτόν... Μὰ θυμήσου!

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ μαρκήσιος πῆρε τὸ χεῖρ τῆς συζύγου του καὶ τὸ ἔσφιξε μὲ δύναμι.

Ἐπειτα ἔγειρε πρὸς τὰ πόδια κι' ἔμεινε σιωπηλὸς μερικὲς στιγμές. Σὲ λίγο ξαναεἶπε:

— Εἰδὼ θὰ μπόρῃς ν' ἀναπαυθῇς καὶ νὰ ξεχάσῃς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορία. Φαίνεται πὼς ἡ διαμονὴ στὸν πύργο εἶναι ἀρκετὰ εὐχάριστη. Λένε πὼς ἡ τάπητες τῶν σαλονίων εἶναι περίφημοι καὶ πὼς ὑπάρχουν σ' αὐτὰ ἀρκετοὶ καλοὶ πίνακες τῆς Ἑνετικῆς Σχολῆς. Θὰ σοὺ θρῶ μιά ἄλλη καμαριέρα γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτὴν πού πέθανε ἀπὸ πανοῦκλα καὶ θὰ μπόρῃς νὰ ἐπιδοθῇς μὲ ὅλη σου τὴν ἀνεί σ' αὐτὴν τὴν καταραμένην ἐγγλέζικη μανία πού

ἔχεις γιὰ τοὺς περιπάτους μ' ἀμαξῖα στὴν ἐξοχή.

— Σκωτσέζικη, θέλετε νὰ πῆτε; τὸν διέκοψε μὲ γλυκύτητα ἡ νέα γυναίκα. Ὁ πατέρας μου εἶναι Σκώτσος...

— Τὸ ἴδιο κάνει, εἶπε ὁ μαρκήσιος νευριασμένος γι' αὐτὴν τὴν διακοπὴ. Θὰ ὑπάρχῃ σίγουρα κανένα ἀμαξῖάκι στοὺς σταύλους τοῦ κόμητος. Μὰ ὄχι περιπάτους, μὲ τὰ κάρρα τῶν χωρικῶν!... Δὲν θέλω νὰ ἐπαναληθῶν αὐτὸς ἡ κακοὺ γούστου διασκεδάσεις πού ἔκανες δταν ἦσουν κοπέλλα στὸ Λιθόρνο. Θυμήσου!

Ὁλ' αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ συζύγου της προκαλοῦσαν στὴ νέα γυναίκα ἓνα αἰσθημα ἀπεχθείας... Καὶ ὅμως πᾶνία ὁ μαρκήσιος τῆς μιλοῦσε τόσο πολὺ καὶ τόσο εὐγενικά.

Γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τὸν γάμο τους πού εἶχε γίνει πρὸ ἐνὸς χρόνου περίπου, ἦταν σχεδὸν ἀξέπραστος παρὰ τὸ κάπως σαρκαστικὸ ὕφος του, χωρὶς τὸ ὁποῖο δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ μιλῇ.

Πλησιάζαν πειὰ στὸ χωριὸ καὶ διέσχισαν μερικὸς ἀμπελώνας.

Ἐνα ἀνάλαφρο ἄρωμα κυμάτιζε στὸν ἀέρα.

Ἡ Μαρία ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἄρχισε ν' ἀνιπνέθαι θάλασσά. Τὸ ἄρωμα αὐτὸ τῆς ἦταν ἀγαπημένο γινώριμο ἀπὸ τὴν πατρίδα της κ' ἡ νέα γυναίκα, χωρὶς νὰ θέλῃ ἐγκαταλείψῃ στὴν παραίσθησιν πᾶν ἀναγούριζε τὸ πατρικὸ τῆς σπίτι.

Ὅταν ἄνοιξε πάλι τὰ μάτια της, γύρισε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ μὴ ἀνιπνέθαι τὸ πόδι τοῦ συζύγου της κ' εἶδε τὸ ἀγάλμα τῆς Μαντιόνας.

Ἡ Παναγία τὴν κύταξε κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της τότε ἡ νέα γυναίκα ἄρχισε νὰ προσεύχεται...

Μὰ μὲσα στὴν προσευχὴ της, ἡ εἰκόνα τοῦ νεαροῦ κι' ὠραίου ἀξιώματικοῦ παρουσιαζόταν ὁλοένα μπροστά της.

II

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΜΑΝΤΙΟΝΑ

Τὴν ἴδια ὥρα πού τὸ ἀμαξῖά μὲ τὸν μαρκήσιο καὶ τὴν σύζυγό του ἔφθανε πρὸς τὴν εἰσοδὸ τοῦ πύργου, ἓνας καθολικός φάνηκε πάνω στὸν λόφο, ἐκεῖ πού περνοῦσε ὁ δρόμος.

Στάθηκε μιά στιγμή ἐκεῖ, ἔριξε μιά διαπεραστικὴ ματιά μπροστά του κι' ἔπειτα, κἀνῇ πᾶντας ἀσυγκράτητα, κατέβηκε πρὸς τὸν κατήφορο. Φοροῦσε γαλάζιο μανδύα εὐπατρίδου, μὰ μπροστά στὸ ἀνοιγμά φαινότανσαν κουμπιὰ στολῆς ἀξιώματικοῦ.

Βλέποντας κοντὰ πρὸ ρυακί τοῦ πύργου, ἀνιπνέσῃ πρὸς τοὺς χωρικοὺς, πού εἶχε συναντήσει προηγουμένως ὁ μαρκήσιος, στάθηκε καὶ πετώντας τοὺς μερικὰ νομίσματα τοῦς ρώτησε:

— Εἴσατε κανένα ἀμαξῖά νὰ περᾷ ἀπὸ δῶ;

— Ναι, τοῦ ἀπάντησαν ἐκεῖνοι πρόθυμα. Πέρασε πρὸ πέντε λεπτῶν ἀπὸ δῶ. Ἦταν μὲσα ἓνας ἄρχοντας καὶ μιά μικρὴ ὠμορφὴ ἀρχόντισσα.

Ὁ καθολικός δὲν ἐστάθηκε γιὰ ν' ἀκούσῃ περὶ αὐτοῦ. Ὁρμητικὸς, ἀσυγκράτητος, ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του, τὸν ἴδιο δρόμο πού εἶχε πάρει καὶ τὸ ἀμαξῖά τοῦ μαρκήσιου.

Μετὰ πέντε λεπτά ἔφθασε σ' ἓνα δεινὸ φυτό ὕψους, σὲ ἀπόστασι τριακοσίων περὶ τοὺς ὁμίτων ἀπὸ τοῦ πύργου καὶ στάθηκε. Ἀπὸ κεῖ, μπορούσε νὰ βλέπῃ εὐκόλως τὸ γινώριμα μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου.

Τὸ ἀμαξῖά εἶχε σταθῇ μὲ στὴν μαριμαρένια σκάλα τῆς ἀρχοντικῆς κατοικίας. Ἡ μαρκησία κατέβηκε πρώτη κ' ἔ-

Ὁ λοχαγὸς Ντένις Μοῦρ

πειτα τέσσερες υπηρέτες κατέβασαν τόν μαρκήσιο, τόν δ-
ποίο τόν ποινέμενο του πόδι τόν εμποδίζε να περπατήσει.

Έξαφνα όμως καθώς τόν ανέβασαν σίς σκάλες, ο έ-
νας απ' τούς υπηρέτες στραβοπάτησε κι' αὐτοῦ έγινε αφορ-
μή νά χτυπήσει κατωῦς ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ μαρκησίου.

Τότε ἐκεῖνος μανιασμένος ἀπὸ τὸν πόνο σήκωσε τὸ μπα-
στοῦνι του πὺ τὸ κρατοῦσε πάντα στὸ χέρι του κι' ἄρχισε
νὰ τὸν χτυπά ἀλύπητα, ὥσπου στὸ τέλος τὸ μπαστοῦνι
ἐσπασε στὴ ράχη του.

Τὸ ὥραιο πρόσωπο τοῦ καθ'αλλάρη στὸ ἀντίκρουμα αὐ-
τῆς τῆς θανατοῦ σκηνῆς ἐπῆρε μιά ἐκφρασι ἀπεχθειας.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ μαρκησία γύρισε τὸ κεφάλι τῆς
πρὸς τὸν δῆμιλο πὺ ἀποτελοῦσαν ὁ σύζυγός τῆς κ' οἱ τέ-
σσερες υπηρέτες. Ὁ καθ'αλλάρης μπόρεσε νὰ διακρίνῃ ἀπὸ
μακριὰ τὰ χαρακτηριστικά τῆς. Ἀμέσως τὸ πρόσωπό του
φωτίστηκε, τὰ μάτια του ἔλαμπαν καὶ φέρνοντας τὸ χέρι
του στὰ χεῖλῃ του, ἔστειλε ἕνα φῶλημα πρὸς τὴν διεύθυνσί
τῆς.

Μέσα στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ πύργου Μπεζάνς, ὁ μαρκή-
σιος δὸν Λουῖζ, μισοπλαγιασμένος σὲ μιά θαθεῖα ἀπεχθειας,
στένανε ἑλαφρά, γιατί τὸ στραβοπάτημα τοῦ ὑπηρετοῦ
εἶχε γίνῃ αφορμή νὰ ἀκουμπήσει τὸ ποινέμενο πόδι του στὴν
κορυφή τῆς σκάλας, πράγμα πὺ τὸν εἶχε κάνει νὰ αἰσθαν-
θῇ δυνατὸ πόνο, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα.

Μπροστὰ του κάτω στὸ πάτωμα θρισκόταν τὸ κουμα-
ρισμένο μπαστοῦνι

του πὺ τὸ εἶχε σπᾶ-
σει, ἐπάνω στὴ λύ-
σα του, ἐπάνω σὲ
ὁπλότη. Μὰ κ' οἱ
ἄλλοι υπηρέτες δὲν
εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ
τὴν ὀργή του. Τους
θλαστήμυρε, τοὺς ὁ
ἔρισε, τοὺς χτύπησε.

Ἡ Μαρία ἡ ἴδια, ἡ ὁποία ἔτρε-
ξε νὰ τὸν βοηθήσῃ, τὸν ἀκούσε νὰ τῆς
λέη ἀπότομα μπροστὰ τοὺς ὑπηρε-
τες, νὰ τὸν ἀφήσῃ ἡσυχία καὶ νὰ παῇ
νὰ ντυθῇ γιὰ τὸ δείπνο.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, κατα-
ντροπιασμένη, ἔφυγε ἀπ' τὸ δωμα-
τιο, ξεχνώντας ἀπάνω στὴν ταραχή
τῆς, στὸ τραπέζι τὸ ἐξέλινο ἀγαλμα-
τάκι τῆς Παναγίας πὺ τὸ κρατοῦσε
πάντα στὴν ἀγκαλιά τῆς σὲν κοῦκ α.

Ἐν τῷ μετὰ, ὁ ἐπιστάτης τοῦ
πύργου ἀναρωτιῶταν πῶς θ' ἀντικα-
ταστήσῃ τὸν δαρμένο ὑπηρετή, ὁ ὁ-
ποῖος θὰ ἦταν ἀνίκανος νὰ χρησιμο-
ποιήσῃ τὰ σκατεμένα χεῖρα του γιὰ
μιά ἐθνομάδα τοῦλάχιστον. Θὰ ἔπρεπε
νὰ τὰ ἐπιλέγῃ ὁ ἴδιος. Ὁ μαρ-
κήσιος ἦταν σ' ἀλήθεια ἄνθρωπος πολὺ δύσκολος καὶ δὲν
ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ τίποτε στὴν τύχη, γιατί ὁ κόμης ντὲ Μπε-
ζάνς εἶχε στείλει πολὺ αὐστηρὲς διαταγὲς σχετικῶς μὲ τὴν
περιοποίησιν τῶν ξένων του.

Ὁ ἐπιστάτης, ἀφοῦ ἔκανε τίς σκέψεις αὐτές, ἔριξε μιά
ματιά στὸν μαρκήσιο. Ἐνα τὸν ὠτικό, ἕνα ἐξαιρετικὸ το-
νωτικὸ, θὰ τὸν συνέφερε ἴσως. Χαίρετ' ἔστω καὶ ἀποσύρθηκε
γιὰ νὰ ἐναγυρίσῃ ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμή κρατώντας μιά
μικρὴ υποτίλῃ πράσινη.

Τὸ πρόσωπο τοῦ μαρκησίου, μόλις τὴν εἶδε ἄλλαξε ἐκ-
φρασι. Παρακολούθησε μὲ θλέμμα ἐπιδοκιμαστικὸ τὸν ὑ-
πηρετή, καθὼς τὴν ἀνοίγε μὲ κινήσεις ἐπιδέξιες.

Ἐνα ἄρρωα θεῖο, ὁμοῖο μ' αὐτὸ πὺ ξεχνόταν ἀπὸ ἕνα
καλάθι μὲ ὠριμα μούρα, ἐκτεθειμένα στὸν ἥλιο, σκορπί-
σθηκε στὸ δωματίο. Προσεχτικὰ, ὁ ἐπιστάτης γέμισε ἕνα
ποτήρι καὶ τὸ προσέφερε στὸν δὸν Λουῖζ.

Ὁ τελευταῖος τὸ μυρίστηκε καὶ κῦτταξε τὸν ὑπηρετή
εὐχαριστημένος.

Ἐν ἕνα ρακὶ ἐκατὸν πενήντα χρόνων, εἶπε ὁ ἐπιστά-
της ὑποκλινόμενος.

Ὁ μαρκήσιος ἤπια ἄργα τὸ ποτὸ καὶ ἄφησε τὸ ποτήρι.
Τὰ μάτια του ἔλαμπαν τώρα. Ἦταν δυνατόν ποτε νὰ ὁ-
πάρῃ ἕνα τέτοιο νέκταρ; Ἀεῖζε πραγματικὰ τὸν κόπο
νὰ ῥθῇ ἀπὸ τὸ Παρίσι μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τὸ πῇ.

Ὁ δὸν Λουῖζ αἰσθάνθηκε νὰ κυκλοφορῇ στὸ αἷμα του
μιά ὑπέροχη θερμὴ ἐνωμένη μὲ μίαν ἀνάλαφρη καὶ γοη-

τευτικὴ νάρκη.

Στὸ πόδι του οἱ πόνοι ἔπαψαν σιγά-σιγά καὶ ὅλη ἡ κορ-
ρασί του ἀπὸ τὸ ταξίδι διαλύθηκε μονομιάς. Μπόρεσε τὸ-
τε νὰ κυττάξῃ γύρω του καὶ νὰ δῇ ὅτι ἡ σάλλα ἦταν ἐπι-
πλωμένη μ' ἐξαιρετικὸ γούστο, μολοντὶ κάπως παλιὰ.

Ὁ κύριος μπορεῖ ν' ἀναπαυθῇ ἔδω, εἶπε ὁ ἐπιστάτης.
Ἄναψε φωτιά στὸ τζάκι κ' ἡ φλόγες ἄρχισαν νὰ πα-
ζουν σὲ λίγο πρόσχαρὰ. Γέμισε κατόπιν τὸ ποτήρι τοῦ
μαρκησίου μὲ ρακὶ καὶ ξανάειπε.

Ἦ δὲν δειπνοῦ θὰ σερβιρισθῇ ἔδω καὶ θὰ ἐτοιμάσῃ γιὰ
τὴν ἐκλαμπρότητά σας ἕνα δωματίο στὸ ἰσόγειο. Ἐταῖ
θὰ κάνετε τὸν κόπο ν' ἀνεβαίνετε σκάλες. Ἀγνοοῦσα τὴν
ἀδιαθεσίᾳ τῆς ἐκλαμπρότητός σας, ἀλλοῶς θὰ τὸ ἔλα-
ἐτοιμο τὸ διαμέρισμα αὐτό...

Ὁ μαρκήσιος χαμογέλασε, γιατί ἤξερε νὰ ἐκτιμᾷ τοὺς
τέλειους ὑπηρετές.

Ὁ ἐπιστάτης ὑποκλίθηκε τότε θαθεῖα καὶ ἀποσύρθηκε
διακριτικὰ.

Ὁ δὸν Λουῖζ ἤπια καὶ τὸ δεύτερο ποτήρι μὲ τὸ ρακὶ καὶ
ἄρχισε νὰ κυττάξῃ τὴ φωτιά. Τοῦ φαινόταν σάν νὰ εἶχε ὁ-
παλλανγῇ ἀπὸ τὸ θάρος τῶν κάτω του ἄκρων.

Χωρὶς νὰ κουνᾷ τὸ κεφάλι του, τὸ θλέμμα του περιε-
ρόταν στὸ δωματίο καὶ στὰ ὥραια πράγματα πὺ τὸ ἐ-
στολίζαν, ὡς ὅτου κατέληξε στὸ τέλος στὸ ἐξέλινο ἀγαλμα-
τῆς Μαντόνας πὺ εἶχε ξεχάσει ἡ γυναῖκα του στὸ τρα-
πέζι. Τὸ πῆρε μηχανικὰ καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἐξέτασε
προσεχτικὰ.

Ἦταν ἕνα πραγμα-
τικὸ ἀριστοῦργη-
μα θυζαντίνης τέ-
χνης πὺ ἀσφαλῶς
θὰ ἐχρονολογεῖτο
πρὸ χιλιῶν καὶ πλε-
ον ἐτῶν.

Ἐπειὰ ἀπὸ πολ-
λὴν ὥρα ἐξετάσεως, ὁ μαρκήσιος ἐ-
φησε πάλι τὸ ἀγαλμα καὶ θγαίνοντας
ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χρυσὸ κομ-
πῆρε ἀπὸ μέσα μιά πρέζα ταμπάκ
καὶ τὴν ρούφηξε.

Τὸ φτάρνισμα πὺ ἐπακολουθήσε
τὸ πάροισμο τοῦ ταμπάκου ἐξανάσσε
τόσο πολὺ τὸν ὑπηρετή, ὁ ὁποῖος ἐ-
παινε ἐκείνη τὴν στιγμή μέσα, ὡς
ὁ μαρκήσιος ἄρχισε νὰ γελᾷ.

Ἀσφαλῶς δὲν ἔπρεπε νὰ τραπο-
κρατῇ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους
γιατί ὁ φόβος θὰ τοὺς ἔκανε ἀδύ-
ξιους. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο καλῆσθε-
ρισε τὸν ὑπηρετή καὶ τοῦ ἔκανε με-
ρικές ἐρωτήσεις γιὰ τὸν πύργο.

Ὁ ὑπηρετὴς ἔριξε μερικά ἐξέλι-
στὴ φωτιά, τράβηξε ἕνα τραπέζι
μπροστὰ στὸν δὸν Λουῖζ, τὸ ἔστρωσε
γιὰ νὰ φᾶνε δύο πρόσωπα καὶ εἶπε πῶς θὰ σερβιρῇ τὸ
δείπνο, μόλις θὰ κατέβαινε ἡ μαρκησία.

Εἰδοποίησέ τὴν λοιπὸν, εἶπε ὁ δὸν Λουῖζ.
Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁμοῖα μὲ κῆνο
μέσα σ' ἕνα ἐλαφρὸ θροῖσμα ἀπὸ μετὰξια, ἡ μαρκησία
παρουσιάστηκε μὲ μιά θαυμαστὴ τουαλέττα.

Μπράβο, ἀγαπητή μου! φώναξε ὁ σύζυγός τῆς. Νέ-
θηκες περιφρῃμα μέσα σὲ λίγη ὥρα. Μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ
ξέρεις πολὺ καλὰ τὸν λόγον πὺ μ' ἐμποδίζει νὰ σηκαθῶ
γιὰ νὰ σὲ ὑποδεχθῶ.

Εἶχα τὴν τύχη νὰ θρῶ ἔδω, ἀπάντησε ἡ μαρκησία.
Μια ἱταλίδα καμαριέρα πὺ τὴν ἔστειλε ὁ κ. κόμης ντὲ
Μπεζάνς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Αὐτὴ μὲ βοήθησε νὰ ντυθῶ.

Ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους τοῦ κ. ντὲ Μπεζάνς
νὰ στείλῃ ἔδω μιά καμαριέρα ἱταλίδα, εἶπε ὁ μαρκήσιος.
Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μᾶς ἔχει καταῦποχρεώσει. Θέλει, ὅπως
δήποτε νὰ μὲ κἀνῃ καλὰ ἀπ' τὴν ἀρθρίτιδά μου.

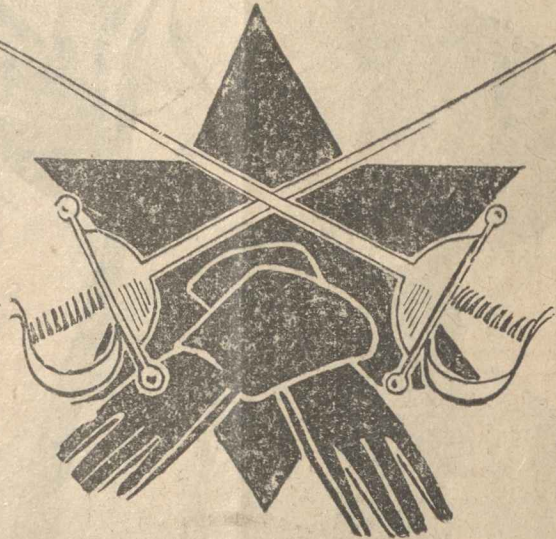
Ἐξαφνα, τὴν στιγμή ἐκείνη, ἡ μαρκησία ἔγινε κατάγλυ-
μη. Προσῆλωσε τὰ θλέμματά τῆς στὸ παράθυρο πὺ ἦταν
πίσω ἀπ' τὸν σύζυγό τῆς καὶ κλονίστηκε.

Πίσω ἀπ' τὰ τζάκια, εἶχε δὴ τὸ πρόσωπο ἐνὸς νέου, ὁ-
ραίου καὶ γοητευτικοῦ, τοῦ ἀγνώστου καθ'αλλάρη.

Ἀναγκάστηκε νὰ στηριχθῇ στὸ τραπέζι γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

Ὁ μαρκήσιος ἀντελήφθη τὴν ταραχή τῆς συζύγου του,
καὶ ἀκολουθώντας τὴν διεύθυνσιν τῶν θλεμμάτων τῆς, γύρισε
καὶ κῦτταξε κι' αὐτὸς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΟΛΑ ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

Διηγούνται πολλά οἱ ἐξερευνηταὶ
ἀγρίων μερῶν γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια
καὶ τὴ γενναιοφροσύνη τοῦ βασιλέ-
ως τῆς ἐρήμου, τοῦ λεονταρίου.

Ἐχουν νὰ πούμε ὅτι χορτάτο πο-
τέ δὲν ἐπιτίθεται. Ὅτι ἂν ἐξαπλωθῇ
κανεὶς κατάχαμα, τὸ λεοντάρι δὲν
τὸν πειράζει.

Ὁ Μιγκουέλ Θερβαντές, ὁ συγ-
γραφεὺς τοῦ περιφήμου «Δὸν Κιχώ-
τη», εἰς θάρος τοῦ ἥρωός του ἐπρόσθεσε στὴν ψυχο-
μιά ἰδιότητα. Τὴν περιφρόνησι.

Κάποια μέρα, περιγραφεῖ, ὁ ἐκ Μάγχης ἥρωας του,
σὲ μιά φρενοπληξία του, εἶδε ἕνα θηριοτροφεῖο στὸν
δρόμο μὲ θαγόνια καὶ κλουθιά νὰ ταξιδεύουν.

Στηρουνίζε ἀμέσως τὸ ἀλογό του, τὸν «Ξυλάρα»
καὶ μὲ τὸν ΣάντσοΠάγχα, τὸν σωματοφύλακά του,
ἐξοίσω του, καθάλλα στο γαϊδουράκι του, προφθά-
νει τὸ θηριοτροφεῖο.

Πίσω-πίσω, «ἐπ' οὐρᾷς τῆς συνοδείας», ὅπως λένε οἱ
υπραιτωτικοί, πῆγαν ἄργα - ἄργα ἕνα σιδερένιο κλουθὶ
μ' ἕνα λεοντάρι μέσα.

Ὁ Δὸν Κιχώτης τοῦ πετάει ἀπὸ μακριὰ πρῶτα τὸ ἀ-
κόντιόν του, θάζοντας συγχρόνως μπροστὰ στὸν κορμὸ του
τὴν ἀσπίδα του γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸ ἐχθρὸν...
πῦρ. Τὸ κοντάρι του ὅμως ἔπεσε λίγα μέτρα πρὸ τοῦ κλου-
θιοῦ, ὁ δὲ ἐχθρὸς δὲν ἀπῆντησε.

Τότε ὁ ἱππότης μας μῆγχι στὰ στέρνα τοῦ «Ξυλάρα» του
τὰ σπρούνια καὶ τραβώντας τὴ μακριὰ σπάθα του χύ-
νεται μπροστὰ. Ζυγώνει στὸ κλουθὶ κι' ἄρχίζει τοὺς σπα-
θισμούς.

Γκλάν - γκλάν! τὸ ἀτσάλι ἀπάνω στὰ σίδερα τοῦ κλου-
θιοῦ. Μὰ τότε... Θαύμα! Τὸ λεοντάρι σηκώνει τὸ ἕνα
ἀπὸ τὰ πινὰ τοῦ πόδια καὶ... καταθρέχει τὸ ἐσωτερικὸ
τοῦ κλουθιοῦ!

Αἱ, λοιπὸν, κύριοί μου. Ὅταν ἐπρωτανοίξε ὁ Λεωνίδας ὁ
Ἀρνιώτης τὸ καλοκαιρινὸ θέατρό του - τὰ σημερινὰ «Ὁ-
λύμπια» τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας - κυκλὶ ἀληθινὸ, πρόσχα-
ρο, ἀνάλαφρο, δροσερὸ, μὲ
πλουσία θέατρησι καὶ συν-
θεσίᾳ, ἐκτός τοῦ σκυλο-
θιάσου του, πὺ μόνος
τοῦ μὲ ἰώθειο ὁμοῖο ἔειχε
γυμνάσει τὰ σαράντα περί-
που γατοσκυλά του, εἶχε φέ-
ρει κι' ἕνα περιφρῃμο μπα-
λέττο μὲ τὴν Ρωσίδα χορεῖ-
τρια «Ὀλγα Σκάρντοβα» ἐπὶ
κεφαλῆς, ἕνα - δύο μοτσου-
κλίστ πὺ χόρευαν μὲ τὴν μιά
ῥόδα τους θάλας ἐπάνω στὴ
σκηνή κτλ.

Τὸ σχέδιο τοῦ περικομφου
ἐκείνου θεάτρου τὸ εἶχε κά-
νει ὁ μακαρίτης ὁ Πάνος ὁ
Καραθανασόπουλος, πὺ εἶ-
χε κάνει καὶ τὸ πρῶτο-πρῶ-
το κατὰστημα τῆς Τραπεζῆς
Ἀθηνῶν, στὴν ὁδὸν Σοφο-
κλέους, τὸ μέγαρο Πεσμα-
ζόγλου κτλ.

Διάφοροι φίλοι, ὅταν κτι-
ζόταν τὸ θέατρο, ὅπως συμ-
βαίνει πάντα, ἔλεγαν κι' ἀπ'
μιά προσοχή, μιά λεπτομέ-
ρεια.

— Ξέρεις, Λεωνίδα; ὁ ἔ-
νας ἔκει νὰ κἀνῃ ἕνα πε-
ριπεράκι.

— Ἐκεῖ ὁ ἄλλος μιά φον-
ταίν λυμναίξ... ὡς πὺ ἕνα
πρῶτὸ στὴν εἴσοδο τῆς πλα-

Κάποιος συνάδελφος πάγωσε ἀπὸ φρίκη!

τείας θρέθηκε κρεμασμένη μιά κομψὴ ταμπέλλα:

«Ἀπαγορεύονται αἱ ἰδέαι»

Ἔτσι μὲ τὴν αὐστηρότητα τοῦ ἀρχιτέκτονος τὸ ὥραιο
θεατράκι τοῦ Ἀρνιώτη δὲν ἔγινε... φούρνος τοῦ Ναζρεδὶν
Χότζα.

Ἐπὶ τέλους ἄρχισε νὰ λειτουργῇ τὸ θέατρο. Θαύμα ἦταν
τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γιὰ τὴν Ἀθήνα. Νούμερα, μπαλέττα,
κλόουν, ζογκλέρ, σκυλιά, ἕνα ἀστενομικό, πὺ βουταγε τὸν
Ἀρνιώτη ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ τὸ ξέριαινε, γάτιες μὲ
λουπίγγι - δι - λούπ μέσα σὲ θαγονέτα κτλ.

Μιά μέρα ὁ Λεωνίδας μας ἀναγγέλλει - στοὺς φίλους
τοῦ θεάτρου του - ὅτι φθάνει ἕνα σπουδαῖο νούμερο.

Πράγματι σὲ λίγες μέρες ἔφθασε τὸ ὑπέροχο νούμερο.
Μιά ἀλλόδανη Ἀμερικάνη, θηριοδαμάστρια, ὅχι παραπά-
νω ἀπὸ εἰκοσιτῶν ἐτῶν, ἡ Σούζυ Οὐλσον.

Ὁνειρο ἦταν σὲ ὁμορφιά καὶ χάρι. Μὲ τὴν κομψὴ κατα-
κόκκινη στολὴ τῆς ἀπὸ μεταξωτὸ θελοῦδο, κορόνια καὶ
φιλέττα χρυσὰ στὸν θώρακα, στὰ μανίκια καὶ στὸν λαιμό,
κυνότα θελοῦδενία ἐπίσης, μπότες καμυλόδεσμα καὶ ἀση-
μένια σπρούνια, λεπτοῦλα μὲ κατὶ ἐκφραστικὰ μάτια, ἔ-
δαμαζε ὅχι πειὰ θηρία, μὰ καὶ ἀνθρώπους - ταύρους.

Τὸ ἄλλο πρῶτ, ἔγινε κιάλας πρῶτα στὴν πλατεῖα τ' Ὁ βε-
άτρου. Εἶχαν παρατάξει, θυμοῦμαι, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἀρ-
νιώτη καὶ οἱ δικοὶ τῆς δυο-τρία κλουθιά μὲ πάνθηρες, ἰα-
γουάρους καὶ χωριστὰ ἄλλο μ' ἕνα λεοντάρι.

Ἡ θηριοδαμάστρια θὰ ντεμπούταριζε τὸ θράδυ. Μὰ τὰ
θηρία ἦταν ἀπ' τὸ ταξίδι ἄκεφα.

Νὰ τὴν λοιπὸν σὲ μιά στιγμή χαριτωμένη, μὲ τὴν ὥρα ἄ
στολὴ τῆς. Ὁ Λεωνίδας ἀρχίζει τίς παρουσιάσεις. Ὁ κ.
τάδε, ὁ ἀρχιτέκτων μας. Ὁ κ. δεινὰ, δημοσιογράφος...

Τὸ χαμόγελό τῆς ἦταν ζαχαρένιο. Μὰ ἡ δουλειὰ δου-
λειὰ ἔκανε κάποια χειρωνακία καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς ὁ-
πλισμένοι μὲ σιδερένιες πηροῦνες, μερικοὶ δὲ καὶ μὲ πε-
ρίστροφα, ἐτριγύριζαν τὰ κλουθιά.

Ὁ ἱρλιαζὸν οἱ πάνθηρες, μούγκριζε τὸ λεοντάρι.

— Ὀλάα... Μπούμμη! ἔκανε στὸ λεοντάρι.

Ἐχωνε στὸ κλουθὶ ἀπ' τὰ κάγκελλα τὸ χέρι τῆς κι' ἐκεῖ-
νο ἔτριβε πάνω του τὸ κεφάλι καὶ τῆς τὸ γλύφει.

Καμμιά φορὰ οἱ ὑπηρετές φέρανε καὶ τὸ πρόγευμα τῶν
θηρίων. Κάτι κομμάτια κρέας ἀπὸ κάποιον διαμελισμένο
γαϊδάρο.

Ἔτσι τοῦ ἦταν κι' αὐ-
τοῦ τοῦ πὺ φουκαρὸς γοη-
μένο. Νὰ τελειώσῃ τίς με-
ρες του καὶ νὰ γῇ μικρὸ
πρόγευμα θηρίων, πὺ τὰ
φῆρε ἡ ὁμορφὴ Ἀμερικάνη
ἀπὸ τὸν Νέο Κόσμο.

Ἐφρῆνισαν τὰ θηρία καὶ
ἡς ἐνωσαν τὴν μωζοῖα καὶ
εἶδαν τὰ κομμάτια τοῦ γαϊ-
δάρου στὶς σιδερένιες πηροῦ-
νες, πὺ κρατοῦσαν οἱ ὑπη-
ρέτες τῆς Σούζυ.

Τ' ἄρπαξαν μὲ τὰ νύχια
τοὺς μὲ τὰ περάσαν ἀπὸ
τὰ σιδερένια κάγκελλα, τὰ
βαλάν κάτω, ἔπρεσαν μὲ τὸ
σπῆδες ἀπάνω τους καὶ οὐρ-
λιάζοντας ἄρχισαν νὰ τὰ κα-
ταβροχίζουν.

Καὶ δεύτερη κομμάτια κα-
τόπιν, καὶ τρίτη καὶ σὰν
ἴσως πειὰ πὺ εἶχαν χορ-
άσει, μπόρεσε νὰ κἀνῃ τὴν
μπρόστα τῆς ἡ Σούζυ ἀφο-
ῖα.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐκύκλω-
αν τὸ κλουθὶ τοῦ Μπούμμη,
τοιμοὶ γιὰ κάθε περὶ πρῶ-
τῆς πηροῦνης καὶ τὰ πε-
ρίστροφα καὶ ἡ θηριοδαμά-
στρια πῆδησε στὴ σκαλίτσα
(Συνέχεια στὴ σελίδα 58)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΦΡΕΝΤ ΑΣΤΑΙΡ

[Ένα ενδιαφέρον άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Ανιέ Μωζέ.]

Ο Φρέντ "Ασταίρ, είνε σήμερα, δίχως αμφιβολία ο πιο γοητευτικός «αστέρας» της φιλικυπόλεως. Είναι ακόμη ο αγαπημένος των γυναικών. Τις έχει ξετρελλάνει με τα πόδια του και με την φωνή του. Τον αγαπούν κατόν λατρεύουν σαν είδωλο. Είναι δε τόσοσ συμπαθής πού να προκαλή το γενικό ενδιαφέρον τόσο στην 'Αμερική όσο και στην Ευρώπη. Έν τούτοις ο Φρέντ "Ασταίρ στην ιδιωτική ζωή του δεν είνε υπόδειγμα ανδρός. 'Ανήκει στους τύπους των καλλιτεχνών πού δοκίμασαν τις πιο έκπληκτικές περιπέτειες. Σ' αυτούς πού δυστύχησαν, πού πείνασαν, πού αντίκρουσαν την κακία και την αδιαφορία στην πιο σκληρή μορφή της και πού αναγκάσθηκαν γιά να συντηρηθούν να μεταχειρισθούν χίλια τεχνάσματα. Κι' έτσι όταν ή δόξα ήρθε να τους αγκαλιάσει τους έβριθε τελείως μεταμορφωμένους. Τίποτε πειά δεν θά μπορούσε να τους κάνει εντύπωση: ούτε ή χαρά, ούτε ή λύπη. Καί γιά να πεισθήτε, θά αφήσουμε τον ίδιο τον Φρέντ "Ασταίρ να σάς διηγηθώ τα πρώτα χρόνια της ζωής του. 'Η ιστορία του είνε, μά την άλλη, θεια, πάρα πολύ συγκινητική και ενδιαφέρουσα.

— Γεννήθηκα, μάς είχε εξομολογηθί ένα θράδυ πού είχε κέφια, σ' ένα φτωχό σπίτικι, ενός «ράντο» της Νεμπράσκα. 'Ο πατέρας μου ήταν έπισκοπός της τμήματος αυτού κι' ή μητέρα μου, ή μαγειρίσσα των ιδιοκτητών του. Αυτή ή δουλειά της, μ' έκανε στά πρώτα χρόνια να συνηθίσω στά καλά φαιγιά και στίς λιχουδιές. 'Ολη τη μέρα την περνούσα στην κουζίνα, έτσι ακριβώς σαν τον γάτο τού σπιτιού. Καί κάθε φορά πού θά μιζόκλαιγα πάντα θά θριασκόταν κάτι να με παρηγορήσει και να γαργαλήσει τον ουρανίσκο μου. Την ίδια τύχη είχε και ή αδελφή μου ή 'Αδέλα πού ήταν έναν χρόνο μικρότερη από μένα, μά περισσότερο λαίμαργη και σκανδαλιάρα. 'Ωστόσο δεν είχαμε στενοχώριες. Γι' αυτό περνούσαμε τις μέρες μας τραγουδώντας και χορεύοντας. Καί σάς δεσβαίω ότι αποτελούσαμε ένα πρώτης τάξεως χορευτικό ζευγάρι γιατί όλοι μάς καμάρωναν. 'Ακόμη κι' αυτός ο ιδιοκτήτης τού «ράντο», ένας φοβερός και σωματώδης ζυώεμπορος πού ήταν διαρκώς μεθυμένος. Αυτός ήταν ο πρώτος θεατής και ο πρώτος θαυμαστής μας.

Καί να ξαφνικά πού μιά μέρα ή κακιά μοίρα ζήλεψε αυτή την εύτυχία μας. 'Ο ζυώεμπορος πέθανε από τού πολυ κρασί. Τό «ράντο» πουλήθηκε από τους κληρονόμους του κι' έμεις αναγκασθήκαμε να φύγουμε από την κουζίνα του πού αποτελούσε τον παράδεισο των παιδικών μας επιθυμιών.

Οί γονείς μου με κάτι λίγες οικονομίες πού είχαν μάς φέραν στη Νέα Υόρκη. 'Εκεί ή μητέρα μου προσελήφθη ως καμαριέρα στο σπίτι ενός εργοστασιάρχη κι' ο πατέρας μου ως θυρωρός τού μεγάρου του. 'Όσο γιά μάς πού δεν καταλαβαίναμε ακόμη από στενοχώριες, ή ζωή εξακολουθούσε με χορούς και με τραγούδια. Κι' αλήθεια είχαμε τόση κλίση σ' αυτά τά πράγματα πού τίποτε δεν μάς ξέφευγε. Ξέραμε όλους τους χορούς κι' όλα τά τραγούδια.

Ένα θαυμάσιο σκίτσο τού Φρέντ "Ασταίρ

Αυτό φυσικά δεν άργησε να κινήσει τó ενδιαφέρον ενός γέρου υποβολέα ενός θεάτρου τού Μπροντγουάι. Αυτός ο «καλλιτέχνης» ήταν στενός φίλος τού πατέρα μου κι' ο σύντροφός του στά χαρτιά. Μας αγαπούσε και συχνά όταν κέρδιζε τον πατέρα μου μάς ξπαίρνε καραμέλλες. Ένα θράδυ λοιπόν πού μάς είχε ειδή να χορεύουμε ένα δισκο-λο χορό δήλωσε με σοβαρότητα στον «μίστερ» "Ασταίρ.

— Ξέρεις ότι μ' αυτά τά δυό αγγελουδάκια μπορείς να κινήσεις την τύχη σου;...
— Δηλαδή, τί θές να πής; 'Απόρησε ο πατέρας μου.
— Να τά κάνεις καλλιτέχνες. Καί τά δυό τους είνε πια σμένα γι' αυτή την δουλειά.

Κι' ο ίδιος μάλιστα ανέλαβε να κανονίσει αυτό τó ζήτημα. 'Ετρεξε σέ γνωστούς και αγνώστους, μάς περιέφερε από τόν ένα θεατρώη στον άλλο και δεν ήσυχασε παρά μόνο όταν κάποιος από αυτούς δέχθηκε να μάς προ-σλάβη γιά να κάνουμε ένα «νούμερο».
Δεν διστάζω να σάς ειπώ μάλιστα ότι τó πρώτο αυτό φράνκο πού φόρεσα μου έδωσε την μεγαλύτερη χαρά. 'Εκείνο τó θράδυ κι' εγώ κι' ή αδελφή μου ζούσαμε σ' ένα γοητευτικό όνειρο. Τά χειροκροτήματα, τά λουλούδια, ή μουσική, ή έκδηλώσεις τού θαυμασμού, είχαν άναστατώσει την παιδική καρδιά μας. 'Όσο γιά τους γονείς μας αυτοί ήσαν υπέρφανοι γιά μάς.

Από εκείνο τó θράδυ άρχισε ώστόσο και γιά μένα και γιά την 'Αδέλα μιά ζωή ξεσηχτού και κοπώσεως, πού σιγά σιγά μάς έφθειρε την ύγεια μας και μάς έσθυνε τους ένθουσιασμούς μας. 'Η απληστία τού κέρδους είχε κάνει κι' αυτούς ακόμη τους γονείς μας πάρα πολύ σκληρούς. Μας γύμναζαν σαν τά σκυλάκια: με τó μαστίγιο! Αυτό δεν κατάφερα μάλιστα να τó ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου. Συχνά από την κόπωση και από τούς πόνους πέφταμε κατά γής αναίσθητοι. Τότε έπαυε γιά λίγο τó μάθημα και μάς άφηναν να ξεκουρασθούμε. Κι' έμεις γιά να γλυτώνουμε από τά μαρτυρία τους συχνά λιποθυμούσαμε ψεύτικα. 'Ηταν τó πρώτο τέννασμα μάς γιά να γλυτώσουμε από την κακία των ανθρώπων.

Με την 'Αδέλα σιγά σιγά νίναμε όποσος διάστημα στή κέντρα τού Μπροντγουάι. 'Όταν τέλος οί γονείς μας έκλεισαν τά μάτια τους, έμεις είμαστε πειά μεγάλοι. Μπορούσαμε να κερδίσουμε μ' εύκολία τη ζωή μας. 'Αλλοιότερ ο μισθός μας δεν ήταν εύκαταφρόνητος. Μά ή νυχτερινή ζωή στην όποια είχαμε ριχθί από ήλικίας έφτά χρόνων μάς είχε κουράσει τά νεύρα μας. Ίίναμε γεράσι πολύ ενόχως κι' είχαμε μιά σοβαρότητα πού έρχόταν σ' αντίθεσι με την ήλικία μας.

Η 'Αδέλα σ' ήλικία είκοσι έτών ήταν πολύ γοητευτική και χαριτωμένη. 'Ηταν ή πρώτη χορεύτρια τού Μπροντγουάι. 'Όλοι την αγαπούσαν κι' όλοι την πολιορκούσαν γιά να την κάνουν γυναίκα τους: τραπεζίτες, έκαταμνηστικοί, ανώτεροι στρατιωτικοί, μεγάλοι συγγραφείς και δημοσιογράφοι. Μά ή 'Αδέλα περίμενε να διαλέξη τόν άνδρα (Συνέχεια στή σελίδα 58)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΣΤΗ ΣΙΦΝΟ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Γιά τόν «νοερό» περίπατο πού έκανα στή... Σίφνο, — είναι τώρα κάμποσες εβδομάδες — είχα τόσες απαντήσεις από Σιφνιοφίλους και Σιφνιούς.

'Η Κυρά - Φλωρή πήρε την άλλη μέρα τά σπιτικά στην άρδα.

Και πρώτον ο φίλος μου κ. Τσελεμεντές μου γράφει, ότι ο φιλόξενος εκείνος άνθρωπος της Σίφνου, ο όποιος μετέβαλε τó κάτω τού σπιτιού του πάτωμα σ' έντευκτήριο και διασκεδαστήριο φίλων και ξένων και περαστικών δεν είναι ο Τελώνης τού νησιού, αλλά ο τηλεγραφητής κ. Α. Λεμονής, Σιφναίος κι' αυτός.

Η καλή καρδιά και τó φιλόξενο τού ανθρώπου αυτού είναι κάτι τó άνεκδιήγητο. Ξένος δεν θά περάση από εκεί χωρίς να φιλευθί στο κ. Λεμονή.

Νοικοκύρης δέ και μερακλής.

Τό κρασί τó φτιάχνει μόνος του, και φτιάχνει λέν, περίφημο κρασί, γε-
... του, τά αρραδιάζει

στο ύπόγειο και σαν δεν έχει ύπηρεσία, φτιάχνει περίφημους σιφνιώτικους μεζέδες και καλεϊ φίλους και πιστούς!...

Απ' έξω από την πόρτα τού ατομικού και άνευ χρημάτων αυτού ταβερνείου — πώς αλλιώς να τó πούμε ; — έχει γραφεί με μεγάλα γράμματα ένα «S. O. S.» πού έχει θέσει, αντίθετη της διά τόν κίνδυνον δημοιορηφίου επικλήσεως των πλοίων.

— Όχι: «Ε λ α τ ε ν α μ α ς σ ω σ ε τ ε»

Αλλά: «Ε λ α τ ε ν α... σωθήτε!»
Ο κ. Λεμονής είναι και μοναχικός φαρσέρ, αλλά και μοναχική χαρά στό νησί. τού Κόσμη, τού Τσελεμεντέ και τού Ζηλημονος, έκ των ζώντων διακεκριμένων τέκνων του.

Και τώρα να τί μάς γράφει ακόμα ή ευγενής κ. Σ τ έ λ α Π ε τ ρ ά κ η, ξε 'Αθηνών σέ μιά μεγάλη επιστολή της, γεμάτη αγάπη και θαυμασμό γιά την Σίφνο και γιά τούς Σιφνιούς από την όποια δημοσιεύουμε άποσπάσματα χαρακτηριστικά:

«... ή περιγραφή σας εκείνη (γιά τη Σίφνο), με έκανε κι' έμένα να έρθω στό αγαπημένο μου νησάκι, πού έζησα χρόνο άρκετο, και γνώρισα από κοντά τους έ-
... ραβούς και φιλόξενους κατοίκους του.

«Είχα την εύτυχία να γνωρίσω όλους τους άναφάρτες, πλην τού κ. Τσελεμεντέ, τόν όποιον, έννοείται, γνώριζα μόνον από τόν... «Τσελεμεντέ» του, πού κρατούσε πάντα στό χέρι της ή φιλόξενη κυρία τού τηλεγραφητού Σίφνου κυρία Λεμονή (και ούχι Τελώνου) μιά από τις τρεις κυρίες σήμερα και δεκαπέντε τότε, πού προσεφώνησε με τó ποιηματάκι του, ο μακαρίτης δεκαέθλιος, όπως γράφετε.

«Αυτή λοιπόν ή κυρία δεν άποχωρίζεται ποτέ της από τόν Τσελεμεντέ (τό είδλον) γιατί πάντα κάποιος ξένος θά είναι στό σπίτι της φιλοξενούμενος και ετοιμάζει τους θαυμασιούς μεζέδες και τά άραια τά γλυκά, πού προσφέρει ο γλεντιστής σύζυγός της, στους ξένους του, μα-
... με τó περίφημο κρασί του και τις έξυπνες τις φάρσες του και τó αρμόνιο τó κέρι πού δεν λείπει, είναι ή αλήθεια, ποτέ από τους Σι-
... φνιούς.

«Αλλά και ποιητάς θγάζει ή Σίφνος.
«Όλα σ' αυτό τó σπίτι είναι άφθονα και ά-
... εφάντητα.

«Όλοι εκεί άγράφματοι και έγγραμματοι είναι ποιηταί.

«Κάποτε γλεντούσαμε (και τά γλέντια είναι συ-
... γνά στή Σίφνο) στό σπίτι της αγαπητής αυτής κυρίας, είρλοκετα δέ εκεί και κάποιος υπάλληλος από τή Μηλο. Οί Σιφνιοί έχουν την συνήθεια στά γλέντια τους, να μιλούν έμμέτρως, ζητούν δέ και από τους ξένους των να τους άπαντούν τó ίδιο. Ζήτησαν λοιπόν και από τόν υπάλληλον αυτόν να

άπαντήσει με στίχους στό πειράγμά των. Γι' να κάμη κι' αυτός τους άπαντά:

Τι να σάς πώ, μαρέ παιδιό
Στήν Μηλο, όταν είμαστε,
τό ρίχνουμε στόν ύπνο,
Σάν θέμε να γλεντήσουμε,
έρχόμαστε στή Σίφνο.

«Τι έγινε τότε δεν λέγεται. Πειράγματα και γέλια, γιατί καταρθώνουν οί Σιφνιοί, να μεταδίδουν στους ξένους τους τó ποιη-
... τικό των ταλέντο.
«Άλλοτε πάλι, στό δικό μου σπίτι, σέ γλέντι, άφου τους περιποιήθηκα όσο μπο-
... ρούσα, μου έπλεξαν χίλια - δυό εγκώμια, και στό τέλος, φεύγοντας, ένας Κ. Σταφυ-
... λопάτης και αυτός ποιητής, σαν όλους τους πατριώτας του, μου λέει:

«Από μεζέδες και κρασι
είμαστε ως τά μπουζία,
τού χρόνου, σου έχωμαστ
ένα μωρό στην κούνα.

«Ήταν εύχ, γιατί δεν είχα ως τότε, — «Από μεζέδες και άποχτήσει τέκνα και τί σύμπτωσις!... κρασί είμαστε, ως τά μπουζία...
Τόν άλλο χρόνο, την ίδια μέρα, είχα έναν μπέμπη, ο όποιος τώρα διαθάζει τις «ιστο-
... ρίες» σας, τού διηγούμαι και εγώ διάφορα και με τη φαντασία μας πηγαίνουμε σαν κι' εσάς, στην αγαπητή τη Σίφνο, με τους καλούς, φι-
... λοξένους και ποιητάς κατοίκους της...»

Αλλά καθώς γράφουμε και παραπάνω ο κ. Λεμονής δεν είναι μοναχά περίφημος γλεντζές, φιλόξενος μεγάλος, θαυ-
... μασία άνοιχτή καρδιά, αλλά και όνομαστός φαρσέρ.

Απ' όλες του τις φάρσες, ή όποιες αφήκαν όνομα εκεί, αναφέρουμε εδώ μίαν, κατά διήγησιν της κ. Πετράκη, ή όποια πέρασε πλέον τά όρια τού ά-
... στείου και εισηλθεν εις τας σφαί-
... ρας τού μεταφυσικού και κρατάει
... σέ συγκίνησι ως σήμερα ακόμα δι-
... μόνον όλους τους Σιφνιούς, αλλά
... και αυτόν τόν ίδιο κ. Λεμονήν.

— Μιά φορά, ή παρέα της Σίφνου — τους είχε διαλέξει έναν κι' έναν ο κ. Λεμονής — σκέφθηκε να δια-
... σκεδάση εις θάρος φίλων των, έμ-
... πόρου καλού της νήσου.

Ο έμπορος αυτός είχε 4 γουρού-
... νάκια, άπάνω στην ύσα τους, γιά φανί θαυμάσια. Τά είχε
... δέ μακρύα από τó σπίτι του, σ' έναν σταύλο. Εκεί τά ά-
... φηνε άφύλακτα, γιατί στή Σίφνο δεν γίνονται κλοπές. Σπά-
... νια είναι τέτοια άδικήματα. Κι' αν γίνουν και κομμά φο-
... ρά, την άλλη την ήμερα θρίσκειται ο κλέφτης.

Πήγε λοιπόν ένα θράδυ, ο Λεμονής, με άλλους δυό από την παρέα τους και πήρνε τó ένα γουρουνόπουλο κρυφά
... τó έσφαξαν και την άλλη ήμερα τó έτοιμάσαν και κάλε-
... σαν όλους και τόν έμπορο μαζί.

Τό θράδυ άρχισε τó γλέντι. Όλοι πινανε «εις ύγεια» τού νοικοκύρη τού γουρουνόπουλου.

— Τίνα και ο έμπορος χωρίς να δείξη στενοχώρια. Κόν-
... τειναν να σκάσουν όλοι, από την άταφα-
... ρία αυτή τού έμπορου και πιο πολύ, ο
... άρνηφάρσέρ ο Λεμονής!

Στό τέλος όμως, δεν έδάσταζε και τού φανέρωσε τó μυστικό.

— Άλλωδ αυτά, τού άπάντησε ο έμπο-
... ρος γελάοντας.

Τότε όλοι άρχισαν να τόν θε-
... σαιώνουν πώς τó χοιρίδιο ήσαν δικό
... του. Αυτός όμως, έπέμενε ότι δόδυνται
... να ήταν δικό του, γιάτι πριν νάρθη στό
... γλέντι, έπήγε και τά είδε και τά τέσ-
... σερα στό σταύλο του, όπως είχε συή-

Και τά τέσσερα χοιρίδια ήσαν εκεί στή γραμμή!

«Όλοι κουτσόι - στραβοί στού Λεμονή...»

θειά· κάθε θράδυ, να βλέπω μήπως του έλειπε κανένα, γιατί κάθε μέρα γυρίζουν ελεύθερα στους δρόμους.

— Νά, δεν είναι λίγη ώρα, που τα άφησα, αφού τα μέτρησα και τα τέσσερα εκεί! είπε.

Το πράγμα όμως ήταν απίστευτο από όλους, και ιδίως από τους απαγωγείς.

Φωνές κακό, συζητήσεις, όρκοι και... στοιχήματα. Στο τέλος αποφάσισαν όλοι μαζί να πάνε στον σταύλο να ιδούνε ζωντανό, το χοιρίδι, τό... σφαγμένο και το φαγόμενο ήδη και να διαπιστώσουν την αλήθεια.

Θά ήταν περασμένα πλέον τα μεσάνυχτα.

Ανάψανε τα φανάρια τους γιατί άλλος φωτισμός, δεν υπάρχει στη Σίφνο, και δρόμο για τον σταύλο.

Το θέαμα ήταν γραφικότατο και ή φ α ν ο ρ ί α μεγάλη και τράβηξε σ' άρκετη απόσταση, λόγω της θέσεως που έχει το χωριό.

Αποτελείται από 4-5 συνοικισμούς, που απέχει ο ένας από τον άλλον.

Σαν άνοιξαν τον σταύλο, βλέπουν ίδια και ολόκληρα, τα τέσσερα του έμπόρου γουρουνόπουλα, παχεία και ροδινά, να γρυλλίζουν άγριοεξηπτημένα.

Τρίθουν και ξανατρίθουν τα μάτια τους!

Ξεφτυλίζουν τα φανάρια. Τα πλησιάζουν κοντά.

Τίποτα!

Τα γουρουνόπουλα ήταν παρόντα όλα και σε λαμπρή μάστιγα κατάστασι.

Και όλα τα ίδια αναμεταξύ τους γιατί μοιάζαν και τα τέσσερα.

Τί έγινε τότε δεν μπορεί κανείς να φαντασθεί. Άναστατώθηκε η γειτονιά. Ξυπνήσανε ή γυναίκοι, άκούσανε την ιστορία και άρχισαν τα σταυροκοπήματα. Ο έμπορος φώναζε και έπέμενε ότι δεν έφαγε τό... γουρουνόπουλό του, οι κλέφτες και μεμυημένοι έπιμένανε, ότι το πήραν, αλλά κανείς δεν μπορούσε και να εξηγήσει πώς ήταν πάλι εκεί μπροστά τους, ολόκληρο και ζωντανό, άψητο και εύχαριστημένο.

Ανάστατο την άλλη ημέρα το χωριό.

Η συζητήσεις, άνερευνησεις, εξηγήσεις, δεν κατέληγαν σε τίποτα.

Μερικοί θέλησαν να δώσουνε μιά λύσι. Πώς ίσως την άλλη μέρα που γυρίζαν τα άλλα τρία στους δρόμους, κανένα περιπλανημένο από μακρινό χωριό, ή κανένα συνοικισμό των «Τοικαλάδων», που βρίσκονται 5-6 ώρες μακριά, θά συνήντησε τα άλλα και το θράδυ πήγε μαζί στον σταύλο τους.

Συμπτώσις δέ να είναι και με τα άλλα όμοιο!

Αλλά πάλι δεν θά βρισκόταν κανείς να το ζητήσει, κανένας να γυρεύη να το βρή! Δεν θ' άκουγόταν πώς κάποιος έχασε χοιρίδιο!...

Τί είναι ή Σίφνος; Μιά κουταλιά νησί!...

Και φούντωσε το πράγμα.

Από την άλλη ημέρα, ή Κυρά - Φλουρή, μιά γυναικούλα σωστό πρακτορείο είδήσεων στη Σίφνο, γύριζε από πρωί-πρωί στα σπίτια.

— Καλέ - Καλή, Καλέ - Κατέ, τά μάθατε; Στο σταύλο του Γιά (Γιάννη) βγήκανε στοιχιά! Παναγιά μου σώσε μας!

Μά ή ημέρες περνούσαν, ή Κυρά - Φλουρή, κυκλοφορούσε και το μυστήριο, έμενε μυστήριο, άπλωθεν ως τα πέρινα της νήσου.

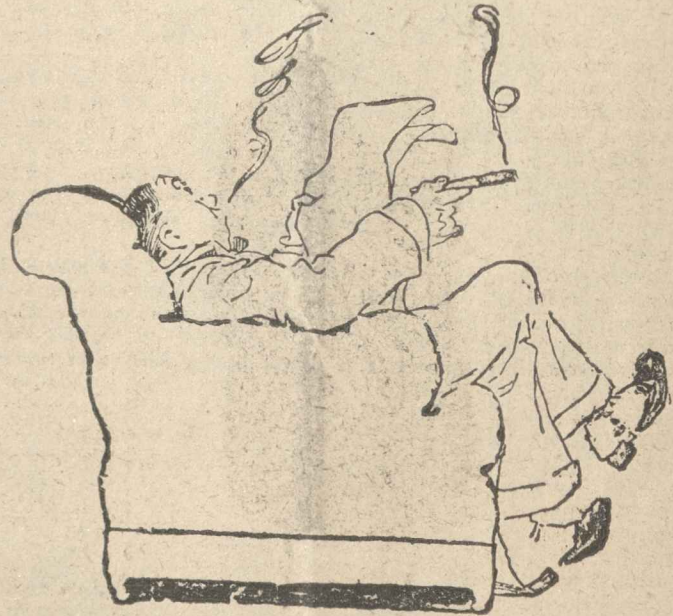
Κανένας δεν παρουσιάσθηκε ούτε από τα χωριά, ούτε από τα Τοικαλάδικα, ούτε από τους συνοικισμούς, ούτε από τη χώρα, ν' άναζητήσει το γουρούνι του.

Τα τέσσερα χοιρίδια του έμπόρου μέιναν πάντα τέσσερα.

Ο κ. Λεμονής και ή παρέα του δεν ξανατολήσανε να ξαναβάλουν χέρι, και οι Σίφνιοι, όταν περνούν νυχτα από τον σταύλο, σταυροκοπούνται και ταχύνουνε το δήμα τους!...

Ουδέποτε γουρουνόπουλα έτυχαν τέτοιας τιμής και ουδέποτε και χοιροστάσι, είδε πιά μεγάλη ασφάλεια!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ζωαγορές των Ίνδιων γέμισαν τελευταίως από έλαιο φαντας.

— Η αίτια είναι ότι ο άγγλικός άποικιακός στρατός άπεφάσισε να πουλήσει 10.000 έλέφαντας απ' αυτούς που χρησιμοποιεί για το τράβηγμα των πυροβόλων κι' αυτό, γιατί οι περισσότεροι στρατιωτικοί σχηματισμοί έχουν πλέον μηχανοκίνητοι.

Το ντόμινο είναι από τα εύκολότερα και απλούστερα παιχνίδια. Μολαταύτα ένας μανιώδης παίκτης υπέλειπε ότι τα κοκκαλάκια του ντόμινου μπορούν να τοποθετηθούν κατά 284.528.211.840 διαφόρους συνδυασμούς.

— Έτσι αν δυο έμπειροι παίκτες κάμνουν παίζοντας τέσσερες κινήσεις στο λεπτό και παίζουν επί δέκα ώρες την ημέρα, θά χρειασθούν μερικές χιλιάδες χρόνια για να εξαντλήσουν όλους τους δυνατούς συνδυασμούς.

Στο Ντανφερλάιν της Άγγλίας ζή ένας μεταλλωργός, ο Τζέιμς Χάυντ, του οποίου ή καρδιά είναι... πολύ ιδιότροπη.

— Η καρδιά του Χάυντ όχι μόνον βρίσκεται στο δεξιό μέρος του στήθους του, αλλά και ταξιδεύει!

— Συχνά μάλιστα πλησιάζει και στην κανονική της θέσι, στο άριστο μέρος.

— Οι γιατροί διεπίστωσαν ότι μερικές φορές ή καρδιά του Χάυντ μετατοπίζεται μέσα σε μιά μέρα κατά έπτά εκατοστά του μέτρου.

— Ένας πλούσιος φαρσέρ, στη Φρανκφούρτη άφησε 1.500 μάρκα σε κάθε συγγενή του... ό οποίος δεν θ' άκολουθούσε την κηδεία του!

— Την ιδιοτροπία αυτή του μεταστάντος πού έγινε γνωστή λίγες ώρες πριν πεθάνη, την έλασαν υπ' όψιν τους όλοι οι συμπεροντολόγοι συγγενείς του πλην ενός φτωχού, άνεμοίου του, ό οποίος άκολουθήσε την κηδεία.

— Το έκπληκτικό όμως ήταν ότι σ' ένα κωδίκιλο της διαθήκης, ό οποίος έπρεπε ν' άνοιχτεί μετά την ταφή του, ό μακαρίτης έγραφε ότι όσοι άκολουθήσαν την κηδεία του και περιφρόνησαν τα 1.500 μάρκα, θάπαιρναν το υπόλοιπον της κολοσσικής περιουσίας του.

Ίδου και μιά περίεργη παράτηρησις:

— Αν ένας άνθρωπος πυροβολήση με πιστοφόρο του οποίου ή κάννη είναι κάθετος προς το έδαφος και την στιγμή κατά την οποία θά πέση την σκανδάλη, άφήση να πέση και μιά άλλη σφαίρα του αυτού διαμετρήματος και του αυτού θάρους μ' εκείνη που περιέχει το πιστοφόρο, θά διαπιστώση — φυσικά αν εξετάση το πράγμα με ακριβή μέσα μετρήσεως — ότι και ή δυο σφαίρες πέφτουν στο έδαφος την ίδια ακριβώς στιγμή.

Στο Λονδίνο συνεστήθη μιά άγγλοελληνική κινηματογραφική έταιρεία, ή οποία σκοπεύει να γυρίση μιά σειρά έξι θγαλέμην από τα έργα του Όμηρου.

— Η πρώτη από τις ταινίες αυτές θά είναι ή «Οδύσσεια».

Συνιστώμεν εις τάς άναγνωστριάς μας το έργοστάσιον Έλευθέριαν Σπουδών Κοπτικής και Ραπτικής της κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, όδός Μητροπόλεως 14 α, Αθήναι.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΝΤΕΜΠΟΥΤΟ ΜΟΥ ΣΤΟ “ΖΟΥΡΝΑΛ”

(Συνεχίζουμε και σήμερα τη σειρά των δημοσιογραφικών αναμνήσεων των γνωστότερων Γάλλων συγγραφέων και δημοσιογράφων με το κατωτέρω άρθρον του συγγραφέως Πώλ Ρεμπού.)

Έκανα το ντεμπούτο μου στην έφημερίδα «Ζουρνάλ» και στο έπάγγελμα αυτό άφωσιώθηκα από τότε.

Κι' όπως άκριβώς μερικοί μεγιστάνες Ίσπανοί είχαν το δικαίωμα να μπαίνουν στις έκκλησιές καθάλλα στ' άλογά τους, έτσι κι' έγώ, χάρις στ' άλογα, μπόρεσα να εισχωρήσω στο «Ζουρνάλ» — τον ναόν αυτό της όδοσ Ρισελιέ. Άλλά, καθώς θά ήθετε, μπήκα εκεί μέσα από μιά πολύ μικρή πορτούλα.

Ένας θεός μου άπρησχολείτο με τις ίπποδρομίες. Είχε παίξει μεγάλα ποσά, μαζί, με τον διευθυντή του «Ζουρνάλ», τον Άνρϋ Λετελλιέ. Μιά μέρα, που ο χρεωστικός λογαριασμός του διευθυντή του «Ζουρνάλ» είχε παραφουσκώσει, ο θεός μου του μίλησε για μένα. Φυσικά, όπως ήταν έπόμενο, ο Λετελλιέ τον άκουσε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον να του λέη, πώς ένας άνεμοίου του, που ντεμπούταριζε στα Γράμματα, ήθελε πολύ να δημοσιέψη σ' έπιφυλλίδα το πρώτο του ρεμάντο.

Το πρώτο μου αυτό ρεμάντο λεγόταν «Ζοζέττα». Τό πήγα στον φιλόλογικό διευθυντή του «Ζουρνάλ», τον ασήρηδο Κατούλ Μαντές, που μου άποκρίθηκε: «Νά ήθετε τον Σεβιλλάρα». Και ή τύχη του ρεμάντασ μου άποφασίστηκε απ' αυτόν τον κύριο Σεβιλλάρα, έναν μεσόκοπο άνθρωπάκο, που το δέχθηκε άμέσως, μόλις άκουσε το όνομα του διευθυντή Άνρϋ Λετελλιέ.

Χάρις λοιπόν στις ίπποδρομίες ή «Ζοζέττα» δημοσιεύθηκε. Έτσι, δεν ήμουν έτελώς άγνωστος στην έφημερίδα, όταν πρότεινα στον Κατούλ Μαντές να συνεχίσω, γράφοντας κάθε εβδομάδα φιλολογικές κριτικές για τα διάφορα καινούργια βιβλία. Αν δημοσιεύα κάθε εβδομάδα μιά κριτική, με την ύπογραφή μου, σ' ένα τέτοιο φύλλο, μεγάλης κυκλοφορίας, ήτανε κιόλας για μένα, τον νεαρό λογοέχνη, μιά σημαντική πρόοδος.

Ο Άνρϋ Λετελλιέ συγκατατέθηκε σ' αυτήν την πρότασι. Ο Κατούλ Μαντές τη δέχθηκε μ' ένθουσιασμό. Ο κ. Λώζ, ο άρχισυντάκτης και ο κ. Λεπάς, ο γενικός γραμματέας, δεν φέσανε καμμία αντίρρησι, όταν μάθανε πώς ο Άνρϋ Λετελλιέ είχε δεχθί. Η αλήθεια είναι βέβαια πώς τους ξυνοφάνηκε λιγάκι, αλλά δεν μπορούσαν να πούνε τίποτα.

Ο Άνρϋ Λετελλιέ, που ο καθένας τον έλεγε, με μιά ιδιαίτερη οικειότητα «ο κύριος Άνρϋ» ήταν ένας άνθρωπος πολύ αδύνατος, με λεπτή μύτη, με ρόδινο χρώμα και με μαύρα, κολλημένα μαλλιά.

Μη φαντασθήτε όμως πώς ήταν ένας τύραννος στη δουλειά! Ο κύριος Άνρϋ είχε ένα έλάττωμα μόνον: Την άδεσσιότητα. Δεν έλεγε ποτέ ούτε «ναί», ούτε «όχι». Άφηνε τους υπαλλήλους του ν' αλληλομισούνται, να ζηλεύονται, να ανταποκαταγορούνται. Ζούσε ανάμεσα σ' όλ' αυτά τα κυνιστικά, που είναι μοιραία σε μιά μεγάλην επιχείρησι, με παραδειγματική άδιαφορία. Θάλεγε κανείς, πώς έφαινανόταν το γνωστό ρητό, διαπρούσε, για να θασιλεύη δίχως κόπο. Έφηνόμυε πράγματι τον νόμο της ελάχιστης προσπάθειας. Τον τρόμαζε ο άγώνας. Άς άγωνίζοντουσαν οι άλλοι μεταξύ τους. Όταν θάνα εξαντλημένοι από τους άγώνες των δεν θάχη πεία ανάγκη να φωνάξη δυνατά, για να τον υπακούσιν. Η φυσική του δειλία μπόρεσε να τον θάση. Κι' όμως αυτός την είχε κάνει ένα σύστημα ζωής, μια παθητική.

Ο κ. Άνρϋ έδειχνε πάντα σ' όλους μιά εξαιρετική γλυκύτητα. Και φυσικά, άφηνε σε μάς όλο το θάρος της δουλειάς. Ήξερε δέ πού πήγαινε. Και σ' άς άδηγούσιν εκεί, δίχως θόρυβο, από διάφορους δρομά-

κους.

Έρχόταν σπάνια στο «Ζουρνάλ». Η ίπποδρομίες, τα σαλόνια, ή Κάννες, ή Ντωβίλ, το Μπάρριτζ, το Βισύ, τον τραβούσαν. Ζούσε πραγματικά σαν πρίγκηπας. Νοίκιαζε ένα ολόκληρο πάτωμα ξενοδοχείου εύτυχής που τσόκαζε από το Παρίσι, όπου πεντακόσιοι άνθρωποι τουλάχιστον, κάθε πρωί ζούσαν με την έλπίδα να γίνουν δεκτοί απ' αυτόν. Ήτανε γνωστό πώς είχε εκατομμύρια και πώς έαιζε. Μά κανείς δεν ήξερε τί οξυδέρκεια και πόση δύναμι θελήσεως κρυβότανε κάτω από την ειρηνική μορφή του.

Πολύ σπάνια είχα δουλειές με τον κύριο Άνρϋ. Έγώ έβλεπα τον Κατούλ Μαντές, που έρ'ότανε στο γραφείο με τη γρηγοράδα άστραπής έμπαινε σαν άνεμοστρόβιλος και χτυπούσε με το μπαστούνι του το τραπέζι του κ. Άνρϋ. Κι' ο κ. Άνρϋ φεβότανε για το μάρμαρο με το οποίο ήταν σκεπασμένο το γραφείο του. Έλεγε πάντα «ναί», όσο κι' αν του σ'όχιζε αυτό, γιατί ήθελε τη σωτηρία του ώραου του μαριάρου.

Ο κ. Λετελλιέ είχε για δεξί του χ'ρι, τους κ. Λεπάς και Λώζ.

Ο κ. Λεπάς, γενικός γραμματέας ήταν έγκατεστημένος σ' ένα μικροσκοπικό γραφείο, σαν τηλεφωνικό θάλαμο, που είχε το πλεονέκτημα να συγκινωή με τον προδάλαιο του κ. Λετελλιέ και από όπου ο κ. Λεπάς, που άφηνε πάντα την πόρτα του άνοιχτή, μπορούσε να επιβλέπη τους έπισκέπτες του «Ζουρνάλ».

Καμμία φορά, ώστόσο, ή πόρτα του κλεινόταν απότομα, όταν κάποιος συγγραφέας ή κάποιος προμηθευτής είχε νικέρεσα με τον κ. Λεπάς.

Η συνδιάλεξι ήταν σύντομη.

Λίγα λεπτά άργότερα, το θύμα περνούσε ξανά το κατώφλι με κείνο το ποιέμένο χαμόγελο που έχουν οι άρρωστοι, όταν θγαίνουν από τον όδοντοίατρό τους.

Ο άρχισυντάκτης Άλέξης Λώζ ήταν έγκατεστημένος στο τρίτο πάτωμα.

Ήταν φαλακρός, με μάτια μικροσκοπικά κι' ένα τεράστιο μουστάκι έννοφύλακα. Οι όμοι του ήταν καμπουριασμένοι και το χρώμα του σαν του ανθρώπου που δεν άνάπν υπερότε του άλλου άέρα, από των γραφών και των τυπογραφείων. Είχε πάντα στο στόμα του μιά μεγάλη πίπα και ανάμεσα από τους καπνούς της, το ασήρηδο και αινιγματικό πρόσωπο του κ. Λώζ, φαινότανε σαν μιά μάσκα.

Κανένας λόγος δεν του έφερε το χαμόγελο στο στόμα. Καμμία συγκίνησι δεν τον τάραιζε.

Στην πραγματικότητα, ούτε ο κ. Άνρϋ, ούτε ο κ. Λεπάς, ούτε ο κ. Λώζ δεν διευδύνανε το «Ζουρνάλ».

Αυτή ή τεράστια μηχανή μπορεί να πη κανείς, πώς δούλευε μόνη της. Αυτό ήταν και ή αίτια της επιτυχίας της. Όταν έα καθήμενό φύλλο περσση το ένα εκατομμύριο κυκλοφορούσε, δεν έκει πεία ανάγκη από τη διεύθυνσι ενός σταθερού χεριού. Προχωρεί μόνο του, όπως άκριβώς και το «Ζουρνάλ» τον καιρό εκείνο.

Έκει κι' έγώ, ταπεινός νεαρός λόγιος, έκανα το έπίσημο ντεμπούτο μου κι' έγινα μιά ελάχιστη θιδίτσα στην τεράστια αυτή μηχανή, χάρις στη μεγάλη άγάπη του κ. Λετελλιέ για τις ίπποδρομίες.

PAUL REBOUX

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ: παλαιά προγράμματα θεάτρων, φωτογραφίες ήθοποιών, σχετικά βιβλία και φυλλάδια κτλ. σε ίκανοποιητικές τιμές. Πληροφορία κ. Χ. Σταματίου «Μπουκέτο», 3-8 μ. μ.

Ο Πώλ Ρεμπού

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

(Χριστόψαρο — το νοστιμώτερο ψάρι των ελληνικών θαλασσών)

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

Μόνον οι καλοφαγάδες ξέρουν τι είναι και τι αξίζει ο Σάν Πιέρος και μόλις το ιδούν σπεύδουν να το αγοράσουν δα-δσα. Οι άλλοι, όσοι δεν ξέρουν να φάνε άμα το ιδούν στο πανέρι του ψαρά, αποστρέφουν το πρόσωπο με αηδία, γιατί ο Σάν Πιέρος είναι ψάρι όχι και τόσο άραίο στη θέα. Άσχημάτατο.

Είναι μεγάλο σαν μεγάλη τσιπούρα. Μαυροκίτρινο πλατύ με άγκάθια μεγάλα πολλά και τρομερά, με ένα στόμα πελώριο άκαθωτό και με δυο κατάμαυρες θούλες στις δυο του πλευρές.

Το κρέας του όμως είναι θεσπέσιο. Άλλα πρίν μιλήσουμε γι' αυτό και γι' τον τρόπο του μαγειρεύματος άς πούμε πρώτα την ιστορία του. Γιατί ο Σάν Πιέρος έχει ιστορία περιεργή.

Πρώτα - πρώτα έχει διάφορα ονόματα. Λέγεται Σάν Πιέρος, Χριστόψαρο, Ρέτουλα και Κόττα. Είπαμε πως στις δυο του πλευρές έχει δυο θούλες κατάμαυρες. Οι ψαράδες θέλουν να πουνε σχετικώς πως κάποτε ο Χριστός μπήκε στην ψαρόδρακα του μαθητού του Πέτρου την ώρα που ο μαθητής - ψαράς πήγαινε να τραβήξει τα δίχτυα. Στόν δρόμο που πήγαιναν ο Πέτρος έλεγε στόν δάσκαλό του πως άδικα κοπιάζει γιατί έκινες τις μέρες τα ψάρια ήσαν πολύ λίγα.

— Σήμερα θα πιάσης πολλά ψάρια, του άπάντησε ο Χριστός.

Και πράγματι άμα τράβηξαν τα δίχτυα οι φτωχοί ψαράδες σύντροφοι του Πέτρου είδαν με χαρά πως ήσαν γεμάτα ψάρια σε σημείο που τα δίχτυα κινδύνευαν να κομματιασθούν.

Ο Πέτρος μπροστά στο θαύμα αυτό γονάτισε τοδ του Θεανθρώπου για να τον ευχαριστήσει και παίρνοντας ένα μεγάλο ψάρι τοδ το έπρόσφερε.

Ο Χριστός έπιασε με τα δυο δάχτυλά του το μεγάλο ψάρι που ήταν ζωντανό ακόμη και άφου το ελόγησε, το έριξε ξανά στη θάλασσα.

Από τότε έμειναν στις δυο πλευρές του ψαριού αυτού οι δυο μαύρες θούλες που δεν είναι τίποτε άλλο παρὰ τα άποτυπώματα των δακτύλων του Χριστού, ώνομάσθη δε ψάρι του Άγίου Πέτρου — Σάν Πιέρος — και ψάρι του Χριστού — Χριστόψαρο.

Οι καθολικοί Χριστιανοί μέχρι πρό δλίγων ετών δεν τδ έτρωγαν το ψάρι αυτό. Το θεωρούσαν άμαρτία. Οι μόνοι που είχαν το δικαίωμα να το τρώγουν ήσαν ο Πάπας, οι Δεσποτάδες και ύστερα οι Παπάδες.

Γι' αυτό ο ψαράς που θάπιανε ένα τέτοιο ψάρι είχε υποχρέωση να το προσφέρει στόν παπά του, εκείνος να το στείλη στόν Δεσπότη και ο Δεσπότης πάλι με τη σειρά του να το στείλη στόν Άγιο Πάπα.

Έννοείται ότι δεν ήταν πάντοτε εύκολο να φθάση ένα ψάρι μέχρι της Ρώμης και γι' αυτό, κατ' ανάγκην με την άδεια του Πάπα τδσον οι Δεσποτάδες, όσο κ' οι παπάδες για να μη πάη χαμένο το έγεύοντο οι ίδιοι.

Σήμερα ο Σάν Πιέρος δεν είναι πλέον άποκλειστική τροφή των κληρικών μόνον. Οι καλοφαγάδες τδ άκριβοπληρώνουν, όπου το θρούν, γιατί ο Σάν Πιέρος ή Χριστόψαρο ή Ρέτουλα ή Κόττα είναι ένα από τα νοστιμώτερα και γευστικώτερα ψάρια.

Ο Σάν Πιέρος είναι ψάρι του θυμού του άνοικτού πελάγους. Δεν πλησιάζει πολύ τις άκρογιαλίες γιατί εκεί δεν βρίσκει την τροφή που του χρειάζεται και προτιμά να είναι πάντοτε σε μεγάλα θάθη για να άποφεύγη τας συναν-

κατά πολλούς και διαφόρους τρόπους. Οι ψαράδες που τρελλαίνονται κυριολεκτικώς για το κρέας του τδν προτιμούν θρασυτό. Μάλιστα θάσις της κα καθιάς είναι ο Σάν Πιέρος.

Στην Κάτω Ιταλία, όπου άφθονεί, τδν ψήνουν στόν φούρνο με μακαρόνια ή άλλο ζυμαρικό και είναι νοστιμώτατος.

Η σούπα του Σάν Πιέρου είναι νοστιμώτερη ακόμη και από τη σούπα της χελώνας !..

Οι καλόγηροι - ψαράδες του Άγίου Όρους φερύουν το Χριστόψαρο με ένα δικό τους άλειευτικό στήμα και δταν συμπέση τις μέρες που θα πιάσουν πολλά Χριστόψαρα νάναι Σαρακοστή, όποτε άπαγορεύεται ή κατ' α λ υ σ ι ς ι χ θ ύ ς, οι καλοί καλόγηροι, άφου καθαρίσουν τα Χριστόψαρα που θα πιάσουν καλά-καλά τα ρίχνουν μέσα σε ένα τσουβάλι το όποιον παραγεμίζουν με χονδροκομμένο άλάτι.

Μετά πάρδον πολλών ημερών, δηλαδή δταν περάση ή Σαρακοστή, άνοίγουν το τσουβάλι, θγάζουν τα Χριστόψαρα τὰ ξαφυρίζουν με ζεστό νερό και τὰ μαγειρεύουν σάν να ήσαν φρέσκα.

Δεν χάνουν δε καθόλου από τη νοστιμάδα των.

Όσοι λοιπόν άγαπούν τα ψάρια και πρό παντός την ψαρόσουπα, άς αγοράζουν από τδν Ιχθυοπώλη των τδν Σάν Πιέρο και άς τδν πληρώνουν ακόμη και από το μπαμπουίνι πιδ άκριά.

Το κρέας του Σάν Πιέρου είναι άπειρώς νοστιμώτερο κ' από το κρέας του μπαμπουινιού και άπειρώς υγιεινότερο και έλαφρότερο.

Πρό παντός δε άς μη άηδιάζουν δταν το θάβουν στο πανέρι του ψαρά, έτσι άσχημο και κοκφτιασμένο.

Στο πιάτο είναι όρεκτικώτατο και νοστιμώτερο.

Όμιλούμεν εκ πείρας,

Π. ΚΑΨΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ
Η ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ

Κάποιος σοφός γιατρός διατείνεται, ότι μπορούμε να γνωρίσουμε τον χαρακτήρα και τις τάσεις ενός ανθρώπου, εξετάζοντας προσεκτικά την γλώσσα του.

Γλώσσα πλατειά, λέει ο γιατρός, φανερώνει ειλικρίνεια. Στενή: Έπιφυλακτικότητα. Μακρὰ και πλατειά: Έπιπολαιότητα και άπλοότητα. Μακρὰ και στενή: Σταθερότητα και άκριβότητα. Κοντή και πλατειά: Πονηρία και κρυψώνα. Μακρὰ και λεπτή: Φιλαργυρία. Μακρὰ και παχειά: Δολιότητα και ψευτιά.

Ωστε, δείξε μου την γλώσσα σου να σου είπω πού είσαι !..

τήσεις με τα άρπακτικά κήτη. Δηλαδή με το Δελφίνι που είναι άσπονδος του έχθρος και με σκυλόψαρα.

Ψαρεύεται δε μόνον με τα δίχτυα της τράτας και της άνεμότρατας και είναι ψάρι πολύ σπάνιο.

Είναι ζήτημα αν μιὰ τράτα ή άνεμότρατα θγάζη 1 ή 2 Σάν Πιέρους την ημέρα, τδς όποιους κατά κανόνα τρώνε οι ψαράδες. Μόνον αν τύχη και πιάσουν παραπάνω στέλνουν και στην αγορά.

Όπως είπαμε παραπάνω, το κρέας του Σάν Πιέρου είναι νοστιμώτατο και όρεκτικώτατο. Όσο άσχημο είναι ζωντανό το ψάρι αυτό τόσο άραίο είναι μαγειρεμένο.

Ο Σάν Πιέρος μαγειρεύεται

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΝΕΡΜΙΝ ΤΑΛΙ

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

ΝΑ ζεστό καλοκαιριάτικο πρωινό, άνοιξε ξαφνικά ή πόρτα του γραφείου μου και ο φίλος μου Σεθκέτ, νευριασμένος και θιαστικός, παρὰ την συνήθειά του, σωριάστηκε σε μιὰ πολυθρόνα, χωρίς καν να με χαιρετήσει.

— Άσθμαινε, σκουπίζοντας τδν ιδρώτα του προσώπου του. Τέλος, με φωνή πνιγμένη, άρχισε:

— Άν ήξερες τί μου συμβαίνει !.. Τί τρέχει, λοιπόν ; τδν ρώτησα άνήσυχος. Γιατί αυτή ή νευρική κατάσταση και ή κακή διάθεσι ;

Φταίει το τηλέφωνο...

— Το τηλέφωνο !..

Με κύτταξε αστισμένος, σάν να ήθελε να μου πη: "Άδικα ρωτάς. Κι' αν σου εξηγήσω, δεν θα καταλάβης τίποτα." Υστερα, παίρνοντας ένα τσιγάρο από το πακέτο, που είχε μείνει άνοιχτό πάνω στο γραφείο μου, το άναψε, ενώ σε να μου διηγηται τί του είχε συμβη:

— Είμαι τριαντατεσσάρων χρόνων και καθώς ξέρεις δεν κάνω κανένα έπάγγελμα. Ξέρεις επίσης πως ή οικογένειά μου είναι πολυάριθμη. Ο πατέρας μου είχε άρχισει να γκρινιάζει. Τέλος, μιὰ μέρα, με κάλεσε και μου είπε: «Παιδί μου, δεν είσαι πιδ μικρός: Έφθασες στα τριαντατέσσερα χρόνια σου. Κι' όμως, δεν μπορείς ακόμα να κερδίσης το ψωμί σου και είμαι υποχρεωμένος έγω να σε τρέφω άκόμα, και να σου δίνω και τ. έξοδά σου. Η οικογένειά μας είναι πολυάριθμη και οι καιροί πολύ δύσκολοι. Δεν σου ζητώ να συνεισφέρης στα έξοδα του σπιτιού, μα θάθελα να θρής μιὰ δουλειά, χωρίς να πολυεξετάζης για τδν μισθό. Έτσι, θάχης τούλάχιστον πάντα το χαρτζηλίκι σου».

Ός εκείνη την ημέρα είχα ζήσει ξενόιστος και χαρούμενος. Τα λόγια όμως αυτά του πατέρα μου, που μοιάζανε μ' ένα τελεσίγραφο, μ' έκαναν να σκεφθώ σοβαρώτερα και με υπεχρέωσαν ν' άρχίσω να ψάχνω ζωηρά για δουλειά. Δεν υπάρχει έπάγγελμα, που να μην έδοκίμασα να το κάνω. Παντού όμως σημείωνα άποτυχία. Στο ένα, δεν είχα καθόλου κλίσι, στο άλλο ή άμοιρή μου ήταν έλαχιστη, με μιὰ λέξι σε κανένα έπάγγελμα δεν μπορούσα να ριζώσω.

Μιὰ μέρα, συνάντησα τδν φίλο μας Άχμέτ και τδν διηγήθηκα τις περιπέτειές μου και τις στενοχώριές μου.

— Κι' όμως, μου είπε, δεν σου λείπει καθόλου ή έξυπνάδα και ή έπιδεξιότητα, που χρειάζονται ή δουλειά. Έλα να σε κάνω παραγγελιοδόχο. Θά κερδίσης πολλά, χωρίς να κουνάς ούτε το μικρό σου δαχτυλάκι.

Η πρότασί του με κέντρισε. Νοίκιασα ένα μικρό γραφείο κ' έκανα ένα ταξίδι ως την Κων-

σταντινούπολι, όπου κατάρθωσα να εξασφαλίσω τις αντιπροσωπείες πολλών εργοστασίων, άνάμεσα στα όποια ήσαν μερικά που πουλούσαν δλων τών ειδών τα έμπορεύματα, από αυτόματες ύδραντλίες μέχρι ηλεκτρικές μηχανές για το κόψιμο του κρέατος. Μά εκείνες που έδιναν πολύ κέρδος, ήσαν ή κλειδωνιές κ' αυτά τα έλατήρια, ξέρεις, που έμποδίζουν τις πόρτες να κλείνουν άμέσως. Στην Άγκυρα χτίζουν σπίτια κάθε μέρα, κ' έτσι έλπίζα να πιασάρω πολλές άπ' αυτές.

Το εργοστάσιο αυτόν τών έλατηριών είχε έναν γενικό διευθυντή στην Κωνσταντινούπολι, που έρχότανε συχνά στην Άγκυρα για να κάνη τδν έλεγχο τών υποθέσεων του εργοστασίου. Ήταν ένας άντρας μεσαίος ήλικίας και έξαιρετικά σθεαρός, πρό πάντων στις υποθέσεις του. Παρ' όλη μου την άφροντισιά, αισθανόμουναι γι' αυτόν τδν άνθρωπο έναν φόβο άνακατεμένο με σεβασμό.

Έφωδιασμένος ώστόσο με μιὰ θαλιτσούλα γεμάτη δειγματολόγια και τιμοκαταλόγους, περνούσα τις μέρες μου διατρέχοντας την πόλι, από τδ ένα μέρος στο άλλο. Τότε ένοιωσα να μου γίνεται άπολύτως άπαραίτητο ένα πράγμα: Το τηλέφωνο. Πραγματικά, πολύ συχνά ήμουν υποχρεωμένος, και για την πιδ άσ'μανη δουλειά ακόμα, να τρέχω σε μακρινές άποστάσεις με τα πόδια ή να ξοδεύω ένα σωρό λεφτά στα ταξί ή στα λεωφορεία.

Άμέσως άπόχτησα τηλέφωνο. Μά από τότε άρχίζουν ή δυστυχίες μου. Από την ημέρα της εγκαταστάσεώς του τηλεφώνου μετά τα μεσάνυχτα, το κουδούνι δεν έπαψε να χτυπά. Σχεδόν πάντα άκούγα αυτή τη φράσι, πότε από κανένα μεθυμένο, πότε από κανένα χυδαίο ύπηρέτη κ' άλλοτε από καμμιὰ παληογυναίκα:

— Στείλτε γρήγορα ένα ταξί, στόν τάδε αριθμό της τάδε οδού.

Στην άρχή, τρελλαμένος από την άϋπνία, που μ' έκαναν να υποφέρω τ' άδιάκοπα αυτά κουδουνίσματα του τηλεφώνου, δεν καταλάβαινα τίποτα. Υστερα όμως το μυαλό μου φωτίστηκε: Είχα τδν ίδιο αριθμό τηλεφώνου μ' έναν σταθμό. Την άλλη μέρα τδ πρωί, σηκώθηκα κ' έτρεξα ν' ά-

λάσω τδν αριθμό μου.

Δεκαπέντε μέρες πέρασαν περίπου χωρίς κανένα έπεισόδιο. «Έπί τέλους ήσυχασα» σκεφτόμουναι και ή χαρά μου ήταν μεγάλη.

Μά ή ήσυχία αυτή δεν κράτησε πολύν καιρό. Αδ τη τη φορά, στο τηλέφωνο άκουγόμουναι διάφορες νοντρές άνδρικές φωνές. Τώρα όμως έπρόκειτο για έντελως διαφορετικό πρόσωπο:

— Έμπρός... Λεβιά...

Σύ είσαι άγαπημένη μου !..

— Όχι. Λέγομαι Σεθκέτ...

Άμέσως άκούγα δυνατά γέλια, έξ αίτίας της αντίθεσεως μεταξύ του άνδρικού μου, όνόματος και της λεπτής φωνής μου και ύστερα:

— Έμπρός, λοιπόν ! Πειράχτηκες ; Η μήπως δεν με άναγνώρισες; Είμαι ο Έκρέμ, ξέρεις, ο Έκρέμ !

— Έγινε λάθος. Έδώ είναι γραφείο αντιπροσωπετών, φώναξα.

— Λεβιά, άφησε αυτό το παίρνιδι. σε παρακαλώ (Συνέχεια στη σελίδα 56)

— Κάνετε λάθος, κύριε, που να πάρη ο διάλογος !..

ΚΙ' ΑΝ ΠΟΤΕ...

Κι' αν ποτέ ξαναγυρίσω
Πές τι θέλεις να του πω ;
Πές πώς πέρασα τη ζωή
Περιμένοντας αυτόν...

Κι' αν ακόμα με ρωτήσω
Χωρίς να μ' αναγνωρίσει ;
Μιλώ του σαν αδερφή.
Υποφέρει ίσως πολύ...

Κι' αν μου πη τι γίνεσαι
Τί απόκρισι να δώσω ;

— Δός του τη χρυσή μου βέρα
Και μην αποκρίνεσαι.
Κι' αν μου πη γιατί είν' η σάλλα
Τόσο ξρημη και κρύα ;
— Δείχ' του τη σθυσμένη λάμπα
Και την ανοιχτή τη θύρα...

Κι' αν γιά τη στερνή την ώρα
Τότε εκείνος με ρωτήση ;
— Πές του πώς χαμογελούσα
'Από φόβο μη δακρύση...
Τού ΜΑΡΙΣ ΜΑΙΤΕΡΛΙΝΓΚ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CLAUDE GEVEL

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΤΗΣ ΓΩΝΙΑΣ

Κάθε πρωί, στις καλές εποχές του, ο 'Ολιβιέ Ματιζό, προτιμούσε να πηγαίνει με τα πόδια στο γραφείο του. Ήταν ένα ωραίο αερόλουτρο, πριν από τις φροντίδες της δουλειάς του, τις καθημερινές σκοτεινές, τα τηλεφωνήματα, τις εξαντλητικές συνομιλίες.

Πρό πάντων τον ενδιέφερε η καθημερινή του συνάντησι με τον τυφλό ζητιάνο της γωνίας, που τον έβλεπε πάντα στο πόστο του. 'Αλλάζε μαζύ του λίγες λέξεις κ' ύστερα του έβαζε στο χέρι ένα φράγκο.

Ο Ζητιάνος μάντευε τον έρχομό του από μακριά και, όταν θρικόταν λίγα θήματα κοντά του, τον χαιρετούσε: "Ήταν ένας γέρος με γενειάδα, ντυμένος με μία κουρελιασμένη ρεντιγκότα, μπαλωμένη με διάφορα πολύχρωμα κουρέλια. Είχε κρεμασμένη στο στήθος του μία ταμπέλλα, β. που ήταν κολλημένο ένα αυθεντικό πιστοποιητικό: «Τ Ο Φ Λ Ο Σ Ε Κ Υ Ε Ν Ε Τ Η Σ». Μπορούσε κανείς να προσθέσει με βεβαιότητα: ζητιάνος εκ γενετής επίσης. Τόσο πολύ φαινότανε συνηθισμένος στην κατάστασή του, στην τυφλότητα και την ελεημοσύνη, με το πρόσωπο δίχως λύπη, φωτισμένο από ένα χαμόγελο κλωσώνης.

Κι' αβασφα, μία μέρα συνέβη το καταπληκτικό αυτό πράγμα, που η εποχή της οικονομικής κρίσεως το έχουν κάνει πολύ συχνό: ένας άνθρωπος πολύ πλούσιος, γίνεται απότομα πολύ φτωχός, πιο φτωχός από έναν φτωχό, γιατί προσπαθεί να σώσει τα προσχήματα, το μόνο μέσον που έχει για να εξακολουθήσει να μένει σ' αυτόν τον αστατικό κύκλο, όπου δημιουργούνται, χάνονται και ξαναγίνονται ή περιουσίες.

Αυτό έπαθε κι' ο 'Ολιβιέ Ματιζό. 'Από όλα τα μικρά έσοδά του, που αναγκάστηκε να στερήσει τότε — ως και τα σιγάρια του και τις συνηθισμένες εφημερίδες του — το τελευταίο που σκέφθηκε να περικόψει, ήταν η καθημερινή του ελεημοσύνη στον τυφλό ζητιάνο της γωνίας. Τριάντα φράγκα τον μήνα δηλαδή σχεδόν τετρακόσια φράγκα τον χρόνο, είναι ένα ποσό ύπολογοισμο!

Ωστόσο, απέφασε να μην περικόψει έντελως την ελεημοσύνη του αυτή, αλλά να τη μετριάσει στο μισό. Και το πρωί που έχωσε στο απλωμένο χέρι του ζητιάνου ένα πενήνταράκι, αντί το συνηθισμένο νόμισμα που του έδινε, εάν ανόμιωσε κάποια ντροπή.

Είχε την εντύπωση, πως ο τυφλός ζύγισε το πενήνταράκι με το χέρι του κι' έμεινε κατάπληκτος, πως έτοιμάστηκε κάτι να πη και συγκρατήθηκε. Την επομένη, το πενήνταράκι έγινε δεκτό, σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Δεν μιλούσανε όμως πια για τίποτ' άλλο, παρά για τον καιρό και τις μεταβολές του.

'Αλλά κι' αυτό ακόμα το πενήνταράκι, χρειάστηκε σιγά - σιγά ο 'Ολιβιέ Ματιζό ν' αποφασίσει να το περικόψει. Όταν πήρε την απόφαση, άρχισε να τη δαίλει σ' ένα φάσμα. Ήταν έτοιμος να την, σαν για μία κακή πράξη. Κι' όταν μία μέρα έφθασε κοντά

στον ζητιάνο, που δεν μπορούσε πια να του κάνει ελεημοσύνη, η καρδιά του σφίχτηκε και πέρασε από το απέναντι πεζοδρόμιο.

Την επομένη, όταν έκανε την ίδια απόπειρα, άκουσε να τον φωνάζουν. Ήταν ο τυφλός, που έχοντας καταλάβει το πέρασμα του, την προηγούμενη μέρα τον φώναζε.

Ο 'Ολιβιέ Ματιζό, διάσχισε τον δρόμο πλησασε και προσπάθησε να δικαιολογηθεί:

— "Ερχομαι από ταξίδι... Είμαι πολύ απασχολημένος αυτόν τον καιρό..."

'Αλλά ο τυφλός, που φαινότανε πως μάντευε τις σκέψεις του και τα ψέματά του, δεν τον άφησε να συνεχίσει:

— Μην με στερησετε από την καθημερινή πρωινή σας επίσκεψή... το είπα. Για ένα έρεπιο, σαν και μένα, μία συνήθεια τέτοια είναι μία παρηγοριά.

Και καθώς απομακρυνόταν, ο 'Ολιβιέ Ματιζό, πρόσθεσε πως ο ζητιάνος δεν του είχε απλώσει το χέρι για ελεημοσύνη...

"Ετσι ξανάρχισε η καθημερινή του σύντομη συνομιλία.

Σιγά - σιγά μάλιστα, άρχισε να σταματά λίγο περισσότερη ώρα, και να διηγείται στον ζητιάνο τα γεγονότα της ημέρας, φτάνοντας σιγά - σιγά ως τις έκμυστηρες για τις δυσκολίες που είχε περάσει, και που περιόσε ακόμα... γιά τους λόγους που τον είχαν αναγκάσει να χαθή λίγον καιρό απ' αυτόν τον δρόμο...

Πέρασαν έτσι μερικοί μήνες...

"Ενας θαρδός χειμώνας είχαν έρθει...

"Ενα πρωί, ο 'Ολιβιέ Ματιζό δεν θρήκε τον τυφλό ζητιάνο στην συνηθισμένη του θέση...

Την άλλη μέρα, το ίδιο... 'Ανησύχησε και ρώτησε τους γείτονες καταστηματαρχάς, τον αστυφύλακα της υπηρεσίας...

"Εμαθε τότε πως ο γέρο - ζητιάνος είχε πάθει συμφορη και τον είχαν μεταφέρει στο νοσοκομείο. Πήγε να τον δει. Του κρατούσε δυο πορτοκάλια... Κάθισε και του διάβασε την εφημερίδα της ημέρας...

Στην άλλη επίσκεψι που έκανε στο νοσοκομείο, του είπαν πως ο τυφλός είχε πεθάνει την προηγούμενη νύχτα.

Μα είχε αφήσει ένα γράμμα για τον 'Ολιβιέ Ματιζό.

Σύμφωνα με τις υποδείξεις που του έκανε μέσα σ' αυτό το γράμμα, ο 'Ολιβιέ πήγε στη φτωχική καμαρούλα όπου καθόταν ο ζητιάνος, και στην κρύπη που του σημείωνε, ανακάλυψε το κοιμόδεμα, που ο γέρος του ε- κληρονομούσε:

Καμιά εκατοστή χιλιάρα που θα του επιτρέπανε να ξαναζήσει την πρώτη του ζωή...

CLAUDE GEVEL

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

ΜΙΚΡΟΝΑΛ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΑΠΟΥΜΕΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟ
ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: — 'Ο
Ζάν - Φρανσουά 'Αρ-
νολντ, εισπράκτωρ της
Τραπεζής της Γαλλί-
ας, παρσσύρεται μία
μέρα σ' ένα δέντρο από
μία αστακική γυναίκα,
τη Μαργαρίτα, η οποία
μαζύ με τον συνένοχό
της Μπουνιέρ τον
δολοφονούν, το λη-

στεύουν τις εισπράξεις του ανερχομενες σ' ένα εκατομμύριο περίπου και εξαφανίζονται το πάτωμα. 'Η εξαφάνισις αυτή του πτώματος γίνεται άφορη να πιστευθή ότι ο Ζάν-Φρανσουά κατεγράθη τις εισπράξεις κι' έγινε άφαντος. 'Η συμφορά αυτή γίνεται άφορη να τρελλαθή η δυστυ- χισμένη σύζυγος του Μαρινέτα, την οποία κλείνουν σ' ένα φρενοκομείο της Βρετανίας. 'Ο Ζάν-Φρανσουά κ' η Μαρινέτα έχουν μία κόρη, την ο- ποία υιοθέτησε η πλούσια πυργοδέσποινα μαρκησία ντε Μονφόρ - Κε- ραντέκ, επειδή της το ζήτησε αυτό η κόρη της Ζερμαίν λίγες στιγμές πριν πεθάνει. 'Η Μαργαρίτα, η οποία άγνωστ την οικογενειακή της συμ- φορά και νομίζει πως οι γονείς της πέθαναν, γίνεται μία νέα κοπέλλα άπειρου καλλονής και προκαλεί τον έρωτα του νεαρού Ρενέ, του κλη- ρόνου των θετών της γονέων, έναν έρωτα, στον οποίο ανταποκρίνεται κι' εκείνη. Συγχρόνως όμως την αγαπά και κάποιος 'Αγγλος ευπατρί- δης, ο λόρδος Κλάρενς, τον οποίον προκαλεί ο Ρενέ και μονομαχεί μαζί του. Μα, κατά τη μονομαχία αυτή, ο Ρενέ πληγώνεται βαρεια, 'Α- πάνα στον πυρετό του, ζητάει τη Μαργαρίτα και αποκαλύπτει το μυστι- κο του στη μητέρα του. Μα ούτε η μαρκησία και περισσότερο ο σύζυγός της ο άρχων του Κερντέκ, δεν θέλουν το συναικόιό του με τη Μα- ργαρίτα — η μαρκησία γιατί ξέρει το οικογενειακό δράμα της νέας και νομίζει πως είναι κέρη κλέφτη κι' ο σύζυγός της, ο οποίος άγνωστ το μυστικό αυτό, γιατί τη θεωρεί ταπεινή καταγωγής. Με πραγματική λύ- πη τότε — γιατί την αγαπούν κ' οι δυο — άποφασίζουν να την άπομα- κρύνουν απ' τον πύργο 'Η Μαργαρίτα προθυμοποιείται να υπαχθή στη θέλησή τους, γιατί αισθάνεται ευγνωμοσύνη απέναντί τους και δεν θέλει να γίνει άφορη άναπαυής εκ μέρους του παιδιού τους. 'Οσο γιά το Ρενέ, η μαρκησία του άποκαλύπτει, ότι ο πατέρας της Μαργαρίτας είναι κλέ- φτης κι' έτσι αναγκάζεται να παραδεχθή κι' αυτός το χωρισμό. 'Η στιγ- νή του χωρισμού φτάνει τέλος και η μαρκησία στέλνει τη Μαργαρίτα ν' άποχαιρήσει τον άγαπημένο της Ρενέ.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

'Η μαρκησία έδειξε τότε στη Ρίτα το περίπτερο, το τό- νο άγαπημένο και ποιητικό άσυλο της φτωχής της Ζερ- μαίν, του μικρού άγγέλου που είχε πετάξει.

Πήγαινε γρήγορα και ξαναγύρισε ακόμα πιο γρήγο- ρα! της είπε. Τίποτε άλλο από δυο λόγια κι' ένα φίλημα. Θά χάσουμε το τραίνο.

'Η Μαργαρίτα θάδριζε σαν σε όνειρο, με την σκέψι έκμη- νισμένη από τόσες άλλεπάλληλες συγκινήσεις. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν ότι θά έγκατέλειπε τον παράδεισο της νεότητός της, ότι η ώραιές ημέρες και τα ωραία όνειρα είχαν τελειώσει πια...

Ο χειμώνας που έρχότανε τώρα θά της επέγαννε την καρδιά για πάντα.

Μήκε δειλά, μέσα στην κάμαρη του Ρενέ, αφού χτύπη- σε τρεις φορές ανάλαφρα στην πόρτα.

— "Έρθω να σάς άποχαιρήσω, κύριε κόμη, ψιθύρισε με μεγάλη δυσκολία.

— Δεν υπάρχει πια ούτε κύριος, ούτε κόμης έδω, — της απάντησε ο Ρενέ πολύ χλωμός, μα χαμογελώντας. "Ετσι λοιπόν τ' άποφασίσατε με τη «μαμά Αίμέ»; Κι' αφού η ά- νόητες προλήψεις του κόσμου μάς έμποδίζουν να γίνουμε σύζυγοι, άς μείνουμε τουλάχιστον άδελφοί. Το θέλεις, Ρί- τα ;

— "Ω! κύριε...

— Θά σε τιμώρησω, άδελφούλα ! Μην με λές πια κύ- ριο... Θά σε τιμώρησω μ' ένα φίλημα...

— Ρενέ !

— "Ωραία ! "Ας ζούμε λοιπόν ο ένας γιά τον άλλο ως ότου να ξαναϊδωθούμε... και σε κάθε στιγμή της ημέρας, άς σκεπτόμαστε ο ένας τον άλλο... "Ας έχουμε μία μόνο ψυχή σε δυο χωριστά σώματα... Μοι το ύπόσχεσαι, Ρί- τα ;

— Σου το όρκίζομαι, Ρενέ... "Ω! ευχαριστώ, ευχαρι- στώ που μοι μιλάς έτσι... Είσαι καλός και μεγαλόψυ- χος...

— Σέ...

Ο Ρενέ ήθελε να πη: «Σέ λατρεύω»... Μα κρατήθηκε και είπε:

— Είμαι ο άδελφός σου κ' η μεγαλύτερή μου ευτυχία θά είναι να ξέρω πως είσαι ευτυχισμένη... 'Απάντησέ μου, ικερή μου άδελφούλα, θά παντρευτής καμιά μέρα ;

— Ποτέ !

'Η λέξις αυτή άντήχησε άποφασιστική, άνέκκλητη μέσα στην άγωνιώδη σιωπή που έπακολούθησε μετά την έρώτησι του Ρενέ.

Ο νεαρός κόμης άνάπνευσε θαθεία. "Επειτα, με φωνή ά- νήσυχη, ρώτησε πάλι :

— Μήπως σκοπεύεις να γίνης μοναχή ;

— "Οχι... δεν το σκέφτηκα αυτό... "Οχι!

Ο Ρενέ αισθάνθηκε τον έαυτό του να ξαναγύριζε στην ζωή και πρόσφερε με φωνή σταθερή που άντήχησε ως τα έσθη της καρδιάς της Ρίτας.

— Ποιάς έρείς !... 'Η έλευθερία δεν άποκλείει τις έλ- πίδες... Ούτε κι' άγώ, Ρίτα, θά παντρευτώ ποτέ... Και τώρα άντί, άδελφούλα μου... η μάλλον καλή άπάντησι γρήγορα...

— "Αντίο, Ρενέ !... "Αντίο... ψιθύρισε η Ρίτα.

Κι' έπειτα από ένα φίλημα που την συνέτριψε, έφυγε σαν να είχε φτερά.

'Η άπρόσπτη ευτυχία της την έπληγε...

Αυτή η μυστική και άδελφική άγάπη δεν άναποκρινό- ταν σε όλες τις παρθενικές ευχές της, στις ευχές μιάς παρ- θενού άγνης σαν τα κρίνα :

Θά μπορούσε λοιπόν να μη σκέφτεται τίποτε άλλο εκτός απ' αυτόν... κι' εκείνος μονάχα αυτόν θά σκεφτόταν...

Δεν θά παντρευότανε ποτέ... Ποιά μεγαλύτερη άπόδειξι λατρείας μπορούσε να της δώσει;... Ήταν ο ούραός!

ΧΥΛΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΣΤΥΝΕΙ...

'Η Μαρία ή 'Απλή πλανιόταν πάντα γύρω απ' τον πύργο σαν ψυχή κολασμένη. 'Η Ρίτα της είχε φύγει... Βρισκόταν τό- ρα στην παναίον των 'Αδελφών του Σταυρού στα περίχω- ρα των Ρενών. 'Η άλλες ύπότροφες εκεί ήσαν χήρες που περιούσαν την περίοδο του πένθους των ύρφανών, μαθη- τεύμενες άδελφές και μερικές ήλικιωμένες ή άρρωστες κυ- ρίες.

'Η κυρία Ρενουάρ καλή γυναίκα αν και κόπως βαρεια και καθόλου πρόσχαρη, εξακολουθούσε να την περιβάλλη με τις φροντίδες της και να της παραδίδει μαθήματα.

Μα η Ρίτα φρόντιζε τώρα να μάθει πρακτικά πράγ-

ματα, γιατί δεν συλλογιζόταν πεινά να ζήσει μέσα στα σύννεφα του ωραίου χρυσού της ονείρου. "Ήθελε να εργασθῇ, να θγάλη το ψωμί της...

Στόν πύργο, δικαιολόγησαν την απουσία της, λέγοντας ότι η «Δεσποινίς» έκανε ένα ταξίδι για την υγεία της μαζί με την γκουβερνάντα της. Και όλοι φάταστηκαν ότι είχε προηγηθῇ τὼν θετὼν της γονέων στὴ Νίκαια ἢ στὸ Μπιαρρίτζ, γιατί οἱ γιαιτροὶ είχαν συστήσει μιὰ ἀπ' τὶς δυὸ αὐτὲς χειμερινὲς διαμονὲς στὸν γέρο μαρκήσιο καὶ στὸν κόμητα Ρενέ.

Ἡ ἀνάρρωσι τοῦ τελευταίου δὲν ἦταν καθόλου εὐκολή. Ἡ πληγὴ του, μόλις ἐπουλώθηκε, ἀνοιξε πάλι καὶ φλογίστηκε. Ἡ ἀποθεραπεία του τραβοῦσε πολὺ.

Ὁ μαρκήσιος ἀπεναντίας, ἦταν πειὰ ἐντελῶς καλὰ. Τοῦ είχαν ἀπαγορεύσει ὥστόσο γιὰ πολὺν καιρὸ τὸ ἀγαπημένο του πάθος, τὴν ἵππασία, κι' ἐκεῖνος ξεθύμαινε ζεύοντας στὸ ἀγγλικὸ ἀμάξι τοῦ τοῦλάρι τοῦ τὸν Μπρίνικ, ποὺ εἶχε νικηθῇ ἀπ' τὸν Φάνορ τοῦ λόρδου Κλάρενς στὶς τελευταῖες ἱπποδρομίες.

Ὁ μαρκήσιος εἶχε πῆ τότε, γιὰ τὸν Μπρίνικ: «Δὲν εἶν' ἱκανὸς γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ νὰ σέρνῃ κάρρο...

Μὰ ἔκανε σοβαρὸ λάθος: Τὸ νεαρὸ αὐτὸ ἄλογο ἦταν ἀπὸ πολὺ καλὴ ράτσα, μόνον ποὺ ἦταν δύσκολο νὰ τιθασευθῇ νὰ δαμασθῇ...

Ὁ μαρκήσιος τὸ εἶχε καταλάβει τὴν ἀυτὴν τὴν ἡμέρα, ὅταν εἶδε τὸν Μπρίνικ, ὁ ὁποῖος τὸ ἔφερνε πρὶν αὐτοῦ τρέχοντας σὰν ἀστραπή. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, ὁ πατέρας τοῦ Ρενέ πῆγαινε νὰ κἀν μιὰ ἐπίσκεψι σ' ἕνα παλαιὸ τοῦ φίλου, ὁ ὁποῖος περνοῦσε τὸν χειμῶνα τοῦ κυνηγῶντας στὶς ἀκτὲς τῆς Βρετάνης. Εἶχε ζεῦσι στὸ ἀγγλικὸ ἀμάξι τὸν Μπρίνικ, ὁ ὁποῖος τὸ ἔφερνε πρὶν αὐτοῦ τρέχοντας σὰν ἀστραπή.

Μὰ τὸ ἄλογο ἦταν εὐερέθιστο καὶ φοβητοειρικό κι' ἐφθανε τὸ παραμικρὸ γιὰ νὰ τὸ τρομάξῃ: Ἐνα κλαδί ἀνάμεσα στὸ δρόμο, ἕνα φύλλο χαρτί ποὺ τὸ στριφογυρίζει ὁ ἀέρας, μιὰ μικρὴ λακκούβα μὲ νερό, ἕνα στριγγὸ σφύριγμα...

Κι' ἔκανε κάθε τόσο πηδήματα πρὸς τὸ πλάι μὲ κίνδυνο ν' ἀντρέψῃ τὸ ἐλαφρὸ ὄχημα. Μὰ ὁ μαρκήσιος ντὲ Κεραντέκ εἶχε γερὸ χέρι καὶ κρατοῦσε σταθερὰ τὰ ἡνία...

Σὲ κάποια στιγμή ὅμως, νευριασμένος στὸ τέλος ἀπὸ τὰ καμώματά του, χτύπησε δυνατὰ μὲ τὸ μαστίγιό του τὸν Μπρίνικ, ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἀνωρθώθηκε καὶ τεντώθηκε μὲ τὸ θλέμμα φλογισμένο...

Ὁ μαρκήσιος εἶχε διαλέξει ἄσχημα τὸ μέρος γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸ ἀνυπότακτο ζῶο. Ὁ δρόμος φειδοσερνόταν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀπότομους θράχους τῆς ἀκτῆς.

Χρεμετίζοντας ἀπ' τὸν πόνο, τὸ τοῦλάρι μάνιασε...

Οἱ χωρικοὶ ποὺ ἔθλεπαν τὴ σκηνὴ χειρονομοῦσαν, φωνάζαν... Εἶχε φθάσει τὸ τέλος... Ἦταν ἀδύνατο πειὰ στὸν μαρκήσιο νὰ τὸ συγκρατήσῃ... Σὲ κάποια στιγμή, ἀπ' τὸ πολὺ τράδηγμα τὸ χαλινάρι ἔσπασε... Ἡ μόνη σωτηρία τοῦ μαρκησίου ἦταν νὰ πηδήξῃ ἀπ' τὸ ἀμάξι πρὶν ἀπὸ τὴν καταστροφή.

Ὁ Μπρίνικ ἐντελῶς ἀφηνιασμένος πειὰ, κάλπαζε μανιασμένα πρὸς τὴν ἄβυσσο... πρὸς τὴν θάλασσα ποὺ ἀπλωνόταν, κάτω ἀπ' τοὺς θράχους, δεξιὰ στὸν δρόμο.

Ἐπίμονος, ὅπως ὅλοι οἱ Βρετόνοι, ὁ γέρο εὐπατρίδης περίμενε τὴν τελευταία στιγμή... Ἐκανε τέλος ἕνα πηδημα πρὸς τὸ πλάι... μὰ, ἀλλοίμονο! μπερδεύθηκε στὰ ἡνία καὶ γλύστρησε κάτω ἀπ' τοὺς τροχοὺς, παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ἀκατανίκητη ὀρμὴ τοῦ ζώου ποὺ ἀφρίζει καὶ κάλπαζε... κάλπαζε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴ θάλασσα...

Τὸ δρᾶμα ἦταν πειὰ ἀναπόφευκτο... Οἱ λιγιστοὶ θεαταὶ αὐτῆς τῆς σκηνῆς ἐξακολουθοῦσαν νὰ ξεφωνίζουν περίφοβοι...

Λίγα μέτρα ἀκόμα... Ὁ Μπρίνικ τὰ διέσχισε κι' αὐτὰ καὶ τ' ἀμάξι κατακλύσιε μέσα στὴν ἄβυσσο ποὺ ἀφρίζει καὶ μούγγριζε, παρασύροντας σ' αὐτὴν καὶ τὸν δυστυχισμένο μαρκήσιο...

Κάπως ἀνοιχτὰ στὴ θάλασσα, μιὰ ψαρόθαρκα ἔπλεε κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς.

Στὸ μεγάλο κόκκινο πανί της ἦταν γραμμένο τ' ὄνομα της «Ο Κουρλί» κι' ὁ ἀριθμὸς τῆς ναυτολογησῆς της: 74 Σ.Μ.

Οἱ ναῦτες εἶχαν σηκώσει τὰ κεφάλια τους, ἀκούγοντας τὶς ἀπελπισμένες κραυγές. Εἶδαν τὸ ἀμάξι καὶ τ' ἄλογο νὰ καταρκελῶν στὴν ἄβυσσο, μὰ δὲν διέκριναν τὸ θῆμα ἀμέσως.

Κάτω ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς θράχους, τὰ κύματα χτυποῦσαν μανιασμένα, μὰ τὸ νερὸ, δυστυχῶς, ἦταν ἐλάχιστο θαθὺ.

Οἱ τροχοὶ τοῦ ἀμαξίου χτύπησαν στὸν θυθὸ, χτυπώντας καὶ τὸν μαρκήσιο μαζί τους...

Τὸ ἄλογο εἶχε σπάσει τὰ πισινὰ του πόδια καὶ χτυπιόταν ἀκόμα μανιασμένα.

Τώρα τὸ ἀμάξι ἔπλεε στὴν ἐπιφάνεια καὶ τὰ νερά ποὺ τραβιῶντουσαν μὲ τὴν ἀμωπι τὸ παρέσυραν μαζί μὲ τὸ μισοπνιγμένο ἄλογο.

Οἱ ναῦτες «Κουρλί» διεύθυναν τὸ πλοῖο τους πρὸς τὸ συντρίμμι.

— Μεγάλε Θεέ! — φώναξε ἔξαφνα ὁ καπετάνιος, ὁ ὁποῖος πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα κύτταζε προσεχτικὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς πτώσεως. "Ενας ἄνθρωπος στὴ θάλασσα!... Ἐμπρὸς, παιδιά!... Γρήγορα!...

Ὁ ἀνεμος φυσοῦσε πρὸς τὴ στεριά. Τὸ μικρὸ πλοῖο, ἀνὰ λαφρο, τραβοῦσε πολὺ γρήγορα...

Ὅσο πλησίαζαν, δὲν ἔμενε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία: "Ενα σῶμα ἔπλεε στὴν ἐπιφάνεια, παλεύοντας ἀπεγνωσμένα μὲ τὰ κύματα.

— Γρήγορα! Γρήγορα! οὐρλιαξε ὁ καπετάνιος. Ὁ «Κουρλί», ξεσκίζοντας σὰν ἀστραπή τὰ κύματα, ἔφθασε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ στὸν τόπο τοῦ δράματος.

Τὸ θῆμα πάλευε ἀκόμα μὲ τὶς τελευταῖες δυνάμεις ποὺ τοῦ ἀπόμειναν...

Οἱ ναῦτες ἔσκυψαν ἀπ' τὴν κουπαστὴ, ἀρπάζαν τὸν ναυαγὸ καὶ τὸν ἀνέβασαν ἀπάνω στὸ μικρὸ πλοῖο...

Ἀλλοίμονο! δὲν ἦταν πειὰ παρὰ ἕνα φτωχὸ ἀνθρώπινο ράκος ἀψυχο...

— Σάντα Μαρία! Μὰ εἶναι ὁ κ. ντὲ Κεραντέκ! — Κεραυνός! Ὁ μαρκήσιος!...

Ὅπως εἶπαμε, ὁ μαρκήσιος πῆγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ ἕναν φίλο του, μανιώδη κυνηγὸ, τὸν κ. Ζεμπριάν, ὁ ὁποῖος ἔμενε στὴν ἀκτὴ.

Ὁ τελευταῖος, τρασηγμένος ἀπὸ τὶς κραυγές τῶν χωρικῶν, εἶχε τρέξει ἔξω ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν θράχων, ἐγενε στὸους ψαράδες τοῦ «Κουρλί» νὰ προσορμισθοῦν στὴν μικρὴ προκυμαῖα ποὺ ἦταν μπροστὰ στὴν ἑστυλί του.

Οἱ ψαράδες συμμορφώθηκαν μὲ τὴν ὑπόδειξι τοῦ καὶ μετέφεραν τὸν μαρκήσιο στὴν ἀπόμερη κατοικία τοῦ γέρο Βρετόνου Νεμρὼν, λαμπροῦ ἀνθρώπου, πολὺ παραδόξου, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφηνε τὶς φιλοσοφικὲς του μελέτες παρὰ μόνον γιὰ νὰ πᾶν νὰ κυνηγήσῃ στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος.

Παρὰ τὰ κάπως ἀπότομα φερσίματά του, ἦταν ἐκεῖνη τὴ στιγμή πολὺ συγκινημένος.

— Ὡραία ἐπίσκεψι μοὺ κάνεις, διάβολο - Κεραντέκ! μωρμουρίζε καθὼς ἐάπλωνε τὸν πυργοδεσπότη τοῦ Μονφόρ στὸ μεγάλο του κρεβάτι μὲ τὶς στῆλες καὶ μὲ τὴ θολιά, στὸ ὁποῖο ἀνέβαινε κανεὶς μὲ τρία σκαλοπάτια. Ὡραία σὲ σιγύρισε ὁ Μπρίνικ σου, ποὺ ὁ διάβολος νὰ τὸν πάρῃ...

Κι' ἐνῶ μωρμουρίζε ὁ κ. Ζεμπριάν, ἔστειλε τοὺς ἀνθρώπους του πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, στὴν πόλι καὶ στὸν πύργο νὰ εἰδοποιήσουν τὴν οἰκογένεια τοῦ μαρκησίου καὶ νὰ φέρουν γιαιτροὺς.

Καθὼς κι' ὁ ἴδιος εἶχε ἀρκετὲς γνώσεις Ιατρικῆς, ἀφοῦ προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ συνεφέρῃ τὸν μαρκήσιο, τὸν ἐξήτασε κατ'ουφιάζοντας.

Ὁ Ζὰν ντὲ Μονφόρ εἶχε σπάσει τὸ ἀριστερὸ πόδι σὲ δυὸ μέρη κι' εἶχε πάθει πολλὰ κατὰγματα. Μὰ τὸ πῖο σοβαρὸ ἦταν ἡ θλάσις τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

Αὐτὴ ἡ τελευταία περίπτωση, ἀλλοίμονο! ἔσπερνοῦσε τὶς Ιατρικὲς γνώσεις τοῦ εὐγενοῦς Βρετόνου καὶ τοῦ ἐφημερίου τῆς περιοχῆς, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε κοντὰ του ἀπὸ τοὺς πρώτους. "Ενωσὼν δ' οἱ δυὸ τὶς προσπάθειές τους γιὰ νὰ ἐμφυχώσουν τὸν μαρκήσιο.

Ἡ καρδιά χτυποῦσε ἀκόμα ἀδύνατα. Οἱ σφυγμοὶ ἦσαν ἀραιοὶ καὶ ἀνάκουστοι, μὰ δὲν εἶχε περπέσει ἀκόμα στὴν κορματώδη κατάστασι ποὺ προηγείται τοῦ θανάτου.

— Ὁ Ζὰν ντὲ Μονφόρ — ἔλεγε ὁ ντὲ Ζεμπριάν γιὰ νὰ κάνῃ κουράγιο μόνος του — εἶναι σὰν τὶς θαλανιδιές... καὶ θὰ ζήσει ἑκατὸ χρόνια, παρ' ὅλους τοὺς ἀνέμους καὶ τὶς θύελλες... "Ενα δυστύχημα περισσότερο ἢ λιγώτερο δὲν λογαριάζεται σ' ἕναν ἄνθρωπο σὰν κι' αὐτόν...

Ὁ Ζὰν ντὲ Μονφόρ, ὅταν τοῦ ἦρε ἡ ἀποπληξία. "Ὅλος ὁ κόσμος τὸν νόμιζε χαμένο, ἐκτὸς ἀπὸ μένα... Ξαναγύρισα ἡνωχὸς ἐδῶ, στὸ Κέν - Ἀβέν, καὶ εἶχα δίκιο, γιατί σὲ λίγες μέρες ὁ μαρκήσιος ἦταν πάλι στὸ πόδι... Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι κάπως πῖο σοβαρὸ... Αὐτὸ εἶν' ὄλο.

Πραγματικά, ἦταν σοβαρὸ, πολὺ σοβαρὸ μάλιστα. Αὐτὴ

τοῦλάχιστον ἦταν ἡ γνώμη τοῦ πρώτου γιαιτροῦ τοῦ Σαιν-Μαλό, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε θιαστικά στὴν κατοικία τοῦ κ. ντὲ Ζεμπριάν.

Ὁταν ἔφθασε ἐκεῖ, ὁ μαρκήσιος εἶχε ἀνακτήσει τὶς αἰσθήσεις του.

— Δόκτορ — τὸν ρώτησε, ἀφοῦ πρῶτα ὁ γιαιτρός τὸν ἐξήτασε προσεχτικὰ καὶ ἀντελήφθη τὴν κατάστασι του, δόκτορ, πρέπει νὰ μοὺ πῆτε τὴν ἀλήθεια. Διατρέχω κίνδυνο ἀμέσου θανάτου;

Ὁ γιαιτρός ἤξερε πὼς ὁ Ζὰν ντὲ Μονφόρ ἦταν τρεμερὰ γενναῖος.

— Ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου — ἀπάντησε, — δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀμεσος.

Μιὰ θανάσιμη σιωπὴ διαδέχθηκε αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ εἶχαν πολὺ μεγάλῃ σημασία.

Ὁ μαρκήσιος οὔτε κουνήθηκε καν.

— Πόσες ὥρες ἢ μέρες ζωῆς μοὺ μένουν ἀκόμα; ρώτησε ἀπλά.

— Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπ' τὸν πυρετὸ, ποὺ θὰ σᾶς προσβάλλῃ... Ἐγὼ θὰ ἀγρυπνῶ κοντὰ σας, μὰ δὲν μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ γιὰ τίποτε...

— Ἐγὼ ἀνάγκη ἀπὸ ἀπόλυτη διανοητικὴ διαύγεια γιὰ νὰ κάνω τὴν διαθήκη μου καὶ νὰ ἡσυχάσω τὴν συνείδησι μου...

— Τότε διασθῆτε, γιατί, ὡς τὴν νύχτα, δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ συμβῇ...

— Καλὰ... Εὐχαριστῶ, γιαιτρέ. Εἰμαι καταδικασμένος, τὸ ξέρω, τὸ αἰσθάνομαι... Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ σώσετε, μὰ, βοηθώντας με νὰ ζήσω μιὰ - δυὸ ὥρες ἀκόμα, θὰ σώσετε ἑσας τοὺς δικούς μου...

— Θὰ ὑποφέρετε τώρα φριχτὰ...

— Ναί, πραγματικά, μὰ οὐτὸ τὸ σκέπτομαι καν... Ἐγὼ ἄλλα πρᾶγματα στὸ μυαλό μου. Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ ἀφήσετε μόνον... μὲ τὸν...

Παρ' ὅλην τὴν γενναϊότητα του, ὁ μαρκήσιος μόρφασε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Θέλετε νὰ σᾶς ἀφήσω μόνον μὲ τὸν ἄξιο ἐφημερίο μου; τὸν ρώτησε ὁ γιαιτρός.

Ὁ μαρκήσιος Ζὰν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ χαμογελάσῃ καὶ ἀπάντησε:

— Ὁχι... Θάρρῃ κι' ἡ δικὴ του σειρά, στὸ τέλος... "Αν ἔχω ἀρξίσῃ νὰ παραληρῶ ὡς τότε, δὲν θὰ εἶναι καὶ μεγάλον τὸ κακόν... Θὰ φανῇ λίγο πῖο ἐπιεικὲς ἀπέναντί μου... κι' ὁ καλὸς Θεὸς ἐπίσης.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν παλῆ καὶ ἐκκεντρικὸ του φίλου, πρόσθεσε:

— Ἀκου, Ζεμπριάν... Σὲ σένα θέλω νὰ μιλήσω...

Ὁ γιαιτρός ἐπάλειψε τὰ πληγωμένα μέλη τοῦ μαρκησίου μ' ἕνα δυνατὸν καταπραυντικόν. Τὸν ἐτόνωσε μὲ μιὰ ἐνισχυτικὴν καὶ τὸν ἄφησε μόνον μὲ τὸν παλῆ καὶ φίλο.

Ὁ Μονφόρ - Κεραντέκ ἔκλεισε γιὰ λίγες στιγμὲς τὰ μάτια του καὶ θυβίστηκε σὲ θαθεῖες σκέψεις. Μιὰ θαθεῖα ρυτίδα στὸ μέτωπό του ἐπρόσδιε τὴν προσπάθεια τῆς σκέ-

— Μὰ, πατέρα μου... τραύλισε ὁ Ρενέ!

ψεῶς του καὶ τὴν σοβαρότητα τοῦ προβλήματος ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε ἐκεῖνη τὴ στιγμή.

— Ζεμπριάν, εἶπε ἔξαφνα μὲ φωνὴ λαχανιασμένη, εἰσαι ἕνας εὐπατρίδης ποὺ ἡ ἀρχὲς σου περὶ τιμῆς ἀποτελοῦν τὸν κανὼνα τῆς ζωῆς σου. Ποτὲ δὲν παρέβης καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἀρχὲς αὐτὲς ποὺ μᾶς εἶναι κοινές...

— Διάβολε! Σπουδαῖο πρᾶγμα!... Ζῶ μόνος σὰν κουκουθᾶγια. Τίποτε λοιπὸν πῖο εὐκόλο ὅπ' αὐτὲς τὶς συνήκες, παρὰ νὰ τρέφωμαι μὲ περηφάνεια καὶ μὲ προλήψεις σὲ κάθε μου γεῦμα... "Αν ἡ ἀρχὲς αὐτὲς γίνονται ἀφορμὴ νὰ ὑποφέρουμε καμμιὰ φορὰ, ἄς ὑποφέρουμε μόνον. — Μοῖ φαίνεται πὼς προλαθαίνεις, διτὴ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ...

— Προλαθαῖνα γιατί μαντεύω λίγο...

— Μαντεύεις;

— Θεέ μου, ναί, χωρὶς νὰ εἶμαι μάγος...

— "Ε, λοιπόν, περὶ τίνος πρόκειται κατὰ τὴ γνώμη σου;

— "Ὡ! ἀπλούστατα γιὰ τοὺς ἔρωτες τοῦ κυρίου γιουῦ σου μὲ τὴ μικρὴ μου ἐξαδέλφη Μαργαρίτα...

— Ἐρεῖς καλὰ διτὴ ἡ Ρίτα δὲν εἶναι ἐξαδέλφη μας... Εἶναι... εἶναι μιὰ ὀρφανὴ ποὺ τὴ μεγάλωσε ἡ μαρκησία... Αὐτὸ εἶν' ὄλο...

— Τί σημασία ἔχει αὐτὸ τὴν στιγμή περὶ ἡ Ρίτα εἶναι μιὰ θαυμάσια, μιὰ ὑπέροχη κοπέλλα...

— Ναί, ἀγαπητέ μου Ζεμπριάν, τὸ παραδέχομαι. Θέλησα μάλιστα νὰ τὴν υἱοθετήσω, νὰ τῆς δώσω τ' ὄνομά μου γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ παντρευθῇ ἕναν ἄνθρωπο τῆς κοινωνικῆς μας τάξεως...

— Ἐρῶ, αὐτὸν τὸν ἀνόητο λόρδο Κλάρενς... Καὶ γιατί διτὸν τὸν Ρενέ;

— Γιατὶ ὁ Ρενέ εἶναι γιουὸς μου... κι' ὡ ἄλλες φιλοδοξίες γι' αὐτόν πῖο μεγάλες...

— Πῖο μεγάλες δὲν σημαίνει πῖο εὐτυχεῖς... Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἀντέταξα τὴν ἀρνησί μου, ἡ μαρκησία ἀντέταξε τὴν δικὴ της καὶ ἡ Ρίτα ἔφερε γιὰ τὶς

Ρένες, γιὰ τὸ οἰκοτροφεῖο τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Σταυροῦ.

— Ὁ Ρενέ συγκάτενευσε σ' αὐτὴν τὴν ἐξορία;

— Ναί, ἐγκατέλειπε μάλιστα κάθε σχέδιό του γιὰ τὴ Ρίτα. "Εχουμε τὸν λόγο του...

— Περιόρημα. Κι' αὐτὸ θὰ κρατήσῃ ὅσο κρατοῦν τὰ ρόδα...

— Νομίζεις;

— Εἶμαι θεθαῖος, βλέπεις, Ζὰν, ὁ ἔρωτας εἶναι πῖο δυνατὸς ἀπ' ὅλα, πῖο δυνατὸς κι' ἀπὸ τὸν θάνατον... γιατί αὐτὴ ἡ ἀνησία ποὺ λέγεται ἔρως διασπάζει τὴν ἀνθρωπότητα...

Καὶ παίρνοντας τὸ χέρι τοῦ μαρκησίου πρόσθεσε:

— Θέλεις νὰ μάθης, δὲν εἶν' ἐτσι; τί θὰ γίνων μετὰ τὸν θάνατό σου ἡ ὑποχρέωσις ὑποταγῆς στὴ θέλησί σου καὶ οἱ ὠραῖοι ὄρκοι τοῦ γιουῦ σου; Ἀπλούστατα, θὰ τὰ πάρῃ ὁ λαὸς ὁ ἀνεμος μὲ τὰ φτερά...

— Δὲν εἶναι θεθαῖο, Ζεμπριάν. Φοβᾶμαι μήπως ὁ γιουός μου μὲ ὑπακούσῃ καὶ γινη δυστυχισμένος ἐξ αἰτίας μου... μὴν κάνῃ καμμιὰ τρέλλα καὶ πεθάνῃ κι' αὐτός... σθόνον.

τας έτσι την ράτσα των Μονφόρ - Κεραντέκ.

— Τό πράγμα διορθώνεται εύκολα, φτάνει μόνο να τό θελήσης εσύ...

— Ζεμπριάν, ρώτησε λαχανιασμένα ο μαρκήσιος, τί θά έκανες εσύ στην θέσι μου;

— Ο εύγενής Βρετόνος άρχισε να σκέφτεται με τή σειρά του, σταυρώνοντας τά χέρια του στο στήθος.

— Έκανε δυό - τρείς θόλτες στο δωμάτιο και τέλος μίλησε. — Η τραχεία φωνή του είχε γίνει γλυκειά καθώς άπαντούσε στον μαρκήσιο.

— Με ρωτάς τί θά έκανα άν ήμουν στην θέσι σου, άν ήμουν ο Κεραντέκ. — Απλούστατα, θά'ελα στον παλιό μου σύντροφό Ζεμπριάν: «Θά μου κάνης τήν χάρι να υιοθετήσης τή μικρούλα Ρίτα για να γίνη πραγματικά κόρη ευπατρίδου... Τά παρατέρα δεν με άφορουν...» — Ας κανονίσουν μόνοι τους οι έρωτευμένοι, ο γυιός μου κι' αυτή!...

— Θά τό έκανες αυτό, παλιέ μου φίλε; ρώτησε ο μαρκήσιος λαχανιασμένος από συγκίνηση. Θά τό έκανες αυτό;

— Μη τυχόν κι' άμφισβάλεις;

— Όχι... Τό χέρι σου... τό χέρι σου...

— Νά, πάρε και τά δυό... άπάντησε ο Ζεμπριάν, άπλώνοντας τά χέρια του προς τόν μαρκήσιο. Αυτό ήθελες μόνο;

— Ναι, ευχαριστώ... Μπορώ τώρα να πεθάνω ήσυχος...

— Μπα! Ποιος έξερει τί μπορεί να γίνη ως αύριο;

— Τό έρω εγώ... Θά πεθάνω!... Μά ή τιμή σώθη- κε και τ'όνομά μου θά είναι...

.....

— Ο πυρετός πού είχε προβλέψει ο γιατρός, είχε έμφανιστή κιόλας. Ωστόσο ο γέρο μαρκήσιος μπόρεσε ακόμη να ύπαγορεύσει τις τελευταίες του θελήσεις, στις όποιες θύμθηκε όλους άνεξαιρέτως τούς υπηρέτες του, ως τόν πιο άσημαντό σταυλίτη του ή έργάτη του.

— Η μαρκησία Αιμέ κι' ο κόμης Ρενέ, ο τελευταίος πολύ αδύνατος ακόμα, έτρεξαν στον Κέν - Άθεν, μόλις είδωπο- ίθηκαν.

— Εκεί τούς δέχθηκε ο ντε Ζεμπριάν.

— Άλλο δυστύχημα πάλι! στέναξε ή δυστυχισμένη μαρκησία. — Ω! τί άλλεπάλληλες συμφορές πού μάς έθρηναν...

— Μάλιστα, κυρία, άπάντησε με θαθεία φωνή ο εύγενής Βρετόνος, ένα τρομερό δυστύχημα και μία μεγάλη συμφο- ρά.....

— Η κατάστασης του πατέρα μου είναι λοιπόν άπελπι- στική! ψιθύρισε ο Ρενέ. — Πρός Θεού, άπαντήστε μου, κύ- ριε ντε Ζεμπριάν!

— Κάμε κουράγιο, φίλε μου... Θά σου χρειαστή για να κρατήσης ψηλά τό δνομα των Μονφόρ - Κεραντέκ...

— Χαμένος!... Είναι χαμένος! ωλόλυξε ή μαρκη- σία.

— Άλλοίμονο... Ο κ. ντε Ζεμπριάν δεν μπόρεσε να τής τό διαψεύση αυτό.

.....

— Η άγωνία του μαρκησιού θάσχηξε δυό μέρες κατά τήν διάρκεια των όποιων πότε παραληρούσε και πότε θυζό- ταν σ' ένα κωματώδη λήθαργο, από τόν όποιο τίποτε δεν μπορούσε να τόν άποσπάσει.

— Τέλος, τό πρωί τής τρίτης ήμέρας, ξύπνησε γαλήνιος κι' άναπαυμένος...

— Καμιά κούρασι, κανέ- να ίχνος πόνου δεν φαινόταν στο πρό- σωπό του. — Ένα είδος μακαριότητος — τό ύπέρτατο ξεκούρασμα — άπλωνόταν στα σπασμένα και πρησμένα μέλη του.

— Ζεμπριάν! φώναζε με φωνή καθα- ρή. — Έγινα καλά... Γράφ' το αυτό στα χαρτιά σου, φίλε μου.

— Τί σου έλεγα εγώ; προσπάθησε ν' άπαντήσει ο Ζεμπριάν με τήν τραχεία φωνή του.

— Και γύρισε άλλοι τό κεφάλι του για να κρύψη ένα δάκρυ πού κυλούσε προς στο γκρίζο του μουστάκι.

— Ο μαρκήσιος έριξε μία ματιά ήσυχη, καθαρή, γύρω του και είδε τήν σύζυγό του και τόν γυιό του με πρόσωπα κα- τάγλωμα από τήν άγωνία και τήν ά- πνία.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ...

— Αγοράζουμε εις άπολύτως ίκα- νοποιητικές τιμές, εις τιμές διπλα- σίας των θύλοπωλών, παλαιά θι- βλία, έφημερίδες και περιοδικά, έ- σω και εις φύλλα, πρό του 1900, φυλλάδια διάφορα και μονόφυλλα, παλαιά έγγραφα, φωτογραφίας, ει- κόνες, παλαιά προγράμματα θεά- τρων κτλ. κτλ. Πληρωμή άμεσος, άπόλυτος έχεμύθειος.

Πληροφορία κ. Χ. Σταματίου, γραφείο «Μπουκέτου», Κήπος Κλαυ- θμώνος, 3-8 μ. μ. καθ' έκάστην και τας Κυριακάς.

— Α! Έκανε μ' ένα γέλιο σπασμένο, πένθιμο. Με νομι- σάτε λοιπόν για πέθαμένο; Θά μου κάνετε τή χάρι ν' ά- φήσετε αυτό τό λυπημένο ύφος καινά πάτε ν' άναπαύη- τε... Είμαι καλλίτερα από σας... Δεν είν' έτσι, δόκτορ.

— Αναζήτησε τόν γιατρό με τό βλέμμα του και, μη θέ- ποντάς τόν πουθενά, πρόσθεσε:

— Ωραία! Δεν είναι πειά εδώ... Καλό σημάδι!

— Η μαρκησία κατέβαλλε υπεράνθρωπος προσπάθειες για να μην ξεσπάσει σε λυγμούς.

— Ο νεαρός κόμης Ρενέ δάγκωνε τά χείλη του μέχρι αίματος.

— Προχώρησε, εσύ, νεαρέ μου, τού είπε ο πατέρας του, κι' έλα κοντά μου. — Επωφεληθήκα αύτης τής άναγκαστικής αναπαύσεως για να κανονίσω τό μέλλον σου... Άλήθεια, έξερεις τήν δεσποινίδα ντε Ζεμπριάν, τήν κόρη του άναπ- τού μου φίλου, πού με φιλοξενεί;

— Όχι, πατέρα μου, άπάντησε ο Ρενέ, νομίζοντας πως ο πατέρας του παραληρούσε γιατί ήξερε πως ο κ. Ζεμ- πριάν είχε μείνει σ' όλη τήν τήν ζωή άγαμος.

— Λοιπόν, Ρενέ, εξακολούθησε ο μαρκήσιος, ή κόρη τού φίλου μου είναι μία από τις καλλίτερες νέες τής Βρετα- νίας. Έχει καταγωγή πού μόνο με τήν δική μας μπορεί να συγκριθί... Όσο για τήν πριζα, έχει όση θά ήναμε στην φτώχη μας Ζερμαίν... Ούτε πεντάρα πιο λίγο ή πιο πολύ...

— Λοιπόν, μου φαίνεται ότι μπορεί να πα- τριεύς τήν δεσποινίδα ντε Ζεμπριάν... ναι, μικρέ μου Ρενέ... Δεν άπαντάς, εύτυχισμένο θνητέ;...

— Μά, πατέρα μου... τραύλισε ο Ρενέ.

— Α! Ξέρω, είπε με μία καλόβολη ειρωνεία ο μαρκή- σιος. Είναι πάντα στη μέση αυτή ή μικρή Ρίτα πού έχει μίτη στην καρδιά σου μέσα!... Α! τήν κατεργάρα!... Τί περιέργο!... Κι' ή δεσποινίς ντε Ζεμπριάν λέγεται Μαργαρίτα... χαϊδευτικά Ρίτα... ναι, Ρίτα... άναπτη- νε μου Ρενέ... Μήπως άρνείσαι ακόμα;...

— Ο Ζεμπριάν έσκυψε στο αυτί του νεαρού κόμητος και τού ψιθύρισε:

— Πέστε του τό ναι... πέστε του ότι τήν θέλετε... Ο πατέρας σου θέλει να σέ κάνει εύτυχισμένο...

— Ο Ρενέ κ' ή μαρκησία κατάλαβαν έξαφνα!

— Κυτάχτηκαν άμέσως με τρόπο...

— Ήταν όρθο να ξεγελάσουν αυτόν τόν έτοιμοθάνατο πα- τέρα και σύζυγο;... και να μην τού άποκαλύψουν τό τρο- μερό μυστικό τής καταγωγής τής Ρίτας;

— Ήταν τίμιο ν' αφήσουν τόν γέρο Ζεμπριάν να δώσει τό δνομά του στην κόρη τού φυγοδίκου Άρνόλντ και να τήν κάνει κόρη του;

— Μά πως μπορούσαν ν' άποκαλύψουν τό φριχτό μυστή- ριο σέ μία τέτοια στιγμή;...

— Ο κόμης Ρενέ έκανε μία κίνησι άγωνίας τρόμου, κι' έ- σκυψε τό κεφάλι του. Μά ο πατέρας του νόμισε τήν κίνη- σι αυτή για μία σιωπηλή συγκάθεσι.

— Λοιπόν να ζήσετε εύτυχισμένα, παιδιά μου! τραύλισε ο έτοιμοθάνατος. — Ο έρωσ είναι πιο δυνατός από μάς, δεν είναι έτσι, Ζεμπριάν... Πιο δυνατός κι' από τόν θάνατο!...

— Ο θάνατος... νά!... όπισθοχωρεί...

— Άπεναντίας ο θάνατος προχωρούσε...

— Ο μαρκήσιος πριν από μερικές στιγμές, πιανόταν από τις κουβέρτες του μ' αυτήν τήν σπασμωδική κίνησι πού έ- ρουν καλά όσοι έχουν παρασταθή σ' επιθανάτιες άνω- νίες...

— Χαμογελούσε με τό βλέμμα άπλανές, τραβώντας τό σεν- τόν προς τά έπάνω σαν νάθελε να σκε- πάζει τά ίδια του τά χέρια...

— Τώρα, μονάχα τό δαχτυλά του σάλευ- αν όλοένα και πιο αδύνατα.

— Ο ίερεύς μπήκε μέσα, γονάτισε πλάι στο κρεβάτι κι' άρχισε να προσεύχε- ται.

— Όλοι τόν μιμήθηκαν.

— Όταν σηκώθηκαν, ο μαρκήσιος Ζαν ντε Μονφόρ - Κεραντέκ είχε πάψει πια να ζει.

XIX Η ΥΙΟΘΕΣΙΑ

— Η Ρίτα ξαναγύρισε στον πύργο για να παρακολουθήσει τήν επιδητική και έπι- σηση κηδεία τού υπερχρόνου μαρκησιού.

(Ακολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΟΥΒΙΕ

Η ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

ΟΤΑΝ μπήκα στο σπίτι τού φίλου μου Φιλίπ, ή μεγαλύτερη από τις χαριτω- μένες κορούλες του, ή Λου- σιέν, έτρεξε να με υποδεχθί. — Η Λουσιέν ήταν ένα ζωηρό σπουργιτάκι. Είχε θοαστρύω- τά μαύρα μαλλιά και υπέ- ροχα φωτεινά μάτια. — Εκείνη τή μέρα όμως αυτά τά μά- τια είχαν μία σκία μελαγχό- λιας, από κάποια στενοχώ- ρια και έκανε τήν παιδική τής καρδιά τής να πονή.

— Έλα, τί έχεις; Σάν στενοχωρημένη σε βλέπω σήμε- ρα, Λουσιέν, τής είπα.

— Η μικρούλα, δίχως να μ' άπαντήσει, έπεσε με θέρμη στην άγκαλιά μου, πράγμα πού έδειχνε πόσο υπέφερε κ' ύστερα παίρνοντάς με από τό χέρι μ' άδήγησε μπροστά στην πόρτα τού δωματίου τού πατέρα τής.

— Είπε πολύ λυπημένος, μου δήλωσε μ' επίσημο ύφος. Καλά κάνατε πού μάς έπισκεφθήκατε. Σας έστειλε ο Θεός...

— Εκείνη τή στιγμή πλησίασαν κι' ή τρείς μικρότερες ά- δελφές τής. Μ' άρπάζαν από τό σασκκάκι, από τά πόδια, σκαρφάλωσαν άπάνω μου σαν χαδιάρικα γατάκια και με φίλησαν στο πρόσωπο. — Όλα όστόσο έδειχναν μία κρυ- φή άνησυχία. Σάν να είχε συμβή κάτι ή σαν να προαιθα- νόντουσαν μία καταστροφή και ζητούσαν τήν επέμβασι μου και τήν προστασία μου. Κι' εγώ όμολογώ ότι άνησύ- χησα. — Ήμουν περίεργος μάλιστα να μάθω τί είχε διαδρα- ματισθί μέσα στο διαμέρισμα πού ο χειμωνιάτικος πρωί- νός ήλιος έρριχνε παντού τήν όμορφιά τής καταγάλανης μέρας.

— Έρριξα ένα βλέμμα γύρω μου, μήπως άνακαλύψω τίποτε. Βρισκόμουν στο σαλόνι. Κι' όπως συνήθως αυτό ήταν στολισμένο με όλόδωρα λουλούδια. Τά άνθη πρά- γματι, ήταν ή άγάπη τού φίλου μου. Ο Φιλίπ, είχε τρυφε- ρή καρδιά. Και παρά τήν ήλικία του εξακολουθούσε να διατηρή όλες τις νεανικές συνήθειές του. Ζούσε άλλως τε μία ζωή εύτυχισμένη πού τού χάριζε πάντα όγεια και δρο- σιά. — Από τόν καιρό πού είχε χάσει μάλιστα τήν Άλεις, τήν γυναίκα του, έδω και τρία χρόνια, είχε άποσυρθί από τις διασκεδάσεις μας και είχε άφοσιωθί στην άνατροφή των παιδιών του και στις άναμνήσεις του.

— Γιατί ο Φιλίπ είχε λυπημένος; Ρώτησα τήν Λουσιέν. — Μου έδειξε τήν φωτογραφία τής μητέρας τής. Ήταν πάντα στην ίδια θέσι στολισμένη με κόκκινα τριαντάφυλ- λα, κάθε φορά πού έρχόμουν. Σήμερα όμως είχαν ξεχάσει να τήν στολίσουν. Κι' αυτό είχε στενοχωρήσει τις μικρού- λες πού δεν μπορούσαν να φτάσουν ως τήν έταξέρα και να θάλουν αυτές τά τριαντάφυλλα πού είχε ξεχάσει να το- ποθετήση ο πατέρας τους. — Εκείνη τή στιγμή ο Φιλίπ ά- κούγοντας τή φωνή μου έγρηκε από δωμάτιό του.

— Είμαι ευχαριστημένος πού ήρ- θες, μου είπε.

— Και με παρέσυρε στο γραφείο του, πάνω στο όποιο ύπρχε μία ό- μορφη φωτογραφία τής γυναίκός του. Ήταν τόσο φυσική, τόσο έκ- φραστική πού θά έλεγεσ πως θά σου μίλησε.

— Ναι, ναι, μου είπε ταραγμένος ο Φιλίπ. — Η Άλεις είνε πάντοτε μα- ζι μας. Ποτέ δεν μάς εγκατέλειψε.

— Κι' ύστερα επανέλαβε μ' ένα στε- ναγμό:

— Είμαι ευχαριστημένος πού ήρ- θες...

— Κ' έσπευσε να μου εξηγήση:

— Μου συμβαίνει κάτι σοβαρό. Σου όμολογώ ότι μετά τό θάνατο τής γυναίκός μου άπόχτησα μία τρυφερή φίλη... Κανείς δεν τό ήξε- ρε έκτός από τή Λουσιέν. — Ε, λοι- πόν αυτή ή φίλη μου, ή όποία ήταν ή παρηγορία μου, αυτή ή γυναίκα πού άνακούφιζε τόν πόνο μου, δεν

— Λουσιέν... παιδί μου, τής είπα με δάκρυα στα μάτια, τήν μητερούλα σου καμιά γυναίκα δεν θά μωρέσει ν' άν- τικαταστή στην καρδιά μου. Καμιά δεν θά μωρέσει πειά να μου χάριση τά χάδια τής. — Όταν έπαιρνα τά τρυ- φερά τής χέρια μέσα στα δικά μου και τήν κυττούσα στα μάτια, εκείνα τά ελίκρινή μάτια τής, ένοιωθα να μου σβύνουν όλοι οι καύμοι κι' όλες ή στενοχώριες. — Η φίλη μου, δεν θά είνε για σας παρά μία μεγάλη άδελφή. Χρει- άζεσθε μία γυναίκα να σας περιποιήτε και να σας προσέ- χη. Χρειάζομαι ακόμη κι' εγώ μία συντροφιά για να μη νοιώθω τήν μοναξιά μου.

— Μά ή Λουσιέν δεν μ' άκούγε. Δεν ήθελε να μ' άκούση. — Απεσπασή κλαίγοντας από τήν άγκαλιά μου κι' έτρεξε να κλειδωθί στο δωμάτιό τής σαν να τήν άπειλούσε ένας άόρατος κίνδυνος...

— Φιλίπ, άναστέναξε. Καταλάβαινα ότι ντροπιόταν.

— Ότι δεν μου είχε όμολογήσει τήν καθαρή αλήθεια:

— Φιλίπ, τού είπα με καλωσύνη, τό πορτραίτο τής γυ- ναίκας σου δεν ήταν σήμερα στολισμένο, όπως συνήθως με δροσερά τριαντάφυλλα...

— Ο Φιλίπ, ανατρίχιασε.

— Μου φαίνεται, μου δήλωσε με υπόκωφη φωνή, ότι άρ- χισα να τήν ξεχνώ. — Θεέ μου, τί άθλιότης!... — Ω, δεν μπο- ρώ να συνεχίσω... Καταλάβαινα ότι είμαι ένας παληός άν- θρωπος. — Έσύ δεν ξέρεις όλη τήν ιστορία μας. — Μάθε λοιπόν ότι αυτή τήν άγία γυναίκα τήν είχα κάνει πολύ να υποφέρει. Δεν τής ή- μουν πάντα άφωσιωμένος. Τό ήξερε ότι τήν άπατούσα. Μά ποτέ δεν μου είχε έκφράσει ούτε ένα παράπονο. Ποτέ δεν μου είχε ζητήσει καμιά έ- ξήγησι για τήν άνάγκαστη συμπερι- φορά μου. Με θεωρούσε σαν έναν άρρωστο πού μία μέρα θά γιάτρευό- ταν. Και συχνά καθώς μου χάιδεσε μ' ένα χαμογελο καλωσύνης τά μαλλιά μου μπιθύριζε με τρυφερότη- τα:

— Άγάπη μου, ποτέ δεν θά σ' εγκαταλείψω...

— Ποτέ επίσης δεν μου μιλούσε για τά παιδιά, για να μη με κώη να ντραπώ για τις παληανθρωπιές μου.

— Ήταν μία υπέροχη γυναίκα ή Άλεις. Τό καταλάβα μόλις γύρισα από τό νεκροταφείο κι' είδα άδειο τό σπίτι.

— Τότε πόνεσα πολύ κι' έκλαψα πικρά για τόν χαμό τής. — Έκλαψα γιατί ποτέ δεν θ' άκούγα τήν γεμάτη κα- λωσύνη φωνή τής να μου μιλά για

(Συνέχεια στη σελίδα 58)

ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οι Προβλεψίες του Θαλάσσιου

B*

Συνεχίζουμε σήμερα την έρευνά μας τη σχετική με τους Έλληνες φανοέρ του θανάτου:

Πρό καιρού κάποιος θισοπλαιστής μετεφέρθη στον Σταθμό Πρώτων Βοηθειών ανάσθητος κι' αυτός, από καμιά δεκαριά γείτονάς του που βρίζανε, έν χορῶ, κάποιον «Χαράλαμπο».

— Είναι φτωχός άνθρωπος ο κακομοίρης, εξήγησαν και θέλησε ν' αυτοκτονήσει επειδή ο σπιτονοικοκύρης του — αυτός ήταν ο ύβριζόμενος Χαράλαμπος — ήθελε νά του κάνει έξωσι, γιατί του χρωστούσε τέσσερα νοίκια.

Λοιπόν ο «φτωχός αυτός άνθρωπος δεν είχε κάμει τίποτε για νά τερματίση πράγματι τόν βίο του. Ούτε λώδιο, ούτε θερονάλ, ούτε καν κινίνο, δυο-τρία κουφετάκια τουλάχιστον, έτσι για τὰ μάτια. Είναι γνωστό θέβαια πως ή πενία τέχνας κατεργάζεται. Και απόπειρες αυτοκτονίας όμως, πάει πολύ.

Πρό διμήνου περίπου περίπου μιά μοδιστρούλα, αρχικά Μ. Τ., εικοσιδυό ετών αναστάτωσε τὸ σπίτι της. Ή μάνα της στὸν προθάλαμο τοῦ σταθμοῦ ἔκλαιε κι' ὠδύρετο ἐπὶ μιά ὥρα:

— Τό κορίτσι μου, τὸ παιδί μου, θά τρελλαθῶ !...

Ὅπως ἐξηγοῦσε κάποιος θεῖος πού εἶχε συνοδεύσει τὴν ἄτυχη μάνα, ἡ νέα εἶχε πάρει δηλητήριο ἐπειδὴ δὲν τὴν ἄφηνε ὁ ἀδελφός της νά... θάφῃ τὰ χεῖλιά της. Τὶ δηλητήριο ὅμως εἶχε πάρει, κανείς δὲν ἔξερε. Ἡ κόρη ἦταν ἡ ἑκατὴ τὴν ἀνάσθητη κι' ὁ γιὰ τὸς εἶχε ἀρχίσει νά τὰ χρειάζεται, γιατί ἡ ὥρα περνοῦσε χωρίς νά δίδεται καμιά βοήθεια. Εἶχε ἀντιληφθῇ ὅμως ὅτι ἡ κατάσταση τῆς νέας δὲν ἦταν τόσο σοβαρή κι' ὅτι κατὰ πάσαν πιθανότητα ὑποκρινόταν. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νά τὴν συνεφέρει.

Τὸ πονηρὸ μοδιστράκι ἐξακολούθοῦσε νά κάνει τὴν πεθαμένη. Τότε ὁ γιὰ τὸς ἀναγκάστηκε νά γυρίσῃ τὸ φύλλο. Ἀρῆσε τὴν εὐγένεια κι' ἀρχισε τὰ χαστούκια. Στὸ τρίτο ἡ νέα... μίλησε. «Ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ ρώτησε μὲ παραπονιάρικο ὕφος:

— Γιατί μὲ χτυπάτε ;

— Τί πήρες, μωρὲ κορίτσι μου ;

— Βερονάλ! ἀπάντησε καὶ ξανάπεσε... λιπόθυμη.

Ὁ γιὰ τὸς ἀρχισε γρήγορα τὶς πλύσεις μὲ τὸ ὠρισμένο ἀντίδοτο, ἀλλὰ ἡ ἀντίδρασις πού ἔπρεπε νά παρατηρηθῇ δὲν ἐσημειώθηκε. Σημεῖο ὅτι τὸ μοδιστροῦλι ἔλεγε ψέματα. Δυὸ καινούργια χαστούκια ἀνέστησαν τὴν «μελλοθάνατη» ἡ ὁποία τὴν φορὰ αὐτὴ εἶπε ὅτι ἄκουα-φόρτε κι' ὄχι βερονάλ εἶχε πάρει. Τὸ ψέμα ὅμως ἦταν τώρα φῶς-φανέρι. Τὸ ἄκουα - φόρτε προζενεῖ ἐγκαύματα στὸ στόμα καὶ τέτοια δὲν ὑπῆρχαν. Τότε ἦρθε ἡ ὥρα νά ἐκδικηθῇ καὶ ἡ ἐπιστήμη, πού τὸσον εἶεν ἐμπαίζει ἡ εὐφάντατος μοδιστρούλα. Παρ' ὅλο πού ἦταν θέβαιο ὅτι δὲν εἶχε γίνῃ χρῆσις ἄκουα - φόρτε ὁ γιὰ τὸς, γιὰ νά εἶναι ἐν πάσῃ περιπτώσει τελείως ἐν τάξει καὶ μὲ τὴν συνείδησί του, ἀρχισε τὶς πλύσεις. Πλύσεις δὲ σημαίνει μαρτύριον ἀηδὲς καὶ ὀδυνηρότατον. Φαντασθῆτε ἕνα σωλῆνα ἐνάμιση μέτρο, τοῦ ὁποῖο τὸ μεγαλύτερο μέρος εἰσέρχεται εἰς τὸν οἰσοφάγο καὶ φθάνει ὡς τὸν στόμαχο, ὅπου χύνεται τὸ ἀντίδοτο τοῦ δηλητηρίου κατὰ κόδας.

Ὁ ἀσθενὴς ἀρχίζει τοὺς ἐμετοὺς, ἀγωνιᾷ, ἀσφυκτιᾷ, θλαστικὰ τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμή, ἀλλὰ κανείς δὲν τοῦ δίνει σημασία. Ἡ πλύσις ἐπακολουθοῦν ἡ μιά τὴν ἄλλη ἐπὶ δυὸ ὥρες συνήθως. Βασανιστήριο δηλαδὴ πού θυμίζει

Μιά απόπειρα !...

*Γερὰν Ἐξέτασιν.

Τοῦ κάκου ἐκεῖνο το ἀπόγειμα, τὸ μοδιστράκι πού εἶχε ἐγκαταλείψει τὰ «κόλπα» διεμαρτύρετο, ἐφώναζε ὅτι δὲν εἶχε πάρει τίποτα, ὅτι γιὰ νά ἐκδικηθῇ τὸν ἀδελφὸς της εἶχε πῆ τὸ ψέμα ἐκεῖνο. Ὁ γιὰ τὸς ἦταν ἀνεγκτός — καὶ μὲ τὸ δίκιο του φυσικά. Ἐν τῷ μεταξύ, ἔξω στὸ γὰλ ἡ πονεμένη μάνα καλλιολογιστὴν. «Τὸ χάνω τὸ παιδί μου!» φώναζε ἀπελπισμένη καὶ τραβοῦσε τὰ μαλλιά της. Ἡ τραγικὴ ὅμως αὐτὴ σκηνὴ μετεβλήθη σὲ φάρσα, ὅταν σὲ λίγο ὁ γιὰ τὸς ἀπεκάλυψε τὸ ψέμα τῆς κόρης της. Γιὰ μιά στιγμή ἡ γρηοῦλα ἔμεινε ἀναυδὴ. Δὲν ἤθελε νά τὸ πιστέψῃ. Ἐπειτα ὅμως ὅταν κατάλαβε κι' αὐτὴ ὅτι ὁ γιὰ τὸς εἶχε δίκιο, ὅταν εἶδε τὸ μισοκακόμοιρο ὕφος τῆς κόρης, ἀγρίως. Καὶ πρὶν προφθάσῃ νά τὴν συγκρατήσῃ ἀρπάξε τὴν θυγατέρα της ἀπὸ τὰ μαλλιά κι' ἀρχισε νά τὴν χτυπᾷ μὲ λῦσσα. Μὲ πολὺν κόπο κατὰφεραν νά τὴν ἀποτραπῇ. Ἀλλὰ ὁ ξυλοδαρμὸς θά ἐξακολούθησε φυσικά κατ' οἶκον.

Ἡ περιπτώσις ὅμως, πού ἀναφέραμε, δὲν εἶναι ἡ μοναδική. Ἀντιθέτως μάλιστα ἀποτελοῦν συχνὰ ἐπείσοδα πού ἔρχονται νά φαιδρύνουν κἄπως τὴν συνήθως καταθλιπτική ἀτμόσφαιρα τοῦ σταθμοῦ, ὅπου μεταφέρονται κατὰ κανόνα ὅλοι οἱ τραυματίαι. Δὲν περνᾷ ἡμέρα πού νά μὴ μετακομισθοῦν δυο-τρὶς δὴθεν «ἀποπειραθέντες» ἢ καὶ «ἀποπειραθέντες» πράγματι, ἀλλὰ μὲ τὸ σο μικρὴ δόσι δηλητηρίου, ὥστε ἡ στήθια τους νά εἶναι ἀπολύτως ἐξασφαλισμένη. Καὶ γιὰ νά τελειώσω μ' αὐτοὺς τοὺς ἰδιότυπους ἀπατεῶνας οἱ ὁποῖοι ἔχουν πειὰ δημιουργήσῃ σχολή, ἂς προσθέσουμε τὸ πάθος κάποιου γέρου κτηματία — Θεμιστοκλῆς Μάλλιος εἶναι τὸ ὄνομά του, — πού θέλοντας, ὅπως εἶπε ἀργότερα, νά τρομάξῃ τὰ παιδιά του, γιατί δὲν τοῦ ἔκαναν μεγάλη περιποίησι, ἐκπνεύσθη ἀποπειραν αὐτοκτονίας. Ἐγραψε ἕνα γράμμα, ὅπου ὕβριζε καὶ καταριότανε τοὺς δυὸ γιουὺς καὶ τὴν κόρη του κι' ἔπειτα — μισὴ ὥρα πρὶν γυρίσῃ τὰ παιδιά ἀπὸ τὴ δουλειά τους στὸ σπίτι — πήρε δυὸ διακό βερονάλ. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε ἐκμικτότατο. Ἀντὶ νά πεθάνῃ ὁ πονηρὸς γεροῦλης κοιμήθηκε τόσο θαθεία ὥ-

στε ἐύπνησε τὴν ἄλλη μέρα καὶ δὲν θυμώτανε τίποτα. Μάλιστα εἶχε ξεχάσει τὸ γράμμα μέσα στὴν τσέπη του, ὅπου τὸ βρῆκε τὸ πρῶτὴ ἡ κόρη του ξεσκονίζοντάς το.

Τὰ παιδιά κατὰπληκτα διάβασαν τὸ ἀνεξήγητο αὐτὸ γράμμα. Φυσικά δὲν τρώσαν γιατί λίγο πρὶν ἄκουα εἶχαν ἀκούσει τὸ θορυβῶδες ροχαλητὸ τοῦ πατέρα τους, ὁ ὁποῖος κοιμότανε ἀκόμα μακαρίως. Εἶδαν καὶ πάσαν νά τὸν ἐπληθύνουν, γιὰ νά μάθουν τί ἐπὶ τέλους εἶχε συμβῇ. Καὶ ντράπηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ πάθος του ὁ ἐλπίτης γέρος, ὥστε τὴν ἄλλη μέρα ἐπεχείρησε ἐκ νέου νά αὐτοκτονήσῃ, τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ ὄχι μὲ βερονάλ, ἀλλὰ μὲ κινίνο. Ἐπῆρε ὅμως καὶ πάλι τόσο μικρὴ δόσι, ὥστε τὸ ἀποτέλεσμα νά εἶναι περίπου τὸ ἴδιο. Τὸ ἀστεῖο μάλιστα εἶναι ὅτι τὰ παιδιά του δὲν ἤθελαν νά τὸν πιστέψουν πειὰ νομίζαν ὅτι καὶ πάλι τοὺς ἔπαιζε τὸ ἴδιο παιγνίδι. Καὶ ἀρχισαν νά τὸν κοροϊδεύουν ἐνῶ ἐκεῖνος ἐπεκαλεῖτο θεοὺς καὶ δαίμονας γιὰ νά γίνῃ πιστευτός. Ἡ πονηρία του ὅμως δὲν σταμάτησε ἐδῶ. Εἶχε τὴν γνωστὴ συνέχεια στὸν Σταθμὸ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν, ὅπου ὁ σωλῆνας τοῦ ἐνάμιση μέτρου ἔπεισε τὸν περίεργο γέρο νά πάψῃ νά παίζει μὲ τὸν θάνατο, ὁ ὁποῖος σπανίως ἔρχεται κατὰ παραγγελίαν.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

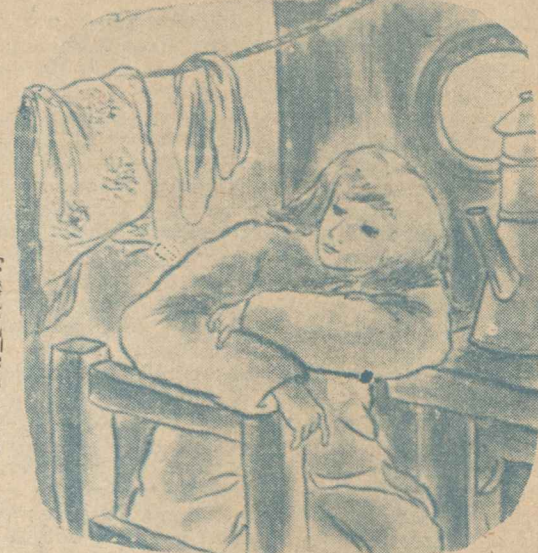
ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΑΣΚΟΤ ΤΟΥ "ΖΑΝ - ΡΟΖΕ,"

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΟΥΡΛΑΝ

— Καπετάνιο, ἀνακαλύψαμε στ' ἀμπάρι μιά λαθρεπιβάτιδα.

— Τὴ βρῆκα καθισμένη σὲ μιά γωνία νά κοιμηταί.

ὁν του ἕνα σωρὸ μελαγχολικά τραγούδια κ' οἱ ἄλλοι ξαπλωμένοι στὴν κούπασι μὲς κατὰφεραν νά συγκρατήσουν τὰ δάκρυά τους. Τί ἔχουν λοιπόν, καπετάνιο, οἱ ναῦτες σου ; Τί τοὺς θυμίζει τὸ πέρασμά μας ἀπὸ τὰ νερά τοῦ Ἀλγερίου ;

Ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ζάν - Ροζέ», πού μετέφερε καπνὸ καὶ κρασί στὸ Ἀλγέρι, σήκωσε μὲ πρόσποιητὴ ἀδιαφορία τοὺς ὤμους του.

— Ἐ, μοῦ εἶπε, θά σοῦ διηγηθῶ αὐτὴν τὴν ἱστορία πού συνέβη στὸ καράβι μου.

Ξαπλώσαμε στὶς ἀναπαυτικές πολυθρόνες τῆς γέφυρας. Ἡ θάλασσα ἦταν ἡρεμὴ. Ἡ νύχτα εἶχε μιά ἀπέραντη ὁμορφιά καὶ τ' ἀστρά καθρέφτιζαν στὰ νερά τὴν γοητευτικὴ λαμπρότητά των.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ συνέβη συνέχισε ὁ καπετάνιος ἀνάθοντας μὲ νευρικότητα τὴν πῖπα του, κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ τελευταίου ταξιδιοῦ μας. Βρισκόμαστε ἀκριβῶς στ' ἀνοικτὰ τῆς Ἑλβας, ὅταν ἡ νυχτερινὴ θάρδια, μαζί μὲ τὸν δευτερο πλοίαρχο ἦρθαν νά μὲ θροῦν:

— Καπετάνιο, μοῦ δήλωσαν, κάτω στ' ἀμπάρι, πίσω ἀπὸ κἀτὶ σχοινία ἀνακαλύψαμε ἕναν λαθρεπιβάτη ἢ μάλλον μιά λαθρεπιβάτιδα.

Ἀγρίως. Ἐρῶ πολὺ καλὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κατεργάρους. Εἶναι ἄλγες, κλέφτες, δολοφονοὶ οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν δοσοληψίες μὲ τὶς ἀρχές. Γι' αὐτὸ διέταξα νά μοῦ τὴν παρουσιάσουν ἀποφασισμένοι νά δώσω ἐντολὴ νά τὴν πετάξουν στὴ θάλασσα. Λίγες στίγμες ἀργότερα ἡ λαθρεπιβάτις στεκόταν μπροστά μου. Ἐτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴ θροχὴ. Τὰ μαλλιά τῆς εἶχαν κολλήσει σ' τὸ πρόσωπό της καὶ τὸ λεπτὸ της φῶρεμα εἶχε μουσκέψει ἀπὸ τὴν τρικυμία πού ἔδερνε τὸ καράβι μας. Ἐτρεμε ἀκόμη ἀπὸ τὸν φόβο της καὶ τὰ μάτια τῆς

— Τὴς μιλῶσαν τρυφερά, τὴν ἄκουγαν μὲ προσοχή.

εἶχαν ἀνοίξει

διάπλατα σὲ

μιά θωδὴ ἴκε

σία. Προσπά

θησα νά... θυ

μῶσω καὶ νά

πάρω τρομα

κτικὸ ὕψος.

Μὰ δὲν τὰ

κατάφερα:

— Ἐμπρός,

φώναξα στὴ

πλήρη μὲ πού

εἶχε μαζευ

τὴ γύρω ἀπὸ

αὐτὸ τὸ πλάσμα. Τί περιμένετε καὶ δὲν τὴν πετάτε στὴ θά

λασσα;

Οἱ ναῦτες μου ὅμως στάθηκαν ἀκίνητοι. Ἐδλεπα ὅτι

εἶχαν λυπηθῇ αὐτὴ τὴ νέα.

— Ἐστῶ, τοὺς φώναξα πάλι, ὀδηγήστε τὴν στὴν κουζί

να καὶ πέστε στὸν μάγειρα νά τὴν περιποιηθῇ. Ἐμπρός,

ἐξεκουμπισθῇ ἀπὸ δῶ. Γρήγορα στὶς θάρδιες σας. Ἀμα

συνέλθῃ, θά τὰ ξαναποῦμε...

Οἱ ναῦτες σκόρπισαν στὸ κατὰστρωμα εὐχαριστημένοι

ἀπὸ τὴν γενναιοφροσύνη μου. Ὅταν κατόπιν κατέβηκα στὴν

κουζίνα βρῆκα τὴν λαθρεπιβάτιδα καθισμένη σὲ μιά γωνία

νά κοιμηταί. Φοροῦσε ρούχα πού τῆς εἶχαν δώσει οἱ ναῦ

τες γιατί τὰ δικά της στέγνωσαν σ' ἕνα σχοινί, πάνω ἀπὸ τὸ

τῆς. Ὁ μάγειρος μὲ πληροφόρησε ὅτι ἡ λαθρεπιβάτις ἦ

ταν τρελλὴ ἀπὸ τὴν πείνα. Κατεβρόχθισε μὲ βουλμία ὅτι

τῆς ἔδωσαν, ἔπλε μὲ ὀρεξί ἕνα φλυτζάνι ζεστὸ κακάο κι'

ἔπειτα ἔγειρε σ' αὐτὴν τὴ γωνιά ναρκωμένη ἀπὸ τὴν κού

ρασι καὶ τὴν φοβερὴ ἐξάντλησί της. Ἡ ζέστη τῆς κουζί

νας κ' ἡ ἀπόλαυσι τοῦ φαγητοῦ τῆς χάρισαν ἀμέσως ἕναν

βαθὸ καὶ μακάριο ὕπνο.

— Ἐστῶ, δήλωσα, θά τὴν ἀνακρίνω ἀργότερα...

Καὶ διέταξα ἕναν ναῦτη νά τὴν μεταφέρῃ στὴν πῖο κα

θαρή καμπίνα. Ἦταν τὸ ναυτοπούλο ὁ Μπουσέ. Τὴν πήρε

στὰ δυνατὰ μπράτσια του καὶ προχώρησε μπροστὰ ἀψηφών

τας τὰ μεγάλα κύματα πού σάρωναν τὸ κατὰστρωμα. Ἐ

γὼ τὸν ἀκολούθησα. Ἡ νέα παρ' ὅλη τὴν φασαρία τῆς

μεταφοράς της καὶ τὴν μανία τῶν κυμάτων δὲν εἶχε συνέλ

θει ἀπὸ τὴν νάρκη της.

— Εἶναι ἡ

κόμη παγώ

μένα τὰ πό

δια της μ

εἶπε μὲ συμ

πῶνια ὁ Μπου

σέ, ἂν μοῦ ἐ

πιτρέπατε νά

τῆς ὁ ἄλω

καμιά μπο

τίλλια μὲ ζε

στὸ νερό.

Δὲν τοῦ ἀν

νῆθηκα.Κι' ἔ

κεῖνος ἔτρεξε

γρήγορα ἐ

φρόντισε γι'

αὐτὴν σ' ἄν

ιητέρα, τὴν

ἔτρωψε, τῆς ἔ

θαλε ζεστό,

τὴν τύλιξε σ'

ἕνα σωρὸ κου

βέρτες πού

τοῦ ἔδωσε τὸ

πλήρωμα κ'

Ἡ κατάσταση τῆς θύλας τῆς χειροτέρεψης.

Ύστερα κατ' έντολή μου κλείδωσε την πόρτα. Παλεύαμε 40 μέρες με τη θάλασσα. Είμαστε όλοι έκνευρισμένοι. Καί μία γυναίκα στο καράβι δεν ήταν καί τόσο ευχάριστη δουλειά. Φοβάμουν κανένα έκτροπο. Ήδη οι ναύτες μου είχαν κάνει κιάλας την τουαλέττα τους κ' είχαν περιποιηθή την εμφάνισή τους. Της μίλουσαν τρυφερά, την άκουαν με προσοχή. Ξέρεις λοιπόν τί μπορούσε να συμβή ;

Τό πρωί είπα του Μπουσέ να δώση στην κοπέλλα τὰ ρούχα της, να της δώση επίσης κάτι να φάη και να της πη ότι σε μία ώρα θα πήγαινα να την έβλεπα.

Σε λίγο όμως το ναυτόπουλο γύρισε πάλι κοντά μου. Φαινόταν πολύ μελαγχολικό.

— Καπετάνιο, με παρακάλεσε, μην είσαι αυστηρός μαζί της... Είναι τόσο όμορφη, τόσο αδύνατη... Έπειτα φαίνεται ότι είναι πολύ αδιάθετη...

Ο θυμός για την αυθάδεια του ναυτόπουλου μου θόλωσε το μυαλό:

— Χάσου, από μπροστά μου, ούρλιαξα, μη σε κλείσω στο «μπάλο»...

Κ' ύστερα πήγα να ιδώ την λαθρεπιβάτιδα, με την άψοφα να διατηρήσω την αυστηρότητά του.

— Γιατί επιβιβασθήκατε στο πλοίο μου ; την ρώτησα.

— Ήθελα να γυρίσω στην πατρίδα μου, μ' απάντησε με τρεμουλιαστή φωνή. Από καιρὸ αίσθανόμουν τὸν ἐαυτὸ μου πολὺ ἄρρωστο. Ἡ δὲ μίλη, ἡ βραχὲς, τὸ κρύο με βασάνιζαν. Δὲν εἶχα ἀκόμη χρήματα. Καί ἡ ἐπιθυμία ν' ἀντικρύσω τὸν ἥλιο τῆς πατρίδας μου, τὸν φωτεινὸ οὐρανὸ της, τὰ καταπράσινα λιβάδια τῆς θάλασσας, τόσο τὴν ψυχὴ μου, ὥστε τόλμησα νὰ ἀψηφίσω τοὺς κινδύνους καί νὰ κρυφτῶ στὸ καράβι σας.

Ύστερα μου διηγήθηκε τὴν ἱστορία της:

Ήταν μία φτωχὴ καλλιτέχνης. Εἶχε τελειώσει τὸ Ὀδεῖο τοῦ Ἀλγερίου. Πῆγε στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ κἀν τὴν τύχη της. Μὰ γρήγορα κατὰλαβε πόσο σκληρὴ εἶναι ἡ ζωὴ καί πόσο ἀδιάφοροι ἦσαν οἱ ἄνθρωποι στὶς θλίψεις της. Τότε τὴν κυρίευσε ἡ ἐπιθυμία τοῦ γυρισμοῦ... Ήθελε νὰ ἐπιστρέψῃ κοντὰ στοὺς δικούς της, κοντὰ στὴν ἀγαπημένη της μητερούλα, πού δὲν φανταζόταν τὴν τραγωδία της. Καί με τὸν ἀχώριστο σύντροφό της, τὸ σκυλί της κρύφθηκε στὸ καράβι μου.

Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ πῶ στὸ Ἀλγέριο. Οἱ κανονισμοὶ μ' ἀναγκάζουν νὰ σὲ παραδώσω στὶς λιμενικὲς ἀρχὲς τῆς πρώτης «σκάλας» τοῦ θαπτοριοῦ. Θὰ σὲ ζεμπαρκάρω στὴν Ἀμβέρσα, τῆς δὴλωσα.

Κι' ἔφυγα ἀπὸ τὴν καμπίνα ἀποφεύγοντας τὸ ἀγωνιάδες βλέμμα της. Μὰ στὴν Ἀμβέρσα ἡ κατάστασὶς της εἶχε χειροτερέψει. Ὁ πυρετὸς τὴν ἐξηγε. Δὲν εἶχα τὸ κουράγιο λοιπὸν νὰ τὴν θυάλω ἀπ' τὸ καράβι. Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ διώξω αὐτὸ τὸ πληγωμένο χελιδόνι πού εἶχε ῥθῆ νὰ ξεκουρασθῇ στὰ ἔαρτια μου. Καί συνεχίσαμε τὸ ταξίδι μας.

Ἐνοιωθα ὅτι ὅλο τὸ πλήρωμα ἦταν εὐχαριστημένο ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπόφασί μου. Ἡ ἀρμόνικες καί τ' ἀκονιτεῖν συνωδῶναν κάθε θράδυ τὰ τραγούδια τῶν ναυτῶν μου. Κι' αὐτοὺς ὁ Μπουσέ ἦταν ἐνθουσιασμένος:

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ πληρώματος, μοῦ δήλωσε μιά μέρα.

Ἐγὼ ἀπέφυγα νὰ τὸν κυττάξω γιὰ νὰ ντροπιάσω πού εἶχα παραβῇ τοὺς κανονισμούς. Τὸ ἴδιο ἔκανα, ὅταν μ' εὐχαρίστησε κ' ἡ λαθρεπιβάτις. Μὰ ὅλο τὸ πλήρωμα τὴν περιποιῶταν. Εἶχε γίνῃ ἡ «μασκώτ» τοῦ Ζάν - Ροζέ. Κι' ἐκείνη ἦταν τόσο εὐχαριστημένη πού ξανακούσθηκαν οἱ ἦχοι τοῦ θιολιοῦ της. Ἀ, ἦταν σπουδαία καλλιτέχνης.

Λίγες ὁμως μέρες ἀργότερα χειροτέρεψε ἡ κατάστασὶς τῆς υγείας της. Ὁ γιατρός τοῦ πλοίου δὲν ἔκρυβε πειὰ τίς ἀνησυχίες του. Ἡ λαθρεπιβάτις δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ τίποτε. Καί μιά νύχτα, δύο μέρες πρὶν φθάσουμε στὸ Ἀλγέριο, ἔ-

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἄν πιστέψουμε τοὺς λογαριασμοὺς ἑνὸς Ἀμερικανοῦ οἰκονομολόγου, οἱ οὐρανέστες τῆς Νέας Ὑόρκης δὲν ἀποτέλουδ' ἐπικερδὴ ἐπιχειρήσιν.

Ὁ παρακάτω πίναξ, σὰς δίνει μιά ἰδέα τοῦ εἰσοδήματος τῶν οὐρανοευστῶν:

Χτίρια μὲ 8 πατώματα 4 %, μὲ 15 πατώματα 6 %, μὲ 30 πατώματα 8%, μὲ 50 πατώματα 9%, μὲ 65 πατώματα 10%.

Ὅταν τὸ χτίριο περνᾷ τὰ 65 πατώματα, κατεβαίνει τὸ ποσοστὸ τοῦ εἰσοδήματος, γιὰτί στοιχίζουν περισσότερον τὸ χτίσιμον καὶ ἡ ἐγκαταστάσεις. Ἐτοὶ λοιπὸν δίνουν:

Χτίρια μὲ 100 πατώματα 7 %, μὲ 120 πατώματα 3 %, μὲ 130 πατώματα 1 %.

Ἰδιὰ Ἀγγλίδα καλλιτέχνης ἐπρόκειτο νὰ κἀν τελευταίως καλλιτεχνικὸ τουρνέ στὴν Γερμανία. Τὴν ἡμέρα πού ἐφύγε, ὁ φίλος της, διευθυντὴς ἑνὸς ἐργοστασίου, ἦταν τόσο ἀπασχολημένος, ὥστε δὲν εἶχε καιρὸ νὰ πάη στὸν σταθμὸ νὰ τὴν προπέμψῃ. Γιὰ νὰ μὴν παρεξηγηθῇ ὅμως ἔστειλε ἀντιπρόσωπὸ τοῦ τὸν ἰδιαίτερον γραμματεία του.

Τὴν ὥρα πού θὰ ξεκινούσε τὸ τραῖνο ἡ καλλιτέχνης ἔσφιξε στὰ μπράτσα της τὸν γραμματεία τοῦ φίλου της, τοῦ ἔδωσε ἕνα θερμὸτατο φιλὶ στὰ χεῖλη καί κατόπιν τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ τὸ φιλὶ... νὰ τὸ μεταβιβάσῃς στὸν προοιζόμενόν σου!

Ὁ γραμματεὺς πού ἦταν πρότερον εὐσεβεῖς ἀνθρώπου, μέρες ὀλόκληρες ἐβασάνισε τὸν νοῦ του γιὰ νὰ βρῇ τρόπο... μεταβιβάσας τοῦ φιλιού. Τέλος κατέληξε σὲ μιά ἀπόφασιν, πού τὴν ἔθεσε ἀμέσως σ' ἐνέργειαν: Ἐτρεξε, θρήνη τὴν μικρότερη ἀδελφὴ τῆς μητρίδος του καί τῆς ἔδωσε ἕνα ὁμοιοφίλι, ἐκείνη με τὴν σειρά τῆς ἔδωσε ἕνα ὁμοιοφίλι στὸν διονυσοῦ τοῦ ἐργοστασίου, ἀπ' τὴν ὁποία μ' αὐτὸν τὸν ἀλυσσοειδῆ τρόπο, πῆρε...

τὸ φιλὶ τῆς ἀγαπημένης τοῦ ὁ διευθυντῆς τοῦ Ἐργοστασίου!

Μὴ χειρότερα!

Ὁ Πῶλ Κέρν, τέως ἀξιωματικὸς τοῦ οὐγγρικοῦ στρατοῦ εἶχε παρουσιασθῇ ἀπὸ ἕνα θραύσμα ὁδὸς τὸ 1915 καί συνεπεία τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ ἔλασε ἔκτοτε τὸν ὕπνο του.

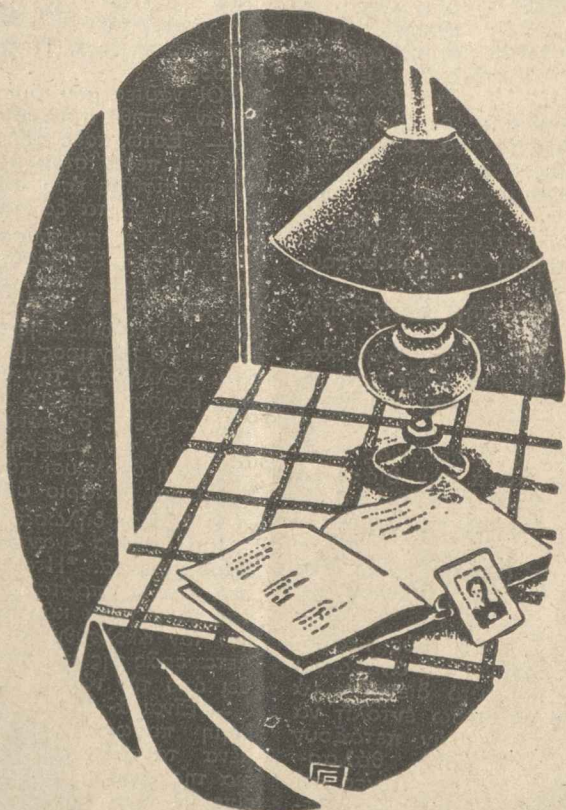
Ἐκατοντάδες γιατροὶ προσπάθησαν νὰ τοῦ ξαναδώσουν τὸν ὕπνον του, ἀλλὰ μάταια. Ὁ Κέρνς με κανένα τρόπο δὲν κατόρθωνε νὰ κοιμηθῇ. Στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν 23 ἐτῶν ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος, κατόρθωσε, χάρις στὴν ἐπέμβασιν ἑνὸς ὑπνωτιστοῦ νὰ κοιμηθῇ συνολικὰ 90 λεπτά, ἦτοι μιάμιση ὥρα! Καί ἡ ἀϋπνία του ἐξακολουθεῖ. Τριδυσιχισμένος ἄνθρωπος ἀλήθεια!...

κλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια της, δίκως νὰ μάθουμε τ' ὄνομά της. Σὲ ποιὸν λοιπὸν θὰ παραδίδαν τὸν νεκρὸ της; Ἀποφασίσαμε γι' αὐτὸ νὰ τὴν ἀφήσουμε στὴν ἀγκαλιά τῆς θάλασσας. Τὴν θάλαμε σ' ἕνα φέρετρο, πού ἔφτασε ὁ μαρσαγκὸς τοῦ πλοίου, μαζί με τὸ θιολί της, καί ἔπειτα ἀφ' οὗ ἔπαισε μιά προσευχὴ τὴν κατεβάσαμε σ' αὐτὰ ἔδω τὰ νερά.

Κι' ὁ καπετάνιος τοῦ «Ζάν - Ροζέ» μοῦ ἔδειξε τὴν γαλήνια θάλασσα πού καθρεφτίζει τοὺς ἀστερισμοὺς.

Κάτω, στὴν κουπαστὴ οἱ ναῦτες εἶχαν θάλασσά τὰ κασκέττα τους κι' ἔκαναν με δάκρυα στὰ μάτια, ἔσαν σταυροὶ γιὰ τὴν «μασκώτ» τοῦ «Ζάν - Ροζέ» πού ἀναπαύεται στὴν ἀγκαλιά τοῦ ὑγροῦ τάφου

ΠΙΕΡ ΟΡΛΑΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΝΩΝ.

Στὴ Νέα Ὀρλεάνη τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, σὲ κάποια παλιὰ ἐρειπωμένη ἱστορία, ζῇ μιά ἀγαθὴ μιγάς, ἡ ἀνθοδόξα Ἀντωνία. Ἐκεῖ μαζὺ της κ' ἕνα χαριτωμένο λευκὸ παιδάκι, τὸ Φίλιππο,

τὸ ὁποῖον στέλνει κάθε μέρα καὶ πούλ' αἰ λουλούδια στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς πόλεως. Ἡ ἀγαθὴ μαῦρη λατρεῖ, τὸν Φίλιππο σὺν πρᾶγματικὸν αὐτῆς, μὰ κ' ὁ Φίλιππος, τοῦ ὁποῖου τὴν κατὰγωγὴν κρύβει κάποιο μυστήριον, ἀνταποκρίνεται στὴν ἀγάπῃ της. Ἐπίσης ὁ Φίλιππος ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μικρὴν τοῦ φίλη Δέα, πού εἶναι κόρη ἑνὸς φτωχοῦ καὶ δυστυχισμένου, μὰ ἐμπνευσμένου γλύπτη. Τυχαιῶς, μιά μέρα, ὁ Φίλιππος κ' ἡ Δέα γνωρίζονται με κάποιο πλούσιον καὶ διάσημον ζωγράφον, τὸν κ. Ἐδουάρδο Ἐνσμπορτ, ὁ ὁποῖος συμπαθεῖ τὰ παιδάκια καὶ τὰ καλεῖ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν ὡς μοντέλλα. Ἐκεῖ τὰ γνωρίζει κ' ἡ αὐτοῦ τοῦ ζωγράφου, ἡ Λαύρα, ἡ ὁποία εὐθὺς ἀμέσως αἰσθάνεται μιά ἀκαταίτητη στοργὴν γιὰ τὸ Φίλιππο, ἐπειδὴ τῆς θυμίζει τὸ πεθαμένο της παιδάκι πού τὴν ἔλεγε κ' αὐτὸ Φίλιππο. Τότε εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ ζωγράφου καὶ τῆς συζύγου του πρὸς τὸν Φίλιππο, ὥστε τοῦ προτείνουν νὰ τὸν υἱοθετήσουν καὶ νὰ τὸν πάρουν μαζί τους στὴν Νέα Ὑόρκη, ὅπου πρόκειται νὰ περάσουν τὸν χειμῶνα τους. Ὁ Φίλιππος ὁμως ἀρνεῖται, γιὰτί δὲν θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀγαπημένην του θετὴ μητέρα τὴν Ἀντωνία. Μὰ ἔξαφνα ἡ Ἀντωνία πεθαίνει κ' ὁ Φίλιππος, ἔρημος πειὰ τὸν κόσμον, δέχεται τὴν πρότασιν τοῦ ζεύγους Ἐνσμπορτ καὶ πηγαίνει μαζί τους στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐκεῖ φιλοξενεῖται κ' οἱ τρεῖς σὲ μίαν ἰστέραν τῆς γηραιᾶς λαίδης Ἐνσμπορτ, τῆς μητρίδος τοῦ ζωγράφου, γυναικὸς πλούσιας κ' ἰδιότροπης, ἡ ὁποία αἰσθάνεται πραγματικὸ πάθος γιὰ τὴν ἐγγονὴν τῆς Λούση, κόρη ἑνὸς πεθαμένου παιδιοῦ της, κ' ἡ ὁποία, ὅταν μοσθαῖν, ὅτι ὁ γιὸς της κ' ἡ νύφη της ἔχουν φέρει μαζί τους ἕνα φτωχὸ παιδί πού τὸ υἱοθέτησαν, γίνεται ἔξω φρενὸν.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ἡ γηραιὰ λαίδη Ἐνσμπορτ, με πολὺ κομψὴ τουαλέττα, ἔκοβε βόλτες ἀνῆλωση στὸ σαλόνι, περιμένοντας τὴν ὥρα τοῦ γεύματος πού θὰ κατεβαίνουν ὁ γιὸς της κ' ἡ νύφη της ἀπὸ τὸ διαμέρισμά τους.

Ὅταν τέλος, ὁ κ. Ἐνσμπορτ κ' ἡ Λαύρα μπῆκαν στὸ σαλόνι, ἔχοντας στὴ μέση τὸν Φίλιππο, κυριεύθηκαν ἔξαρτα ἀπὸ μεγάλη ἀμυχανία. Δὲν περιέμεναν θεσβαία ποτὲ ἐνθουσιώδη κ' ἐγκάρδια ὑποδοχὴ, ἀλλὰ οὔτε καί τόσο ψυχρὴ.

Μόλις τοὺς εἶδε ἡ λαίδη Ἐνσμπορτ τραβήχθηκε ὡς τὴν πολυθρόνα τῆς καί κάθισε, ὅπως ἀκριβῶς θὰ καθόταν μιά βασίλισσα στὸν θρόνον της.

Ἡ ἔκφρασίς τοῦ προσώπου της ἔγινε με μιάς αὐστηρὰ καὶ τὰ μάτια της ἔβγαζαν ματιές διαπεραστικές σὰν σάιτες.

Ὅσο ἐπέτρεψε στὸ γιὸς της νὰ τὴν φιλήσῃ. Κατόπιν ἔπεισε τὸ μάγουλό της καὶ στὴ νύφη της, ρωτώντας τὴν συγχρόνως με τὸν ψυχρὸ καὶ παγωμένο:

— Τί κάνεις, Λαύρα ;

Ἡ κ. Ἐνσμπορτ ἔγινε κατακόκκινη. Ἀλλὰ προσπάθησε νὰ κρατηθῇ καὶ εἶπε δειγνώντας τὸν Φίλιππο :

— Μητέρα, νὰ ὁ Φίλιππος, τὸ θετὸ παιδί μας... Ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσετε...

— Παιδί μου, ἡ κυρία αὐτὴ εἶναι ἡ μη-

Τραγουδῶντα/ ΤΗΝ ΑΥΓΗ

τέρα μας. Νὰ τὴν ἀγαπᾷς ὅπως κ' ἐμᾶς! Ὁ Φίλιππος πρὸς τὴν γηραιὰ κυρία. Ἐκείνη φόρεσε τότε τὰ γυαλιά της, κύτταξε προσεχτικὰ τὸ παιδί με ὑπεροπτικὸ ὕφος καὶ μόλις καταδέχθηκε ν' ἀγγίξῃ τίς ἄκρες τῶν δακτύλων της. Ἐπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν γιὸν της καὶ τὴ νύφη της, εἶπε ξερά καὶ με κάποιαν εἰρωνείαν :

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ καινούργιον μέλος τῆς οἰκογενείας μας ; Δὲν βλέπω, Ἐδουάρδε, καμμίαν ὁμοιότητα με τὸν μεγάλο ἀδελφόν σου, ὅπως μοῦγραφες ! Αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι πολὺ μελαγχροινὸ, ἐνῶ ὁ γιὸς μου εἶχε πολὺ ὠραῖο χρῶμα.

Ὁ Φίλιππος τραβήχθηκε πίσω. Κάποιο ἐνστικτο τὸν ἔκανε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ ἡλικιωμένη ἐκείνη κυρία τὸν ἐχθρεύεταν. Τὰ χεῖλη του ἀρχισαν νὰ τρέμουν καὶ κύτταξε με κάποιον παρόμοιον τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἐνσμπορτ.

Ἡ Λαύρα κατὰλαβε τί γινότανε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ Ἐθαλὲ τὸ χέρι της στὸν ὦμα τοῦ παιδιοῦ καὶ με τρυφερότητα ἀκόμα πιὸ ζωηρὴ ἀπ' τὴ συνηθισμένη τοῦ εἶπε:

— Ἐλα Φίλιππε, ἀγαπημένο μου παιδί, νὰ δῇς τίς ὠραίες εἰκόνας πού εἶναι κρεμασμένες ἐδῶ καὶ ἀφῆσε τὸν πατέρα σου νὰ κουβεντιάσῃ με τὴ λαίδη Ἐνσμπορτ.

Καὶ ὁδηγώντας τὸ παιδί μπροστὰ σὲ μιά εἰκόνα πού παρίστανε ἕναν ὠραῖον καὶ νέο ἀξιωματικὸν με στολὴν, πρόσθεσε σιγανά :

— Αὐτὴ ἡ εἰκόνα παριστάνει τὸν Ἐδουάρδον Ἐνσμπορτ, τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν τοῦ πατέρα σου, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε στὸν Ἀνθενωτικὸν πόλεμον. Ὁ πατέρας σου λέει ὅτι σου ἔμοιαζε πολὺ ὅταν ἦταν στὴν ἡλικία σου. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἐκφέρω γνώμη, γιὰτί δὲν τὸν γνώρισα. Ἀλλὰ ὁ πατέρας σου μοῦ εἶπε ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού σὲ γνώρισε τοῦ ἔκανε μεγάλῃ ἐντύπωσιν αὐτὴ ἡ ὁμοιότης. Πάντως ἐγὼ θρίσκω πὺς μοιάζεις με τὸ δικόν μας παιδί...

Καὶ ἡ κ. Ἐνσμπορτ ἀναστένανε ἐλαφρῶς.

Στοὺς ἑξῆς μῆνες πού εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε πού ὁ Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας εἶχε γίνῃ Φίλιππος Ἐνσμπορτ, τὸ παιδάκι εἶχε ἀλλάξῃ ἀρκετὰ. Ἡ πρόσχαρη ἐκείνη ἔκφρασις πού ἦταν ἀπλωμένη στὸ παιδιακτικὸν πρόσωπόν του καὶ ἡ ὁποία εἶχε ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τότε πού πέθανε ἡ ἀγαπημένη του Ἀντωνία, δὲν εἶχε ἐξαγορῆσαι πειὰ. Εἶχε μεγαλώσει, εἶχε ψηλώσει. Ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, ὁ ἀέρας τῶν βουνῶν ὅπου εἶχε σχεδὸν περάσει αὐτοὺς τοὺς ἑξῆς μῆνες (γιὰτί οἱ θετοὶ του γονεῖς δὲν εἶχαν πάει κατ' εὐθερίαν ἀπὸ τὴ Ν. Ὀρλεάνη στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀλλὰ εἶχαν κάνει σὲ μεταξὺ διάφορους σταθμούς) ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, εἶπαί, ἔκανε πρὸς τὸν χρῶμα του, τὸν δυναμώσει, τοῦ ἔδωσε ἀνάπτυξι.

Ἦταν ὠραῖο παιδί, με ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως, λίγος ψυχρὸς, λίγο ἀδέξιος, ἦταν μπροστὰ σὲ ξένους, ἀλλὰ ποτὲ ἀδύνατος ἢ ἐπιτηδευμένο στὺς τρόπους ἢ κακοαδρεμένο.

Οἱ θετοὶ γονεῖς τοῦ Φίλιππου ἦσαν κατενθουσιασμένοι μαζί του. Καὶ γαλαζομάτα βασίλοπουλο τὰ ἦταν δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἔγῃ ποτὲ πρὸ ὠραῖους τρόπους, πρὸ εὐγενικὰ, πρὸ τρυφερὰ αἰσθημάτων. Καθὼς ἔλεγε ἡ κ. Ἐνσμπορτ, ἦταν ἕνα παιδί ἀνολότρον πού θὰ τιμοῦσε ὁποιαδήποτε οἰκογένεια.

Νά πούμε ότι στο διάστημα αυτό, ο Φίλιππος είχε ξεχάσει την περασμένη του ζωή, θα ήταν ψέμα. Ω! πολλές φορές, κατά τις ωραίες εκείνες ημέρες του φθινοποπώρου που τις είχε περάσει με τους θετούς του γονείς στα θουνα, είχε θυμηθεί τον κήπο της επαύλειος Ντενράδ, τη Δέα, τη Σελίνα και το Λίμπελ. Ζωηρά επίσης αισθανόταν την έλπιση του Καρδινάλιου και του Σκώπτη, των οποίων τα τραγούδια τον ξυπνούσαν κάθε πρωί. Πολλές φορές, περνώντας από κανένα δάσος, έτυχε ν' ακούσει παρομοια κελαϊδήματα. Νόμιζε τότε ότι οι φτερωτοί του φίλοι τον είχαν ακολουθήσει και προσπαθούσε να τους διακρίνει ανάμεσα απ' τα κλαδιά.

Μολονότι η αγάπη του προς τον κ. και την κ. "Ενσμπορτ μεγάλωνε από μέρα σε μέρα, ωστόσο λαχταρούσε ακατανίκητα, την ώρα που θα ξανάβλεπε τ' αγαπημένα του πρόσωπα, τ' αγαπημένα του μέρη.

Τις τρυφερές αυτές έκμυστηρέσεις του τις έκανε πάντα στα άσπρα του ποικιλάκια, τα «παιδιά» του πάτερ - 'Ιωσήφ.

— "Εννοια σας, τους έλεγε και θα ξαναγυρίσουμε γρήγορα στη Νέα 'Ορλεάνη... 'Ο πάτερ 'Ιωσήφ θα έχη ξαναγυρίσει στο μεταξύ κι' αυτός, θά'χη 'ρθή πάλι η άνοιξη και θά'νθισουν ή τριανταφυλλίες και τ' αϊσσεμιά.

Και τὸν πόθο αὐτοῦ τοῦ γυρισμοῦ, τὴ μεγάλη νοσταλγία του, δὲν τὰ ἐμπιστευόταν πὲ κανέναν ἄλλον. Ἀπεναντίας σὲ δλους, καὶ προπάντων πρὸς τοὺς θετοὺς γονεῖς, φαινόταν πρόσχαρος κι' εὐχαριστημένος, καταλαβαίνοντας ὅτι θὰ δειχνόταν ἀχάριστος ἂν τοὺς ἀφῆνε ποτὲ νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν ἦταν ἐντελῶς εὐτυχισμένοι μαζί τους, ὅτι κάτι ἔλειπε ἀπὸ τὴν εὐτυχία του.

Ἐνῶ ἡ κ. "Ενσμπορτ κι' ὁ Φίλιππος κύτταζαν ἀκόμα τὶς εἰκόνες, μπῆκε μέσα στὸ σαλόνι ἡ Λούση, ἡ μικρὴ κληρονόμος, συνοδευμένη ἀπὸ τὴν παιδαγωγὸ της. Μόλις τὴν εἶδε ὁ Φίλιππος νόμιζε ὅτι ἔβλεπε καμμιὰ ἀπὸ τὶς ωραίες ἐκείνες κοῦκλες πὺ θάυμαζε τὶς παραμονές τῶν Χριστουγέννων καὶ τὶς πρωτοχρονιᾶς στὶς προθήκες τῶν μεγάλων καταστημάτων τῆς Νέας 'Ορλεάνης. Ἡ Λούση φορούσε γαλάζιο μεταξωτὸ φόρεμα, στολισμένο μὲ δαντέλλες τόσο λεπτές πὺ νόμιζες ὅτι τὶς εἶχαν ὠφάνει νεράιδες. Ἡ κάλτσες τῆς εἶχαν τὸ ἴδιο χρῶμα καὶ ἡ κόμη τῆς ἔπεφτε σὲ ὅμορφες μπούκλες στοὺς ὤμους τῆς.

Τῆς εἶχαν μάθει πὺς ἦταν γνώρισμα ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς νὰ φέρεται εὐγενικὰ πρὸς ὅλους. Γι' αὐτὸ χαίρεται τὸ θεῖο της καὶ τὴ θεία τῆς ἐπιδεικτικὰ καὶ τοὺς ρώτησε γιὰ τὴν ὡραία τὴν καὶ γιὰ τὸ ταξίδι τους, παίονοντας τὸ ὄφος πὺ χρησιμοποιοῦσε ἡ γιὰ γιὰ τῆς δταν μιλοῦσε σὲ ξένους.

Κατόπιν πλησίασε τὸ Φίλιππο, τοῦ ἔτεινε τὴν ἄκρη τῶν ματιῶν τῆς ἀπαράλλαχτα ὅπως εἶχε κάνει ἡ γιὰ γιὰ τῆς καὶ τὸν ρώτησε μὲ τὴν ἐπιτηδευμένη τῆς φωνὴ πὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ παιδικό:

— Πὺς εἶστε; χαίρω πολὺ πὺ σὰς ἔλεω...

"Ἐπειτα τραβήχτηκε πῶς ἔβλεπε καὶ κύτταξε προσεχτικὰ τὸ παιδί μὲ τὰ διαπεραστικὰ γκριζὰ μάτια τῆς, πὺ τὰ σκίαζαν πυρρές θλεφαρίδες.

"Ὁ Φίλιππος δὲν ταράχτηκε πολὺ ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ αὐτῆς. Τὸ παράδοξο ἐκεῖνο κορίτσι τὸν διασκέδαζε ἐξαιρετικὰ. Γι' αὐτὸν ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ στεκόταν μπροστὰ του ἡ κούκλα τῆς θιτρίνας καὶ νὰ τοῦ ἔλεγε: «Πὺς εἶστε;» Τούρχόταν μάλιστα ἡ διάθεσις νὰ τραβήξῃ ἐλαφρὰ καμμιὰ ἀπὸ τὶς ξανθὲς ἐκείνες μποῦκλες γιὰ νὰ δῇ τί θὰ γινότανε. Ἀντιστάθηκε ὅμως στὸν πειρασμό. Ἐξ ἄλλου, τὴ στήμη ἐκείνη, ἡ λαϊδὴ "Ενσμπορτ τὸν κύτταζε μὲ τρόπο πὺ κάθε ἄλλο παρὰ κουράγιο γιὰ ἀστεῖα τοῦ ἔδινε.

Τὴ δυσареστοῦσε ἡ ἐπικοινωνία τῶν δύο παιδιῶν καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ καθόντουσαν πλάι πλάι στὴν τραπεζαρία. "Α! τέτοιο ποᾶγμα δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ ποτὲ.

— "Εννοια σου! καὶ ξέρω τί θὰ κάνω ἐγὼ! σκέφτηκε. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀναπτυχθῇ καμμιὰ οικειότης μεταξὺ τοῦ Φίλιππου καὶ τῆς Λούσης, δταν μπῆκαν στὴν τραπεζαρία τοὺς τοποθέτησε στὶς δύο ἀντίθετες ἄκρες τοῦ μεγάλου τραπεζιοῦ.

Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴν ὑπερβολικὴ ἀκαταδεξία τῆς Λούσης ὁ Φίλιππος αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ του νὰ ἔλκεται πρὸς αὐτήν. Κάθε τόσο τῆς ἔριχνε φιλικὰ βλέμματα πάνω ἀπ' τὰ ἔσχα μὲ τὰ λουλούδια, καὶ τὰ φρεῦτα πὺ στολίζουν τὸ τραπέζι.

Ἡ Λούση καθόταν σὲ μιά ψηλὴ ἔδρα κοντὰ στὴν παιδαγωγὸ της. Κι' ὁ Φίλιππος διασκέδαζε πολὺ πὺ ἔβλεπε μιά

γυναίκα τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ παρουσιαστικοῦ τῆς δεσποίνης. Ἀλλ' αὐτὴ νὰ φέρεται μὲ τόσο σεβασμὸ σ' ἕνα κορίτσι καὶ νὰ προσέχῃ τὴν παραμικρὴ τῆς κινήσι.

Ἐπίσης, ἡ Ἑλένη, ἡ ἰδιαίτερη καμαριέρα τῆς Λούσης, στεκόταν ὀρθὰ πῶς τῆς ἔτοιμη νὰ ἐκτελέσῃ κάθε τῆς διαταγῇ, νὰ προλάβῃ κάθε τῆς ἐπιθυμία, ἐνῶ ὁ οἰκονόμος τοῦ σπιτιοῦ ὑποκλινόταν ὡς τὸ πάτωμα κάθε φορὰ πὺ ἡ μικρὴ κληρονόμος καταδεχόταν νὰ τοῦ μιλήσῃ.

"Ὁ κ. καὶ ἡ κ. "Ενσμπορτ, κατὰ τὸ ταξίδι πὺ εἶχαν κάνει μὲ τὸ Φίλιππο, εἶχαν μείνει στὰ μεγαλειότερα ξενοδοχεῖα ἔτσι τὸ παιδάκι, μὲ τὴν ἀντίληψι πὺ τὸ διέκρινε, εἶχε μάθει τοὺς τρόπους τοῦ καλοῦ κόσμου. Δὲν εἶχε ξεχάσει ὅμως τὴν ἀφελει, τὴ φυσικὴ ἐκείνη εὐγένεια πὺ τοῦ εἶχε διδάξῃ ἡ θεία Ἀντωνία.

Γι' αὐτὸ, κάθε φορὰ πὺ ὁ ὑπερέτης ἐσήκωνε τὸ πιάτο του καὶ τοῦ ἔδινε καθαρό, ὁ Φίλιππος τὸν εὐχαριστοῦσε μὲ τὴν ὁδὸν καὶ μὲ μιά χαοιτωμένη κινήσι τοῦ κεφαλοῦ. Αὐτὸ ἔβδαια ἦταν ἀντίθετο πρὸς τοὺς κανόνες τῆς ἀσπρῆς ἐθιμοτυπίας, πὺ μὰς ἐπιβάλλει νὰ δεχώμαστε ἀδιάφορα καὶ χωρὶς εὐχαριστίες τὶς ὑπηρεσίες ἐκείνων πὺ ἡ δουλειὰ τους εἶνε νὰ μὰς ὑπηρετοῦν. "Ὁ κ. καὶ κ. "Ενσμπορτ ὅμως πὺ δὲν εἶχαν τέτοιες γελοῖες προλήψεις, εὐαριστοῦσαν ἀπεναντίας θλῆποντας πόσο καλὴ καρδιά καὶ πόσο φυσικὴ εὐγένεια εἶχε ὁ Φίλιππος τους, πὺ δὲν τοῦ εἶχε ἀλλάξῃ ἡ συναναστροφή του μὲ τὸν καλὸ ἰόμο.

Κάθε φορὰ πὺ πλησίαζε, ὁ οἰκονόμος τῆς λαϊδῆς "Ενσμπορτ, ἴσως καὶ ἀλύγιτος σὰν τηλεγραφὸ ἔκλει καὶ τοῦ παρουσίαζε τὴν πιατέλα μὲ τὸ φαγητὸ ἡ τοῦ γέμιζε τὸ πιάτι του, ὁ Φίλιππος τοῦ ἔλεγε: «Εὐχαριστῶ!» καὶ τὸ χαμογελοῦσε σὰν νὰ εἶχε ὁ φίλος του.

Καί, παρ' ὅλη τὴν ξυλὴν ἀκαμψία του, ὁ οἰκονόμος ἔλεγε ἀπὸ μέσα του.

— «Τὶ χαριτωμένο παιδάκι! Ἄν τολμοῦσα, θὰ τοῦ χαμογελοῦσα κι' ἐγὼ».

Καὶ ὑπηρετοῦσε τὸν Φίλιππο μὲ μεγάλη προθυμία καὶ ταγνητευμένος ἀπὸ τὸ ὄρτιο τοῦ πρόσωπο καὶ τὸ καλὸ ὁλο χαμογέλο του. "Ὁ Φίλιππος, μέσα σὲ μιά στιγμὴ, εἶχε ἀποκτήσῃ ἕνα καινούργιο φίλο.

Ἀλλὰ οἱ πρόστυχοι αὐτοὶ τρόποι δὲν ἦταν θεσθια δυνατόν ν' ἀρέσουν στὴ λαϊδὴ "Ενσμπορτ, ἡ ὁποία μάζευε κάθε τόσο τὰ φρύδια τῆς, ἐνῶ ἡ μὲς Ἀλλ' ὅχι γελοῦσε περιφρονητικὰ μ' ἕνα ἀδιόρατο τρόπο.

Σὲ κάποια στιγμὴ, ὁ Φίλιππος εἶδε τὴ λαϊδὴ "Ενσμπορτ νὰ κασουφιάζῃ κ' ὠπνητευόθηκε τότε κάτι κακὸ εἶχε κάνει. Ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ μαντέψῃ τί.

Κύτταξε τὸν κ. καὶ τὴν κ. "Ενσμπορτ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς φαινότουσαν στενοχωρημένοι... Γιὰ πρώτη μάλιστα φορὰ εἶδε μιά ἔκφρασι δυσареσκείας στὸ πρόσωπο τῆς θεῆς του μητέρας. Δὲν κατάλαβε ὅμως ὅτι ἡ δυσареσκεία αὐτὴ ἔστρέφετο ἐναντίον τῆς λαϊδῆς "Ενσμπορτ.

Τὶ κακὸ λοιπὸν εἶχε κάνει;

"Ἐτσι συμπεριφερόταν κάθε μέρα στὸ τραπέζι χωρὶς νὰ τοῦ κάνουν ποτὲ τὴν παραμικρὴ παρατήρησι εἴτε ὁ κύριος, εἴτε ἡ κ. "Ενσμπορτ. Ἦταν ὅμως ἀλήθεια ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε καθῆσῃ σὲ γεῦμα μὲ τόσο αὐστηρὴ ἐθιμοτυπία σὰν τὸ σημερινὸ καὶ πολὺ πιθανόν, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, νὰ εἶχε κάνει μερικὲς παρατυπίες.

Ὅχι, ποτὲ δὲν εἶχε δεῖ τόσοις ὑπηρετές νὰ πηγαίνονται μὲ τόσο θία καὶ συλλογίζονται ὅτι ὁ οἰκονόμος θὰ εἶχε κουρασθῇ πολὺ. Γι' αὐτὸ χάρηκε, πολὺ δταν τελείωσε τὸ γεῦμα κι' ἔφυγαν ἀπὸ τὴν τραπεζαρία γιὰ νὰ πάει στὸ σαλόνι.

Μόλις ὁ Φίλιππος μπῆκε στὸ σαλόνι, θυμήθηκε τὰ ἄσπρα ποικιλάκια πὺ τὰ εἶχε ἀφήσει κατὰ μέρος καὶ πᾶσι στὸ δωμάτιό του καὶ σκέφθηκε ὅτι ἴσως νὰ εὐχαριστοῦσαν πολὺ ἂν τὰ ἔβλεπε αὐτὴ ἡ μικρούλα μὲ τὰ ὡμορφα μαλλιά. Μολονότι ἔμοιαζε μὲ κούκλα, δὲν θὰ ἦταν δυνατόν νὰ μὲν ἀνείσθη — ὅπως φανταζόταν ὁ Φίλιππος — πρὸς τὴν χάρη καὶ τὴν ἐξυπνάδα τῶν αγαπημένων του μικρῶν ζώων.

Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ θρῇ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τῆς δείξῃ τὰ ποικιλάκια του. Καὶ πραγματικὰ, σὲ κάποια στιγμὴ πὺ οἱ μεγάλοι ἦσαν ἀποσχολημένοι καὶ κύτταζαν ἱερικά σκίτσα τοῦ κ. "Ενσμπορτ, ὁ Φίλιππος πλησίασε μὲ θάρρος τὴ Λούση καὶ τὴ ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ δῇ τὰ «γυμνάσματα» τῶν «παιδιῶν» τοῦ πάτερ 'Ιωσήφ.

— Καὶ πὺ εἶνε αὐτὰ τὰ «παιδιά». Ρώτησε ἡ Λούση ἐνασμένη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Κατόπιν, ὅπως φανταζόταν, ὅλες οἱ φιλολογικὲς λέσχες τοῦ Βελγίου θὰ διαμφισθῆτοσαν τὴν τιμὴ νὰ τὸν ἀκούσουν καὶ θὰ ἔκανε μιά προσδοφόρο περιοδεῖα στὶς κυριότερες πόλεις τῆς χώρας: Ἀμβέρσα, Λάνδη, Λιέγη, Ναμῦρ, Μπρῦξ, κλπ.

Στὶς 16 Ἀπριλίου, ὁ ποιητὴς ἔφτασε στὶς Βρυξέλλες καὶ κατέλυσε στὸ Ξενοδοχεῖο «ὁ Μεγάλος Καθρέφτης». Ὡς θέμα τῆς πρώτης του διαλέξεως διάλεξε τὸ ζωγράφου Εὐγένιο Ντελακρουά. Ἡ διάλεξις αὐτὴ ἔγινε πράγματι στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ γοητευτικοῦ μεγάρου πὺ εἶναι ἀπέναντι στὸ δημαρχεῖο τῶν Βρυξελλῶν. Μὰ ἡ ἀποτυχία τῆς ἦταν παταγώδης: δὲν ἐπῆγε σχεδὸν κανεὶς.

Οἱ κάτοικοι τῶν Βρυξελλῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην — γράφει σχετικῶς ὁ Βέλγος συγγραφεὺς Κάμιλλος Λεμονιέ — ἔδειχναν ἀπόλυτη ἀδιαφορία γιὰ τὴν φιλολογία καὶ γιὰ τὴν τέχνη. "Ἐτσι κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐνωχλήθηκε γιὰ νὰ πᾶν ν' ἀκούσῃ τὸν ποιητὴ.

Μολονότι δὲ οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν πολὺ εὐνοϊκὰ γιὰ τὸν Μπωντελαίρ, κι' ἡ δευτέρη διάλεξις του πὺ εἶχε ὡς θέμα τὸ Θεόφιλο Γκωτιέ, δὲν ἐσημείωσε μεγαλιότερη ἐπιτυχία.

Ὅταν ὁ Μπωντελαίρ ἄρχισε νὰ μιλήσῃ, δὲν ὑπῆρχαν περισσότεροι ἀπὸ εἴκοσι ἀκροαταὶ σκορπισμένοι στὰ πρῶτα καθίσματα τῆς ἀπέραντης αἰθούσης. Μὰ κι' ἀπ' αὐτοὺς οἱ περισσότεροι ἔφυγαν πρὶν ἀπ' τὸ τέλος τῆς διαλέξεως.

Δὲν ἔμειναν σὲ λίγο — γράφει πάλι ὁ Κάμιλλος Λεμονιέ πὺ ἦταν παρόν ἐκείνη τὴ θραυδὰ — παρὰ δύο τρία πρόσωπα, κλητῆρες ἴσως, ἡμέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς Λέσχης».

Κι' ἡ τρίτη διάλεξις, πὺ εἶχε ὡς θέμα τοὺς «Τεχνητοὺς Παραδείσους» ἔγινε, στὶς 23 Μαΐου, σὲ μιά σάλλα στὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν κανέναν ἀκροατή.

Τότε ἡ διοικητικὴ ἐπιτροπὴ τῆς Λέσχης ἀποφάσισε νὰ διακόψῃ τὶς διαλέξεις κι' ἔστειλε στὸν Μπωντελαίρ μ' ἕνα δικαστικὸ κλητῆρα 100 φράγκα ἀντὶ 300 πὺ τοῦ χρωστοῦσε γιὰ τὴν ἀμοιβὴ του.

"Ὁ ποιητὴς ὥστόσο, πιστὸς ἀκόμα, παρ' ὅλη τὴν ἡλικία του, στὴν παλὰ του συνήθεια νὰ μὴ ὁμολογῇ στοὺς δικούς του τὶς ἀποτυχίες του, ἔγραψε στὴ μητέρα του καὶ στὸν ἐπίτροπό του τὸν Ἀνσέλ ὅτι ἡ διαλέξεις του σημείωσαν τεραστία ἐπιτυχία, μὰ ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ἐποχὴ ἦταν πολὺ προχωρημένη, ἔκανε μόνο πέντε (πράγμα πὺ δὲν ἦταν ἀληθινὸ) κι' ὅτι ἔσο γιὰ τὴν ἀμοιβὴ του, τὸν ξεγέλασαν καὶ ὅτι δὲν τοῦ ἔδωσαν σχεδὸν τίποτε (πράγμα πὺ ἦταν ἐν μέρει ἀληθινὸ).

"Ὀλόγος τῆς ἀποτυχίας τῶν διαλέξεων τοῦ Μπωντελαίρ στὸ Βέλγιο ἦταν πολὺ ἀπλόος. Ἐκτός ἀπὸ μερικοὺς συγγραφείς πὺ κι' αὐτοὶ δὲν τὸν συνέδραμαν καθόλου γράφοντας γι' αὐτόν, ὁ ποιητὴς τῶν «Ἀνθεῶν τοῦ Κακοῦ», ἦταν ἐντελῶς ἀγνώστος στὸ Βέλγιο. Ἀντιθέτως, δταν τὸν ἐπόμενον χρόνον, ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς πατήρ, πῆγε στὶς Βρυξέλλες, ὁ κόσμος ἔτρεχε πατεῖς μὲ πατῶσε γιὰ νὰ τὸν δῇ.

Μὰ ὁ Μπωντελαίρ δὲν ἔβλεπε τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς ἀποτυχίας του. Τοῦ ἄρεσε νὰ φαντάζεται ἄλλα πράγματα. Ἀδυναμία πολὺ δικαιολογημένη σ' αὐτόν, γιὰ τὴν πραγματικὴ τὸν εἶχε τόσο κακομεταχειριστῇ! "Ἐτσι κάθε φο-

ρὰ πὺ ἐκείνη τοῦ κατέφερε ἕνα καινούργιο χτύπημα, ζητοῦσε ἐντελῶς φανταστικὲς αἰτίες. Αὐτὴ τὴ φορὰ λοιπὸν φαντάστηκε ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν Βρυξελλῶν δὲν εἶχαν παρακολουθήσει τὶς διαλέξεις του γιὰ τὴν οἱ φίλοι τοῦ Βίκτορος Ουγκώ ὁ ὁποῖος ἔμεινε τότε ἐξόριστος στὸ Βέλγιο, εἶχαν κυκλοφορήσει τὴ φήμη πὺς ὁ Μπωντελαίρ ἦταν ἕνας σπιγούνος τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τοῦ Ναπολέοντος Γ'.

Γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ ἀποτέλεσμα «μιάς τόσο ἀνανδρῆς συκοφαντίας» ὁ ποιητὴς δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ χρηματιστοῦ καὶ συλλέκτου Προσπέρ Κράμπ, ἀνθρώπου μὲ δημοκρατικὲς ιδέες, ὁ ὁποῖος ἔθεσε τὸ μέγαρό του στὴ διάθεσι τοῦ γιὰ νὰ δώσῃ σ' αὐτὸ μιά διάλεξι, τὴν ὁποία θὰ πῆγαιναν μόνον ὅσοι εἶχαν ἐιδικὲς προσκλήσεις.

Ἡ φιλολογικὴ αὐτὴ ἐσπερίς ἔγινε πράγματι καὶ ἦταν τόσο ἀστεία — γράφει ὁ Μπωντελαίρ — πὺ μ' ἔκανε νὰ σκάζω κάθε τόσο στὰ γέλια. Μαί, μὰ τὰ γέλια του εἶχαν τὸν τόνο τῆς ἀπελπισίας.

Καὶ συνεχίζει: «Τρία ἀπέραντα σαλόνια, φωτισμένα μὲ πολυελοῦς καὶ καντηλιέρις, στολισμένα μὲ ὑπερόχους πίνακες, θουὰ ἀπὸ γλυκίσματα καὶ σωροὶ ἀπὸ κρασί — κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ δέκα δώδεκα πρόσωπα πολὺ θλιβερά».

Σὲ κάποια στιγμὴ, ἕνας δημοσιογράφος ἔσκυψε στὸ αὐτὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ ψιθύρισε: «Υπάρχει στὸ ἔργο σας κάτι τὸ χριστιανικὸ πὺ δὲν τὸ πρόσζε κανεὶς ἀρκετὰ». (Αὐτὸς ὁ Βέλγος, ἐν παρενθέσει, ἦταν πολὺ ἔξυπνος) Μὰ κι' ἡ διάλεξις αὐτὴ ἀπέτυχε. Γιὰ δέκα λεπτά, μετὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς ὁμιλίας του, ὁ ποιητὴς, θλῆποντας ὅτι κούρασε ὅλο τὸν κόσμον, σταμάτησε καὶ εἶπει:

— Ἄς μείνουμε ὡς ἐδῶ!

Καὶ ἄρχισε νὰ τρώῃ καὶ νὰ πῖνῃ.

Πέντε φίλοι τοῦ πὺ θρῖσκόντουσαν ἐκεῖ, ἦσαν ἀπελπισμένοι καὶ κατατροπισμένοι. Ὁ Μπωντελαίρ μόνο γελοῦσε, γελοῦσε...

Σὲ λίγο μιά καινούργια ἀποτυχία, ἄλλου εἶδους αὐτῆς τὸν περίμενε: οἱ διαλέξεις στὸ πνεῦμα τοῦ ποιητοῦ, δὲν ἦσαν ποτὲ — τοῦλάχιστον ὅπως, θεοαἰνέει ὁ ἴδιος — ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ του. Εἶχε πάει στὶς Βρυξέλλες μὲ τὴν ἐλπίδα προπάντων ὅτι θὰ ἔκλεινε συμφωνία γιὰ τὴν ἐκδοσι τῶν κριτικῶν ἔργων του μὲ τὸν ἐκδοτικὸ οἶκο Λακρουά καὶ Βερμπαικόβεν. Μὰ ὁ Λακρουά, τὸν ὁποῖο ἔξη φορές παρακάλεσε ὁ Μπωντελαίρ νὰ πᾶν νὰ παρακολουθήσῃ τὶς διαλέξεις του, δὲν τοῦ ζήτησε καν συμφωνία γιὰ τὴν ἐκδοσι. Καὶ ὁ Βερμπαικόβεν, ἀφοῦ ἐξέτασε τὶς προτάσεις τοῦ ποιητοῦ, ἀνέλαβε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἐξ ὀνόματος τοῦ συνεταίρου τοῦ καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του: Ἡ ἀπάντησις ἦταν ἀρνητικὴ.

Ἀπὸ τότε χρονολογεῖται ἡ παθολογικὴ ἀντιπάθεια τοῦ ποιητοῦ γιὰ κάθε τὶ τὸ Βελγικόν.

Βέβαια — ὅπως γράφει ὁ ἴδιος — οἱ Γάλλοι εἶναι θλάκες κι' ἐξ αἰτίας τῆς ἡλιθιότητος τους θέλησε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ τους, μὰ οἱ Βέλγοι εἶναι πῶς θλάκες ἀκόμα. Τὶ δὲν θάδινε τώρα γιὰ νὰ μὴν ἐπὶ νὰ τοσυγκρίσῃ τὸ πατήρι του σὲ μιά ταβέρνα τῆς Χάφρης ἡ τοῦ Ὀνφλέρ, μ' ἕνα ναύτη, μ' ἕνα καταδικο ἀκόμα, φτάνει νὰ μὴν ἦταν Βέλγος!

Ἐκτός ἀπὸ τὸ κρασί, ὅλα στὶς Βρυξέλλες παρακαλοῦσαν τὴν ἀπέχθεια τοῦ αὐτοεξοριστοῦ: τὸ πνεῦμα εἶναι ἀσχημ, τὸ κρέας κακοποιημένο, ἡ μύτρα ἀπαίσια τὰ δέντρα εἶναι μαῦρα καὶ τὰ λουλούδια δὲν ἔχουν κανένα ἄρωμα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

ΤΟΥ BINET VALMER

"Αν σ'ας έλεγα τ'όνομα τοῦ φίλου μου, θά παίρνατε, δίχως ἀμφιβολία, ἕνα ὕψος δύσπιστο καί θά μοῦ ἀπαντούσατε: «Δέν τόν ξέρουμε καθόλου αὐτόν τόν ποιητή. Τί ἔχει δημοσιεύσει λοιπόν;» Δέν δημοσίευσε σχεδόν τίποτα, γιατί πέθανε πολύ γρήγορα. Μά όταν μιλοῦμε γι' αὐτόν, χαμηλώνουμε τήν φωνή μας, συγκεντρώνουμε τίς σκέψεις μας, γιατί ἡ εὐλαβική ἀνάμνησί του μάς κάνει νά γινώμαστε πού τρυφεροί ἀπ' ὅ,τι εἰμάστε.

"Ήταν ἕνας νέος, πού λάτρευε τή ζωή... Θέλω λοιπόν ἀπόψε ν' ἀναθυμῶ τίς ἐκμυστηρεύσεις πού κάναμε μεταξύ μας καί νά σ'ας διηγηθῶ ἕνα συγκινητικό ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς του. "Α! Πόσο θάθελα νά σ'ας τὸ διηγῶταν αὐτός ὁ ἴδιος! Κατεῖχε, σέ ὑπέρτατο βαθμό, τήν τέχνη τοῦ ἀφηγητοῦ, ἤξερε νά ζωντανεύῃ τὰ πρόσωπα, νά δημιουργή τήν ἀνάλογη ἀτμόσφαιρα καί νά σ'ας μεταφέρει σ' αὐτήν.

"Αν βρισκόταν στήν θέσι μου, θά σ'ας ζωγράφιζε μέ λίγες λέξεις, ἕνα ἀπέραντο δωμάτιο μέ τὰ σκοτεινά του ἔπιπλα, ἕνα εἶδος σαλονιοῦ σφαιριστηρίου καί προβαλάμου, ὅπου ὁ κύριος ντὲ Πονυάν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα βαρὺ γεῦμα, θηματίζει μέ μεγάλα δῆματα, κουνώντας τὰ μακρὰ του χέρια, καί μέ κατσοφιασμένο πρόσωπο, ρητορεύει μπροστά στή λεπτοκαμωμένη γυναῖκα του καί μπροστά σ' αὐτόν τὸ «ριμαδόρο», πού τὸν κάλεσε γιὰ νά διασκεδάσῃ καί πού τὸν κοροϊδεύει.

"Ο Λουδοβίκος ντὲ Πονυάν, ἐπαρχιώτης εὐγενῆς, κατοικοῦσε σ' ἕνα μικρὸν πύργο, κοντὰ στοῦ χωριό, ὅπου ζοῦσαν ἄλλοτε, οἱ γονεῖς τοῦ φίλου μου Ραϋμόνδου. "Ο Ραϋμόνδος τὸν εἶχε γνωρίσει στοῦ σχολεῖο, ὅπου εἶχαν συνδεθῇ μέ φίλια. Ἀλλὰ ὁτὼ δλόκληρα χρόνια εἶχαν χαθῇ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, ἀκολουθώντας ὁ καθένας τὸν δρόμο τῆς ζωῆς του.

Τὴν ἐποχὴ πού ἔγινε αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, ὁ Ραϋμόνδος κατοικοῦσε στοῦ Παρίσι. "Ο πατέρας του καί ἡ μητέρα του εἶχαν πεθάνει καί τοῦ εἶχαν ἀφήσει κληρονομία μιά μικρὴ κτηματικὴ περιουσία. Καί γιὰ νά πουλήσῃ ἀκριβῶς τὸ τελευταῖο του χωράφι ἀπ' αὐτὴν τὴν κληρονομία, εἶχε ξανάρθει στοῦ χωριό του.

"Ο κ. ντὲ Πονυάν, ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴ συνάντησί τους, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, τὸν ἀγκαζάρισε γιὰ νά μὴ στῇ ἐπαυλί του κι' ἀκόμα γιὰ νά περάσῃ ἐκεῖ τὴν νύχτα του. "Ο Ραϋμόνδος ἔπρεπε νά φύγῃ τὴν ἐπομένη κι' ὁ κ. ντὲ Πονυάν εἶχε προσφερθῇ νά τὸν ὀδηγήσῃ μέ τὸ αὐτοκίνητό του ὡς τὸν σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου.

Δέν σ'ας εὐχομαι νά συναντήσετε, ὕστερα ἀπὸ ὁτὼ χρόνια, ἕναν φίλο τοῦ σχολεῖο. "Η μοῖρα ἄς σ'ας προφυλάξῃ ἀπὸ μιά τέτοια συνάντησι! «Θυμώμουν γι' αὐτόν, μάς ἔλεγε ἀργότερα ὁ Ραϋμόνδος πῶς ἦταν ἕνας παῖδας ἀρκετὰ ὡμορφος κι' εὐγενικός, ὁχι πολὺ μορφωμένος δέ θαια. μά παραπολὺ δειλὸς καί παραπολὺ περήφανος γιὰ τὴν ἀξία του. "Η ἔλλειψι ἐξυπνάδας σ' αὐτόν, μάς στεῖνω χωροῦσε. "Όταν τὸν ξαναιίδα, εἶχε ἀποχτήσει πειὰ συνίστησι τῆς δυνάμεώς του...»

"Ο κ. ντὲ Πονυάν ἀνῆκε σὲ μιά παληὰ οἰκογένεια εὐγενῶν, πού δέν εἶχε ποτὲ ἄλλη φιλοδοξία ἀπὸ τὴν ἐξακολούθησι τῆς οἰκονομικῆς παραδόσεως καί τὴν μεταβίβασι σὲ

τοῦσαν τῆς κληρονομίας ἐκείνων κτημάτων, τῆς τιμῆς καί τοῦ δόκλους εἶχαν ζήσει ἐκεῖ, περηφάνεια τους...

περιουσία τους, ἀπὸ τὴν προσέχας, τόσο αὐξάνει καί ἡ περηφάνειά τους. Τίποτε δέν ὑπῆρξε ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ πατροπαράδοτου. "Εἰ ἄλλου ἦσαν ἀρκετὰ εὐγενεῖς, ὅταν δέν ἐπιχειροῦσαν καὶ ἐπὶ τῇ ἐντιμῇ κ'...

καταλαβαίνετε πὺ...

...σ' ἕνα...

...πὺ καί...

...πὺ ντὲ Πον...

...πὺ καθόλου...

...αὐτὴν φι...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

...πὺ...

γιατί ἦταν ὁ σύντροφος τῆς ξανθιάς, γλυκεῖας καί λεπτοκαμωμένης Ἀλίκης του. Μά γιατί πίστευε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἀσφαλισμένο, γιατί ἔκανε ῥ' ὀνομίες, γιατί ἦταν ἀρκετὰ νέος ἀκόμα, ὥστε νά μὴν ἀνησυχῇ πού δέν εἶχε ἀποχτήσει ὡς τότε παιδιά, γιατί εἶχε μιά θαυμάσια δρεζί, γιὰ τὰ χτήματά του... τὰ κυνῖα του...

— Καί σὺ, φίλε μου, πῶς τὰ πᾶς μέ τὴ ζωή; ρώτησε τὸν ποιητή. Τότε ὁ Ραϋμόνδος, πού ἡ Ἀλίκη εἶχε καρφώσει πάνω του τὰ ὄρατα τῆς μάτιας, ἔνοιωσε μέσα του ἕνα αἶσθημα περηφάνειας. Μιά περηφάνεια ὅμως ἀλλοιώτικη ἀπὸ τὴν περηφάνεια τῶν Πονυάν. Μπροστά σ' αὐτόν τὸν εὐχαριστημένον ἄνθρωπο, ὁ Ραϋμόνδος ἄρχισε τότε νά διηγῇ τίς φιλοδοξίες του καί μαντεύω, ἐγὼ πού γνώρισα τὴν εὐγλωττία του, πῶς θ' ἀπεκάλυψε σὲ κείνους, πού τὸν ἀκούσαν, τὴν μεγάλη ἡδονὴ τῆς δόξης, πού ζητοῦσε νά κατακτήσῃ, μαντεύω πῶς θά τοὺς τράβηξε τὸ παραπετασμα, πού τοὺς ἔκρυβε τὸν δρίζοντα.

Τότε ὁ κ. ντὲ Πονυάν στηρίχθηκε μ' ὅλο του τὸ θάρρος πᾶνω σ' ἕνα τραπεζάκι.

"Εγὼ, εἶπε δέν ἐπιθυμῶ τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο πού κατέχω.

Καί ἐνῶ ὁ Ραϋμόνδος διαμαρτυροῦταν φωνάζοντας πῶς αὐτὸ εἶναι μιά τρούεση φράσι, ἕνας κακὸς λόγος, ἄξιος γιὰ ἕναν νᾶνο, ὁ κ. ντὲ Πονυάν πρόσθεσε:

— "Εσὺ, θά τελειώσης στοῦ νοσοκομείο!

Καυγᾶς ἑνὸς ποιητοῦ κι' ἑνὸς χωριάτη, θά πῇτε... "Εστω! Μά ἐνῶ ὁ κ. ντὲ Πονυάν ρητορεύει, παρασύρεται ἀπὸ τὰ λόγια του, κοιτάει τὰ μακρὰ του χέρια, κοκκινίζει, γίνεται γελοῖος, ὁ Ραϋμόνδος σωπαίνει καί δέν τὸ κάνει αὐτὸ καθόλου ἀπὸ εὐγένεια. Μά τοῦ φαίνεται πῶς ἐκεῖ κάτω, σὲ μισόφωτο, ὅπου εἶναι κρυμμένη, ὑποφέρει πὺ πολὺ ἀπ' αὐτόν, κείνη ἡ λεπτοκαμωμένη Ἀλίκη, πού χαμηλώνει τὸ κεφάλι τῆς ἀκούγοντάς τον...

Καί πῶς νά μὴν ὑποφέρῃ; Εἶναι ἀδύνατον ἔχοντας ἕνα τέτοιο γλυκὸ πρόσωπο καί ἀνέκοντας σ' αὐτόν τὸν χοντράνθρωπο, νά μὴν ὑποφέρῃ καθόλου! "Ο Ραϋμόνδος τὴν ἔρει μόλις μιά ὥρα, κι' ὅμως φαντάζεται κίδλας τῆς ἡλικίας καί μαρτυρικῆς τῆς ζωῆς. Ξέρει πῶς εἶναι κόρη ἑνὸς πυρ-

γοδεσπότη των περιχώρων και μιάς 'Ιταλίδας. Δίχως αμφιβολία, θάχρη πάρει από τη μητέρα της αυτήν την γλυκειά και φλογερή έκφραση, που διακρίνει μέσα στα μάτια της. Κινητή την στιγμή τα καρφώνει πάνω του. Κι' εκείνος έχει την εντύπωση πως τον ικετεύει...

— Λοιπόν! Τι έχεις ν' απαντήσεις; λέει ο κ. ντέ Πονυάν.

— Ο Ραυμόνδος κάνει μια χειρονομία ανυπομονησίας.

— Όμολόγησε πως πίστωση έχει προσθέσει μ' ένα χοντρό μαχόγελο ο Πονυάν.

— Ο Ραυμόνδος του χαμογελά πρόσχαρα. Και η ανταμοιβή του δεν άργει να έρθει: 'Η 'Αλίκη σηκώνεται από την σκοτεινή γωνιά όπου καθόταν.

— Θέλετε να πάμε στον κήπο; λέει. 'Η μέρα είναι θαυμάσια.

— 'Α! Πώς τον κατάλαβε! Πόση ανάγκη είχε από λίγη μοναξιά και σιωπή!

— Μπράβο! φώναξε ο κ. ντέ Πονυάν. Δείξε του τη λίμνη μας. 'Εγώ θα σ'α συναντήσω αργότερα, έχω να δώσω μερικές διαταγές. Πήγαινε να διεισπονηθείς, ποιητή μου!

— 'Η 'Αλίκη οδηγεί τον Ραυμόνδο, ανάμεσα από τη θεράντα. Μαί η μέρα είναι θαυμάσια, πραγματικά. Μιά ωραία φωτεινή μέρα. Μπροστά από τον πύργο απλώνεται μια δενδροστοιχία, που την κλείνουν οψηλόκορμες καστανιές, και στο βάθος της διακρίνονται η δάχτυλα της λίμνης. Ο Ραυμόνδος σταματά και άφηνει να διαβίξει μπροστά του η 'Αλίκη. Θαυμάζει τη ρομπα της που είναι κάτασπρη, τα μαλλιά της, που είναι χρυσαφένια και τον λαιμό της που είναι βελούδινο...

— Όταν μού διηγώτανε αυτόν τον περίπατο, ο Ραυμόνδος έπαιρνε πάντα ένα ύφος λυρικό. Δεν τολμώ να τον μιμηθώ. Σ'α λέω μόνο πως πήγαν και κάθισαν στην όχθη της λίμνης και ότι ο φίλος μου άρχισε αμέσως να μιλά σ' αυτήν την άγνωστη γυναίκα, για όλα τα μυστικά της καρδιάς του, για όλες τις χίμαιρες της φαντασίας του, για όλες τις αρμονίες που ξεκινούσε μέσα του η γλυκειά αρμονία του μαγευτικού εκείνου τοπίου...

— 'Η 'Αλίκη τον άκουγε επί πολλήν ώρα. 'Εκείνος άκουγε την άλαφριά αναπνοή της κι' ένοιωσε καλά πως ήταν συγκινημένη. Σώπαινε τώρα για να απολαύσει καλλίτερα την συγκίνησή της.

— 'Ω! Δεν θα φύγω χωρίς αυτήν! σκεφτόταν. Δεν θα την εγκαταλείψω καθόλου. Πρέπει να την ελευθερώσω προτού την μαράνουν ολότελα σ' αυτό έδω το θλιβερό σπίτι!

— Και σαν να είχε γίνει μια μυστική εξομολόγηση ανάμεσά τους, έτοιμάστηκε να της μιλήσει γι' αυτό. Μά δεν μπόρεσε ν' άρθρωση ούτε λέξη. Σαν νάτανε δεμένη η γλώσσα του, σαν να του ήταν αδύνατο να έκστομηση όλα εκείνα τα ωραία και ποιητικά λόγια, που είχαν έτοιμάσει μέσα του.

— 'Η 'Αλίκη περίμενε... Περίμενε... και μια ελαφριά φρι-

κίσει τάρραξε το λεπτοκαμωμένο της σώμα. Σ'α μια στιγμή, γύρισε και τον κύταξε κατάματα, με τα ωραία θλιμένα μάτια της, σαν να τον έκλιπαρούσε για κάτι τι... Και ξαφνικά, κάνοντας να σηκωθεί, στην παραβία της παραπάτησε στην όχθη της λίμνης κι' έπεσε μέσα στα ήρεμα νερά της, θυάζοντας μια δυνατή κραυγή.

— Ο φίλος μου συνήλθε αμέσως. Δίχως να χάσει δευτερόλεπτο, πέταξε μακριά το σακκάκι του κι' έτρεξε να την βοηθήσει. Το νερό της λίμνης δεν ήταν πολύ κρύο. Ο Ραυμόνδος θούτξε ως τη μέση και δίχως μεγάλο κόπο κατάφερε να φθάσει την 'Αλίκη, που είχαν αρχίσει να βουλιάζουν. Την σήκωσε στην αγκαλιά του, μισολιποθυμισμένη καθώς ήταν και προχώρησε στην όχθη της λίμνης. Χίλιες - δυο τρελλές σκέψεις περνούσαν στο παραχαλισμένο μυαλό του. Βλέποντας το χλωμό πρόσωπο της 'Αλίκης, που είχε γίνει ακόμα πιο χλωμό από το ατύχημά της και τη λιποθυμία που της είχαν έρθει, με τα ξαθάμνα μαλλιά της θρεγμένα και κολλημένα στο ντυμένο της πρόσωπο, ένοιωσε πως ήταν κάπως ένοχος μπρός σ' αυτό το αθώο πλάσμα.

— Έπρεπε να της μιλήσω προηγουμένως...

— 'Ετσι θα προλάβαινε και το κακό που της έτυχε...

— Γιατί ο Ραυμόνδος ένοιωσε τώρα πολύ ζωηρότερα από πριν, την υποχρέωση να μην εγκαταλείψει την 'Αλίκη στα άγροικα χέρια του ντέ Πονυάν. Θά της μιλούσε και θα την έπαιρνε μαζί του, να φεύγανε μακριά, πολύ μακριά από εκείνον τον σκυθρωπό πύργο, απ' αυτό το άπαιστο τέλμα, όπου την είχε καταδικάσει η Μοίρα της να ζήσει...

— 'Η φαντασία του φίλου μου είχε πάρει δρόμο. Σ'α λίγα λεπτά μέσα καθώς με μεγάλη προσοχή και σκεδόν μ' ελπίδα, μετέφερε το πολύτιμο φορτίο του σ' ένα έρημο περίπτερο, που είχε διακρίνει σ'α μια γωνιά του κήπου, έπλεκε χίλια - δυο τρελλά χιμαιρικά όνειρα. 'Ε' αποσπούσε από τα χέρια του τυράννου της αυτό το λεπτοκαμωμένο πλάσμα, θάπαιρνε την 'Αλίκη μαζί του και θα πηγαίνασε προς τους μακρινούς ορίζοντες που τους χαμογελούσαν γεμάτοι υποσχέσεις, θα πηγαίνασε στη χαρά, στην εύτυχια, στη ζωή...

— Ξαφνικά άκουσε πίσω του παφλασμούς στο νερό. Γύρισε απότομα, ξαφνιασμένος.

— Ένας άντρας και μια γυναίκα, κουρασμένοι, άποκαμωμένοι έρχόντουσαν ξοπίσω του, άκουμπισμένοι ο ένας στον άλλο.

— Ο Ραυμόνδος απόρησε.

— Διάβλεπε!... Τι συνέβαινε λοιπόν;

— Δεν είχε αντιληφθεί μια γοργή σκηνή που συνέβη λίγο πέρα όταν έπεσε η 'Αλίκη στο νερό.

— Μια υπηρέτριά της είδε τι συνέβη, και πάνω στην ταραχή της έπεσε κι' αυτή στη λίμνη. Θά πνιγότανε άσφαλως αν δεν έτρεχε ένας από τους ίπποκόμους της έπαύσεως να την σώσει.

— Τι άπρόοπτα γεγονότα μέσα σ'α λίγα δευτερόλεπτα!...

— Σ'α λίγο κάποιος έφθασε τρέχοντας.

— 'Ηταν ο κ. ντέ Πονυάν, που έρχότανε μαζί με την οίονόμο του πύργου. Είχε άκούσει την τρομαγμένη κραυγή της γυναίκας του κι' έτρεχε ανήσυχος.

— Τι συμβαίνει λοιπόν; φώναξε από μακριά. Τι σ'α συμβαίνει; Τι πάθατε.

— Ο Ραυμόνδος απόθεσε άπαλά την 'Αλκή πάνω σ' ένα πάγκο, που θρέθηκε μπροστά του, και του εξήγησε με λίγα λόγια τι είχε συμβεί.

— 'Ω! Θεέ μου! τι δυστύχημα! αναστέναξε ο κ. ντέ Πονυάν.

— Και γυρίζοντας στην οικονόμο:

— 'Ελάτε, την παρακάλεσε, βοηθήστε με να μεταφέρω με την 'Αλίκη στον πύργο. Πρέπει να ξαπλώσει αμέσως. Και σ'α φίλε μου, είναι ανάγκη ν' αλλάξετε ρούχα, είναι μπουσκόδι. 'Ελα μαζί μας...

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ταπεινὰ τῆς Επιδάδα

(Πῶς εἶδαν τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ ἔτη 1791 καὶ 1798 οἱ Μανιά-
τες τῆς Κορινθίης Δήμος καὶ Νικόλαος Στεφανόπουλις)

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὸ δικαίωμα αὐτὸ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου τὸ εἶχαν ἀποκλειστικὰ ἡ οἰκογένεια τῶν εὐγενῶν.

— 'Ηταν φυσικὸ λοιπὸν νὰ ἐπακολουθοῦν τρομερὲς ἐκδική-
σεις: κάθε μέρα γινόντουσαν δολοφονίες στὸς δρόμους καὶ στὶς δημόσιες πλατείες. Ένας ἱερεὺς κρατοῦσε τὸν κα-
τάλογο: ὁ ἀριθμὸς τῶν δολοφονιῶν ποὺ εἶχαν διαπραχθῇ
μέσα σὲ τρία χρόνια ἔφθανε τὶς δυὸ χιλιάδες, καὶ κανεὶς
ἀπὸ τοὺς δράστας τῶν δὲν εἶχε τιμωρηθῇ μὲ θάνατο.

— 'Η Ζάκυνθος, ὅπως ἔλεγον, εἶχε γίνῃ μιὰ δευτέρη Ρώ-
μη. Ὅπως εἶναι γνωστὸ στὴν μεγαλοῦπολιν αὐτῆς τῆς Ἱτα-
λίας, κατὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡγεμόνευαν ἐκεῖ οἱ Πάπες, καὶ
πρὸ πάντων ὁ Πῖος δὲς μπορούσε ἀτιμωρητὶ νὰ δολοφονῇ
κανεὶς δημοσίᾳ, ὅτι τὰ ἐγκλήματα πολλαπλασιαζόντουσαν
πρὸ πάντων κατὰ τὸ καλοκαίρι καὶ πὼς ὅταν οἱ καρδι-
ναλῖοι, οἱ ἐντεταλμένοι μὲ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Ἀστυνομίας
ἔκαναν στὸν Πάπα τὸν ἀπολογισμὸ τῶν θλιβερῶν αὐτῶν
γεγονότων, ὁ ἅγιος πατὴρ τοὺς ἀπαντοῦσε ψυχρά:

— Ἀφήστε με ἥσυχο... Διαρκῶς δυσάρεστες εἰδήσεις
μοὺ φέρνετε...

Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Δήμος Στεφανόπουλις κι' ὁ ἀνεψιὸς του
ἐμφανίζονταν στὴ Ζάκυνθο δημοσίᾳ, αμέσως τοὺς περι-
στοίχιζε πλῆθος περιέργων ποὺ ἀνησυχούσαν γιὰ τὴν τύ-
χην τους. Δὲν ἔπαιναν νὰ τοὺς ρωτᾶνε ποιὲς ἦσαν ἡ προθέ-
σεις τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἀπέναντί τους.

— Ὁ Δήμος δὲν μπορούσε νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ μὲ τρόπο θε-
τικὸ, μὰ ἀφοῦ συμβουλευτήκε τὸν στρατηγὸ Ζαντίλι, τοὺς
εἶπε:

— Μὴ φοβάστε! Αἱ Ἰόνιοι νῆσοι θὰ μείνουν στὴ Γαλ-
λία...

— Ἀμέσως τότε ἀπ' ὅλα τὰ στόματα θύγηκε μιὰ κραυγὴ:

— Ζήτω ἡ Γαλλία! Κι' εἰσεὶ θέλουμε νὰ γίνουμε Γαλ-
λοι μὲ θυσία τοῦ αἱματός μας!...

— Ὅλα ἦσαν περὶ ἑτοίμα γιὰ τὴν ἀναχώρησιν. Οἱ δυὸ ταξι-
διῶτες ἐτοιμαζόντουσαν νὰ φύγουν γιὰ τὸν Μωρητᾶ, ὅταν
ἐξαφνα πρόσεξαν πὼς ἡ σύστασις τῆς ἐπιστολῆς τοῦ στρα-
τηγοῦ Βοναπάρτη θὰ τοὺς ἔκανε νὰ διαπράξουν μιὰ πλά-
νη ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τὴν πληρώσαν με τὴ ζωὴ τους.

— 'Η σύστασις αὐτὴ ἦταν συνταγμένη ὡς ἐξῆς:

«Πρὸς τὸν μὲν τοῦ ἐλευθέρου λαοῦ τῆς Μάνης»

Μὰ ὁ μὲν, στὸν ὁποῖο ἔγραφε ὁ Βοναπάρτης εἶχε ἀν-
τικαταστάθῃ ἀπὸ ἕνα Μανιάτη πωλημένον στὴν Ὑψηλὴν
Πύλην. Ὁ ἀρνησιπατρις αὐτὸς εἶχε κατορθώσει μὲ ραδιουρ-
γίαν νὰ πάρῃ τὴν θέσιν τοῦ πραγματικοῦ μὲν, ὁ ὁποῖος
ἐπὶ δεκαεξὶ χρόνια εἶχε κυβερνήσει τὴ Μάνη μὲ σύμφωνον καὶ
τάξιν.

— Ἀν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Βοναπάρτη ἔφευγαν στὰ χέρια
τοῦ νέου μὲν, σίγουρα θὰ τοὺς θανάτωνε γιὰ νὰ ἀποσπά-
σῃ τὰ συγχαρητήρια τῆς Πύλης.

— Ὁ Δήμος λοιπὸν κι' ὁ Νικόλαος ξενοίκιασαν τὸ πλοῖο,
ποὺ θὰ τοὺς πῆγαινε στὶς Κιτιοῖς — τὸν τόπον τῆς διαμονῆς
τοῦ καινούργιου μὲν — καὶ διέδωσαν τὴν φήμην ὅτι θὰ ἐξα-
ναγνίζαν στὴν Κέρκυρα μὲ τὸν στρατηγὸ Ζαντίλι.

— Τὸ θράδυ ὅμως ποὺ ὁ στρατηγὸς ἐπιβιβάσθηκε γιὰ νὰ
φύγῃ, ἐκεῖνοι πῆγαν κρυφὰ στὸν Πρόξενον τῆς Γαλλίας.

— Μὰς χρειάζεται ἕνα πλοῖο γιὰ τὴ Μάνη, τοὺς εἶπαν.

— Τι σκοπεύετε νὰ κάνετε; τοὺς ρώτησε ἀνήσυχος ἐκεῖ-
νος. Ἐσχάσατε τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχετε;

— Δὲν βλέπετε καθόλου κινδύνους ἐκεῖ ποὺ μὰς καλεῖ
τὸ καθήκον μας.

— Οἱ Τούρκοι, ἐξακολούθησε ὁ Πρόξενος, εἰδοποιήθη-
καν γιὰ τὴν ἀφίξίν σας. Ὅπου δῆποτε κι' ἂν προσεγγίσετε
θὰ σ'α σφάξουν... Πρέπει νὰ ἐνεργήσετε μὲ λιγώτερον τόλ-
μη καὶ μὲ περισσότερη φρονιμὰ!... Ἀντὶ νὰ πάτε ἀπὸ

δῶ κατ' εὐθείαν στὸν Μωρητᾶ, πηγαίνετε καλλίτερα στὰ
Κύθηρα. Ἐκεῖ θ' ἀπέχετε μὲν σαράντα μίλια ἀπὸ τῆς
Μάνης καὶ, ἂν παρουσιαστοῦν περιστάσεις εὐνοϊκῆς θὰ μπο-
ρέσετε νὰ πάτε σ' αὐτὴν... Ἐτοίμοι μόνο θ' ἀποφύγετε τοὺς
κινδύνους ποὺ σ'ας ἀπειλοῦν.

— Παρ' ὅλη τὴν ἀνυπομονησίαν τους, ὁ Δήμος κι' ὁ ἀνεψιὸς
τοῦ ἀναγκάστηκαν ν' ἀκούσουν τὴν σοφὴ αὐτὴ συμβουλὴ.

— Ὁ Πρόξενος κάλεσε τότε ἕνα Μωραϊτὴ καπετάνιο, ἀνθρώ-
πο τῆς ἐμπιστοσύνης του καὶ τοῦ παρέδωσε τοὺς ταξιδιω-
τες.

— Ἐφυγαν κρυφὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ χάρις στὸν εὐνοϊκὸν
καιρὸ, ἔφθασαν τὴν ἄλλή μέρα, στὶς δέκα τὸ πρωί, ἀντί-
κρυ στὴς ἀκτὲς τῆς Πελοποννήσου καὶ τὸ μεσημέρι πέρα-
σαν μπρὸς ἀπ' τὴ Μεθώνην.

— Ὁ καπετάνιος ἀνεκοίνωσε τότε στὸν Στεφανόπουλιν τὸν
φόβον τοῦ μήπως πέσουν ἀπάνω σ'α κανένα κουρσάριο.

— Μὴ φοβάστε τίποτε, τοὺς εἶπε ἐκεῖνος. Εἰμαστε ντό-
πιοι καὶ ξέρουμε πὼς πρέπει νὰ πλεύσουμε γιὰ ν' ἀποφύγου-
με τοὺς κουρσάρους. Ἐξ ἄλλου, οἱ κουρσάροι δὲν θὰ δώ-
σουν ποτὲ προσοχὴ σ' ἕνα καράβι ποὺ ἔχει μόνον ἕνα κα-
πετάνιο καὶ τρεῖς ναῦτες. Δὲν θὰ φαντασθοῦν ποτὲ πὼς
θρίσκονται ἐπάνω σ' αὐτὸ πρόσωπα σπουδαῖα, ὅπως ἐμεῖς.
Μονάχα μὴ φανθασατε τὸ κατάστρωμα γιὰ νὰ μὴ μᾶς
ἴδωσιν.

— Τὸ θράδυ, οἱ ταξιδιωτὲς θρίσκόντουσαν κοντὰ στὴν εἰσο-
δὸ τοῦ κόλπου τῆς Μεθώνης καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί,
στὸν Κάβο Ματαπᾶ.

— Μὰ ἡ τελευταία μέρα τοῦ ταξιδιοῦ ἦταν ἀσχημὴ. Σχε-
δὸν τὴν στιγμὴν ποὺ ζύγωναν στὸ λιμάνι, ἄγριος καὶ μανια-
σμένος ἀνεμὸς σηκώθηκε.

— Πέρασαν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἡμέρας παλεύοντας
μὲ τὰ κύματα. Τέλος, καθὼς ἔπεψε ἡ νύχτα, ἕνα κα-
λόβολο κύμα ἔρριξε τοὺς ταξιδιωτὲς στὶς ἀκτὲς τῶν Κυ-
θήρων. Ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ μποῦν στὸ λιμάνι πέ-
ρασαν τὴν ὑπόλοιπὴ νύχτα σ'α μιὰ γωνίᾳ τοῦ νηιοῦ, πρό-
στατευμένοι ἀπ' τὸν ἀνεμὸ.

— Τὴν ἄλλή μέρα, ἡ βυελλα φαίνετο πὼς εἶχε διπλασιάσει
τὴ μανίαν της. Μὰ οἱ ναῦτες πῶς δυνατοὶ ἀπὸ τὴν τρικυμία,
καταβάλλοντες ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, νίκησαν ὅλα
τὰ ἐμπόδια. Λίγο ἔλειπε τρεῖς φορές, νὰ καταποντισθοῦν.
Μὰ τρεῖς φορές ἡ τολμηρὴ ἀνδρεία τους τοὺς ἐσω-
σεν. Κατὰ τὸ μεσημέρι τέλος, ἀποβιβάστηκαν μπροστὰ
στὸ Καφάλι.

IX

— Ένας σοφὸς ἀπὸ Καφάλι. — Ἡ ἐρώτησις τοῦ πρὸς τὸν Δήμον. — Ἡ
ἀπαντήσις του. — Μνημεῖον τοῦ Καφαίου. — Λεπτομέρεια γιὰ τὴν ἀ-
παγωγή τῆς ὠραίας Ἑλένης.

Τὸ Καφάλι εἶν' ἕνα ὄψωμα ποὺ δεσπόζει τοῦ λιμανιοῦ,
ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀπέχει ἕνα τέταρτον τῆς λεύγας. Ὁ δρόμος
ποὺ δὴγαιεῖ στὴ μοναδικὴ πόλιν τῶν Κυθήρων εἶναι πολὺ δύ-
σβατος.

— Ὁ Πρόξενος τῆς Γαλλίας δέχθηκε μὲ τὴν μεγαλειότητα
ἐγκαρδιότητα τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Βοναπάρτη. Μιλοῦ-
σε, σὰν αὐτοὺς, τὰ ἑλληνικά, εἶχε γεννηθῇ στὴν Ἑλλάδα,
μὰ εἶχε πατέρα Γάλλο.

— Τοὺς ἐγκατέστησε ἀπὸ σπῆτι ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέ-
ρους κατοίκους τοῦ νηιοῦ. Μὰ μὲν πῆγαν ἐκεῖ, τὸ σπῆτι
πλημμύρισε ἔξαφνα ἀπὸ περιέργους ποὺ πῆγαιναν γιὰ νὰ
τοὺς ρωτήσουν.

— Τι θ' ἀπογίνουν τὰ Κύθηρα; Τι θ' ἀπογίνουν τ' ἄλλα
νησιά τοῦ Ἰονίου; Τι θ' ἀπογίνῃ ἡ Ἑλλάς ολόκληρη;

— Ὁ Δήμος τοὺς ἀπαντοῦσε μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ ἑνὸς Γάλ-
λου πατριώτου, μὰ καὶ μὲ τὴν φρόνησιν ἑνὸς ἑξυπνοῦ διπλω-
μάτη. Ἐδινε μεγάλες ἐλπίδες κι' ἄφηκε νὰ διαφαίνωνται
ἀκόμη μεγαλιότερες ὑποσχέσεις.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Επιστολή

Μη με ειρωνεύτης, Τζελάλ ! Δεν είμαι τρελλή ! Κατάλαβε με, προσπάθησε να με καταλάβεις. Γιατί πρέπει να με καταλάβεις, Τζελάλ ! Προσπάθησε, έκανα το πάλι, για να με καταλάβεις, καταστρέφοντας τη μισή μου ζωή και κόβοντας το νήμα της υπόλοιπης, χωρίς να το επιτύχω !.. Στο τέλος μάλιστα κατώρθωσα να με μισήσεις ! Τώρα πειρά που φεύγω για πάντα, άκουσε και κρίνε: Μια μέρα ή φίλη μου ή Φικριγιέ μου είπε :

— Δεν θα μπορέσω πια να άνθεξω. Πρέπει να πητε στον Τζελάλ να το πάρει απόφασι : Πρέπει να μη ξαναϊδωθούμε.

Ξεφώνισα σαν τρελλή :

— Μη, για το Θεό ! Μη !..

Με κύτταε έκπληκτη σά να μη καταλάβαινε τί της έλεγα. "Επρεπε να της εξηγήσω ότι αν το έκανε αυτό ουτε θα γύριζα να την δω, ουτε το όνομά της θα μπορούσα πια να ακούσω. Μα προτίμησα να της πω.

— Ο Τζελάλ σ' αγαπά. "Αν δεν θέλεις να τον σκοτώσης, δεν θα πραγματοποιήσης την απειλή σου !

— Καλά, μου απάντησε, ως που θα τραβήξει αυτή ή υπόθεσις ; Ποιό θα είναι το τέλος της.

— Το τέλος της ; Μα θα τον παντρευτής !

— Δεν μπορώ, δεν μπορεί να γίνει... "Αδύνατον !

— "Αξιόλογα μπορεί ! Φαίνεται πως δεν σκέφτηκες καλά, ή δεν ξέρεις. Μπορείς να τον παντρευτής θαιμάσια, να κάνετε ένα τσοούρμιο παιδικά κι' εγώ να σας καμαρώνω, της απάντησα.

"Εκλάινε ριχνόταν στην άγκυρά μου και πνιγόταν στους λυγμούς πάνω στο στήθος μου. "Εγώ προσπαθούσα να της παρηγορώ σαν ένα μικρό παιδάκι. "Ετσι πέρασαν μήνες και φτάσαμε στον χειμώνα. "Ως τα μεσάνυχτα γυρνούσαμε — θυμάσαι ; — και οι τρεις στούς παγωμένους δρόμους της "Αγκύρας. "Εσύ την κυττούσες με μάτια που πετούσαν φωτιά, ενώ εκείνη περπατούσε με το κεφάλι σκυμμένο. Παρ' όλη την επιμονή σου, εκείνη ανέβαλλε διαρκώς τον γάμο, θρισκοντας χίλιες - δυο προφάσεις. "Εσύ στενοχωριόσουν καταφανώς και δεν έκρυβες την αδημονία και την απογοήτευσί σου. Την έπιεζες κάθε τόσο για να δεχτεί να παντρευτεί το ταχύτερο, μα εκείνη αρνιόταν με πείσμα ! Και στο τέλος άρχισε να δημιουργή αδηή έπεισόδια, για να σε ξεφορτωθή μ' αυτόν τον τρόπο.

"Εγώ αγανακτούσα έναντίον της, και, δεν σου το κρύβω, έτρεφα σαθρό μίσος σ' αυτό το πλάσμα ! Σκέφθηκα ακόμα να την σκοτώσω καμιά νύχτα μέσα στον σκοτεινό δρόμο, σαν ένα ζωύφιο ! Την έχθρευόμουν για την τυραννία και για την ολέθρια έπιρροή που εξασκούσε πάνω σου !.. Ναί, Τζελάλ, τόσο ήταν ή μαγία μου έναντίον της, γιατί είχε τέτοιες διαθέσεις απέναντί σου !

Την εποχή εκείνη κλονίσθηκε ολότελα ή υγεία σου και έπεσες στο κρεβάτι ! Ξημεροβράδυαζα στο προσκέφαλό σου, έτρεχα στους γιατρούς και στα φαρμακεία. "Η συμπεριφορά μου αυτή σου έδωσε ίσως να καταλάβεις το αίσθημα που έτρεφα για σένα. Πού και που άνοιγες με δυσκολία τα θλιφαρά σου και άκουμπούσες τα καμένα απ' τον πυρετό χέρια σου μέσα στα δικά μου και μου έλεγες :

— Θα πέθαινα, αν δεν ήσουν εσύ !..

Δεν σου απαντούσα, γιατί ένας κόμπος μου έπνιγε το λαιμό. "Εθγαινα στο διάδρομο και έκλαιγα από χαρά μου και ικανοποίησι... Τά δάκρυα αυτά τα ξαναχύνω σήμερα με την θύμησι των δολίων εκείνων ευτυχισμένων στιγμών.

ΤΟΥ ΙΛΧΑΜ ΤΑΡΟΥΣ

Μη με ειρωνεύτης Τζελάλ
Δεν είμαι τρελλή
Προσπάθησε να με καταλάβεις
Διότι π
Δυσά, έ
Ζητάω να γίνω σαν το πλάσμα
Εν έπέρχουμαι, χωρίς να το έ

ΕΤΟΙΜΟΘΕΑΝΑΤΙΣ

Μια μέρα ο γιατρός την ώρα που εγώ έλειπα στο φαρμακείο, θεβαίωσε την Φικριγιέ ότι ή κατάστασί σου ήταν κρίσιμη. "Όταν γύρισα και το έμαθα, θγήκα σαν τρελλή απ' το σπίτι, έτρεξα και τον θρήκα. "Όταν με είδε τρώμαζε απ' την χλωμάδα μου.

— Τι κατάστασι είναι αυτή ; Τι τρέχει ; με ρώτησε. Τρέμοντας του έπειασα το χέρι.

— Για το Θεό ! τον Ικέτευσά, θάλτε το πανωφόρι σας. Να πάμε άμέσως σπίτι.

Χωρίς να μιλήσω, άρπαξε το παλτό του και σε λίγα λεπτά είμαστε κοντά σου. "Ήσουν ανάσπητος ! Ρίχτηκα πάνω σου ολοφυρομένη... "Αλλά ζούσες ! Δόξα σου, Θεό, γονάτισα μπρός στο κρεβάτι σου και προσευχήθηκα. Δεν θα θίσταζα να δώσω το πάλι, για να μπορέσης να άνοιξεις τα μάτια σου, και να δής εκείνο το έλεεινό πλάσμα που σπινκόταν μπροστά σου. Σε λίγο άνοιξες τα μάτια σου και με κύτταξες. Τά θερμά χέρια σου ήταν μεσ' στα δικά μου. Σοό την έδειξα :

— Κύττα, Τζελάλ !

Με δυσκολία γύρισες το θλέμμα σου. Την είδες. Τά χέρια σου κινήθηκαν και με μια δύναμι, που δεν την περίμενε κανείς από σένα, τράθηξες τα χέρια σου από μένα και γύρεψες εκείνη, την Φικριγιέ !

Κεινη την στιγμή ένοιωσα να γκρεμίζεται κάτι μέσα μου και για να μην πέσω, πιάστηκα στα σίδερα του κρεβάτιού σου. "Ενοιωσα όλα τα πράγματα να φεύγουν μακριά μου και όλα τα περιστατικά, όλα τα έπεισόδια, όλα τα έπιπλα και οι άνθρωποι, άρχισαν να γυρίζουν με ζαιμονώδη ταχύτητα σαν ένα φίλμ που γυρίζει απ' την άντη-δη ! Σωριάσθηκα στο δάπεδο δίπλα στο κρεβάτι σου... "Όταν συνήλθα, ο γιατρός είχε φύγει και σ' είχες ξαναπέσει σε λήθαργο. Τά χέρια σου τά κρατούσα μεσ' στα δικά μου.

"Η Φικριγιέ καθόταν στην άκρη του κρεβάτιού σου. Τά θλέμματά της πετούσαν άπαλά, ανάλαφρα στο πρόσωπό σου που είχε γίνει πελιδνό σαν πανί και τά κρινένια δα-

χτύλα της σου χαίδευαν τά καστανόμαυρα μαλλιά σου. Δοκίμαζα χίλια αλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματα: Να μείνω; Να θγώ έξω; Να φύγω; Να τρέξω στα θουνά, στους κάμπους, ξεσπώντας σε λυγμούς και άναφυλλητά; Τι έπρεπε να κάνω; Τι να κάνω; Γιατί; Πού; Για ποιόν; Να πεθάνω, να φορήσω όπως ένα άδέσποτο σκυλί, πληγωμένο στριφογυρίζοντας και ούρλιαζοντας, ένας σκοτεινός τοίχος και ένα σωρό σιδερένιοι κρίκοι πυρωμένοι στη φωτιά, είχαν στήσει έναν διαβολικό χορό, σκορπώντας μια έκτοφλωτική λάμψη !..

Σιγά-σιγά μέσα στο θολωμένο μυαλό μου ξεκαθάριζε μια ιδέα: Ν' άρπάξω την Φικριγιέ απ' τα μαλλιά, να την θάλω κάτω απ' τα πόδια μου, να άρπάξω το σιδερένιο πρεσπαπιά και να λυώσω μ' αυτό το κεφάλι της !.. Προχώρησα στο τραπέζι, πάνω στο όποιο ήταν το πρεσπαπιά σου. — Τζελάλ, είπα, ήρθε ή ώρα να παντρευτείτε. Πότε θα μπορέσης να σηκωθείς; Πές μου για να κάνω τις σχετικές έτοιμασίες... Τά χείλη σου κινήθηκαν έλαφρά, κουρασμένα και με φωνή που έμοιαζε περισσότερο με το θρόισμα των φύλλων στην πνοή του Ζεφύρου, έπαιέναβες την έρώτηί μου :

— Πότε ;
Τότε αναμίχθηκε στη συζήτη ή Φικριγιέ :

— Σε μια θδομάδα θα γίνης καλά. Να πάω να έλδοποιήσω την μητέρα μου, να κάνη, έτι πρέπει. Φάνουν τά θάσανά μας. Δεν θ' ακούσω κανένα. "Ο κόσμος να χαλάση θα παντρευτούμε...

"Αμέσως τά μάγουλά σου πήραν λίγο χρώμα, και τόση ήταν ή χαρά μου, ώστε ήμουν άνικανη να σκεφθώ κακό για κείνη. Σηκώθηκε και τράθηξε τά χέρια της που τά κρατούσες. Κόντευε να θραδυάση. Πρόσεξα ότι έτρεμαν τά γόνατά της.

— Άύριο θα ξανάρθω, είπε.

Μόλις θγήκε στο διάδρομο, ρίχτηκε επάνω μου και λιποθύμησε. "Ετρεμαν τά φυλλοκάρδια μου από φόβο υπήν τυχόν άκούσης... "Ερριξα λίγο νερό στο κεφάλι της. "Άνοιξε τά μάτια της, κρεμάστηκε στο λαιμό μου και ξεσπώντας σε άναφυλλητά :

— Μη μ' άφινής, μη μ' άφινής ! μου είπε. Δεν μπορώ, δεν θέλω να τον παντρευτώ !..

Την συνάδευσα ως κάτω και της είπα κατηγορηματικά ότι σε μια θδομάδα άπαραιτήτως έπρεπε να παντρευτείτε. Κλαίγοντας άνέθηκε στο αυτοκίνητο και έφυγε.

"Όστερα από μια θδομάδα παντρευτήκατε. Είχα την έντύπωσι πως τώρα θα έχανα και σένα και κείνη. "Όστόσο τά πράγματα εξέλιχθησαν πολύ διαφορετικά. Δεν πέρασε πόλιν καιρός και μου ήρθες μια μέρα. "Η θυμ σου ήταν άνασταταμένη. "Εμεινες σιωπηλός μερικά λεπτά και ύστερα μου είπες :

— "Η Φικριγιέ με λυπάται ! "Ο οίκτος είναι το μόνο αίσθημα που την συνδέει μαζί μου ! Δεν μ' αγαπά... Δεν το πιστεύω. Προσπάθησα να σε μεταπεισω ότι είχες άδικο και ότι σ' αγαπούσε. Μα δεν το κατώρθωσα, γιατί έσύ έβλεπες, καταλάβαινες, αισθανόσουν !..

"Η ζωή σου μαζύριζε όλο και πιο πολύ καθημερινώς και ή άδυσσορ στην όποία είχες πέσει, μέρα με τη μέρα γινόταν και πιο θαθότερη... "Ενοιωθα τήν ύμνη. "Αν δεν την παντρευόσουν, ίσως να την ξεγινούσες. "Αλλά τώρα; Τώρα την είχες γνωρίσει από κοντά, την είχες αγαπήσει από κοντά... Μα όχι δεν ήμουν υπεύθυνη εγώ. Μήπως δεν είχες άρ-

ρωσήσει απ' τον έρωτά της... Είχα κάνει το καθήκον μου απέναντί σου με τον πιο κατάλληλο τρόπο. "Αλλά πιο ήταν το καθήκον μου; "Η μοναδική μου ευχή δεν ήταν τάχα να σε δω ευτυχισμένο, να σε δω άποκαταστημένο; Και δεν είχα κάνει το πάλι, για να θής την ευτυχία στην άγκαλιά εκείνης που αγάπησες τόσο θαθεία;

"Όστόσο όμως έθλεπα ότι το μόνο που δεν είχες άποχήσει ήταν ή ευτυχία. Και αυτό το πράγμα θάραινε τόσο πολύ την ψυχή μου, ώστε ένοιωθα τον έαυτό μου δυστυχισμένο και σαν το άλογο του μαγγασπήγαδου στριφογυρίζα δλόγυρά σου... Για σένα ή ζωή μαζί της είχε καθήσει θάσανο και τυραννία. Μπορούσα εύκολάτα να σάς χωρίσω, γιατί ή Φικριγιέ μ' έθλεπε με ένα τόσο ίκετευτικό θλέμμα. Μα εσύ δεν ήθελες να την χωρίσης !

"Όταν κάποτε με μισόλογα σου το πρότεινα, μου απάντησες :

— Τρελλάθηκες μήπως ;
Δεν σου είπα τίποτε, για να μη νομισθί πως κυνηγώ το συμφέρον μου, ενώ στην πραγματικότητα είχα ξεχάσει τελείως τον έαυτό μου, γιατί όλη μου την σκέψη, όλη μου την φροντίδα, όλο μου τον λογισμό τον άπορροφούσες εσύ. Είπε αλήθεια ότι τά τελευταία δέκα χρόνια κανέναν άλλον εκτός από σένα, δεν είχα σκεφθή. Δέκα χρόνια ή μέρες και ή νύχτες μου πέρασαν με την προσπάθεια να θρώ τρόπο για να σε κάνω ευτυχισμένο.

"Όταν σε είδα δυστυχισμένο, ή ιδέα ότι σ' αυτό μπορεί, αθελά μου, να σ' έσπρωξα κι' εγώ, μου σάλεψε τον νού. Μπορώ, ώστόσο, να σ' όρκιστώ, σ' ότι έχω λερό, ότι όλες μου ή προσπάθειες, όλες μου ή πράξεις για μόνο τους κίνητρο είχαν την ευτυχία σου. Πρόθυμα δεχόμουν να ύποστώ κάθε ταπεινώσι, κάθε θυσία για να μπορέσω να σε βοηθήσω να θής την ευτυχία σου, άδιαφορώντας αν έτσι δυνάμωνα τη δυστυχία μου... "Αλλά το σχοιό είχα πεντώσει πιά. "Η Φικριγιέ έρχόταν στο δωμάτιό μου και κλαίγοντας παραπονιόταν έναντίον σου. "Εμαθα ότι μια μέρα ώρμησες απάνω της με το περισσέροφο στο χέρι, άπειλώντας την να την σκοτώσης, αν δεν σου έλεγε άμέσως το όνομα του έραστού της ! Και ότι, αφού διευθετήθηκε το έπεισόδιο με την έσας, έσπευσες να της ζητήσες συχώρησι ! "Η Φικριγιέ διηγώντας μου αυτά πρόσθετε :

— Δεν ξαναπηγαίω κοντά του !.. Ποτέ πια δεν ξαναπηγαίω ! Δεν θέλω να τον θλέπω...

Μολονότι ίσως μ' αυτόν τον τρόπο μπορούσε να ικανοποιηθή το αίσθημά μου, ώστόσο κατώρθωσα να λογικεύομαι. "Αντιλαμβάνομαι ότι είχες μεγάλη αδυναμία στην Φικριγιέ και ότι θα ήσουν πολύ δυστυχής, αν σε άφινε. Και τότε άφες δλόκληρες αγωνιόμουν να την πείσω να ξαναγυρίση κοντά σου. Πολλές φορές την κουβάλησα σέρνοντας την σχεδόν !

Μια μέρα σκέφτηκα ότι ίσως εγώ να ήμουν ή πέτρα του σκανδάλου και ότι αν άπομακρυνόμουν από κοντά σας, μπορούσαν να διορθωθών τά πράγματα. Και το άποφάσισα. "Η άπόφασίς μου αυτή δείχνει τον βαθμό της λατρείας μου για σένα. Να χωριστώ από σένα, να ζήσω μακριά σου, να στερηθώ την συντροφιά σου να μη θλέπω πιά την γλυκειά μορφή σου και το γοητευτικό θλέμμα σου, ήταν για μένα θανατερό χτύπημα ! Αυτά ήταν τά μόνα πράγματα που μου είχαν μείνει ! "Όστόσο έπρεπε να φύγω, έπρεπε να ύποστώ κι' αυτή τη θυσία. Σε ήθελα ευτυχισμένο, πλείρα (Συνέχεια στη σελίδα 56)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΙ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η υποπέληλα με το πορτοκάλι

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— 'Ο Γαβριήλ Σαβάν, πλοίαρχος του Πολεμικού Ναυτικού, έπειτα από πολλών χρόνων άπουσία στις θάλασσες της 'Απω 'Ανατολής, ξαναγυρίζει στη Γαλλία για λίγες μέρες έχοντας ένα σκοπό μόνο να ξαναβρεί την παλαιά του φίλη Ζερμαίν και την κόρη που απέκτησε μαζί της και να τις σώσει από την δυστυχία και την φτώχεια, στην οποία έχουν πέσει εξ αιτίας της εγκαταλείψεώς τους απ' αυτόν. 'Επειτ' από πολλές ματαιές αναζητήσεις, έντελώς άπρόοπτα ξαναβρίσκει μόνο την κόρη του, τη μικρούλα Μάρθα, που ζή κοντά στην γιαγιά της την Βερονίκη, ή οποία είναι θυρωρός στο μεγάλο εργοστάσιο του αδελφικού του φίλου Ριχάρδου Μπερνιέρ. 'Η Ζερμαίν, ή μητέρα της Μάρθας, έχει πεθάνει έν τώ μεταξύ από την άδύνητα. 'Ο Γαβριήλ αφήνει στον φίλο του Ριχάρδο Μπερνιέρ 300.000 φράγκα για να εξασφαλίσει το μέλλον της κόρης του και φεύγει πάλι με το πολεμικό πλοίο του οποίου είναι κυβερνήτης.

'Ο Ριχάρδος Μπερνιέρ, διομήχανος έντιμος δσος και δραστήριος, έχει έναν αδελφό το Ροζέρτο, ύποκείμενο έλλεινός και έθλιο. 'Ο Ροζέρτος, άφοδ' ύπηρέτησε στη Γερμανία ως κατασκοπος της ίδιας του της πατρίδος, ξαναγυρίζει στη Γαλλία και προσποιούμενος ότι έχει μετανοήσει, προσπαθεί να συμφιλιωθεί, με τον αδελφό του και να τον πείσει να τον προσλάβει ως συνεταίρο στις επιχειρήσεις. Μά ο Ριχάρδος τον ξέρει καλά, μυρίζειται τη μηχανογραφία του και τον διώχνει κακήν κακώς. Μανιασμένος έναντίον του αδελφού του, ο Ροζέρτος άποφασίζει τότε να τον κλέψει έχοντας ως συνένοχό του έναν άρχιεργάτη του εργοστασίου του Ριχάρδου, τον Κλαύδιο Γκριθό. Πραγματικά, τη νύχτα της πρωτοχρονιάς οι δυο άθλιοι μπαίνουν μέσα στο εργοστάσιο, σ' ένα οικημα του οποίου βρίσκεται κ' ή κατοικία του Ριχάρδου, κ' ένδ' ο Κλαύδιος Γκριθό φυλάει έξω σκοπός, ο Ροζέρτος μπαίνει μέσα και άνογει το χρηματοκιβώτιο. Μά έντελώς άπρόοπτα, ο Ριχάρδος Μπερνιέρ ξαναγυρίζει και συλλαμβάνει έπ' αυτόφωρο τον κλέφτη. Μιά δραματική πάλη άρχίζει τότε μεταξύ των δύο αδελφών κατά τη διάρκεια της οποίας ο Ροζέρτος σκοτώνει το Ριχάρδο. 'Η φωνή του Ριχάρδου ύπνουν την θυρωρό Βερονίκη, ή οποία τρέχει στον τόπο του έγκληματος. Μά ο Κλαύδιος Γκριθό της φυτεύει μία σφαίρα ανάμεσα στα μάτια και την τραυματίζει σχεδόν θανατωώς. Οι δυο άθλιοι τότε παίρνουν τά χρήματα που έθηκαν μέσα στο χρηματοκιβώτιο, μετζδ' των ύποιών ήσαν και οι 300.000 φράγκα της μικρής Μάρθας και φεύγουν.

Μιά λάμπα του πετρελαίου, ή οποία έπεσε κάτω κατά τη διάρκεια της πάλης των δυο αδελφών μεταδίδει τη φωτιά στο εργοστάσιο, το όποιο γίνεται σέ λίγο παράνάλωμα του πυρός. Οι φλόγες της πυρκαϊάς προκαλούν την προσοχή των περιοίκων, οι όποιοι τρέχουν επί τόπου μαζί με τις άρχες των γειτονικών συνοικισμών του Παρισιού.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

'Ο Κλαύδιος Γκριθό προχώρησε με τά ρούχα μουσκεμένα από τά νερά των άντλίων, με το πρόσωπο μαυρισμένο από το καπνό.

— 'Εγώ, κύριε, είπτε. 'Ημουν άπ' τούς πρώτους που ήρθαν έδω...

— Ποιός είστε σεις ;

— 'Ο άρχιεργάτης των έφαρμοστών του κ. Μπερνιέρ.

— Τι έέρετε ;

— Δυστυχώς, πολύ λίγα πράγματα. Είχα πλαγιάσει στην κάμαρή μου στο ξενοδοχείο της κυράς 'Ωμπέν, και είχα σβύσει το κερί μου, όταν έξαφνα είδα το παράθυρό μου να φωτίζεται από μία μεγάλη λάμψη. Πήδηξα από το κρεβάτι μου και είδα μία στήλη από φλόγες που ανέβαινε προς τον ούρανό, πάνω απ' το εργοστάσιο. Ντύθηκα θιαστικά, βγήκα έξω φωνάζοντας «πυρκαϊά» και ζητώντας

βοήθεια και, μαζί με μερικούς εργάτες που έπιναν ακόμα στη σάλα της κυράς 'Ωμπέν, έτρεξα έδω

— 'Η πόρτα του εργοστασίου ήταν άνοιχτή ;

— 'Οχι, κύριε.

— Τότε πώς μπήκατε μέσα ;

— 'Ο Μαγκλουάρ, ο όργανοπαίχτης, σκαρφάωσε στο μανδρότοιχο, πήδηξε στην αυλή, και μās άνοιξε. Θέλοντας να σώσουμε, άν αυτό ήταν δυνατόν, τά έμπορικά θιγία και το ταμείο του κ. Μπερνιέρ, ώρμήσαμε προς το φλεγόμενο σπίτι. Μά την στιγμή που φτάναμε στην πόρτα του, σταθήκαμε, ταραγμένοι, θλέποντας μπροστά μας δυο πτώματα ξαπλωμένα κάτω...

— Το κ. Μπερνιέρ και της θυρωρού ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Μπορούσατε να σώσετε τά θιγία και το ταμείο ;

— Δυστυχώς όχι. 'Ο άνεμος που φυσούσε δυνατά φούρνε τη φωτιά... Καί, σέ μία στιγμή, ή στέγη της κατοικίας κατέρρευσε, θάβοντας τά πάντα κάτω απ, τά έρείπιά της.

— 'Εκτός από τη θυρωρό, ο κ. Μπερνιέρ δέν είχε ύπηρέτρια ;

— Μάλιστα, κύριε. Την ύπηρέτρια Μαγδαληνή

— Βρισκόταν μέσα στο σπίτι ;..

— Δέν ξέρω.

— Κοιμώταν κανείς μέσα στο εργοστάσιο ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ποιός ;

— 'Ενας άμαξας που τον λέγαμε 'Αστακό, γιατί είχε κόκκινα μαλλιά. Κοιμώταν στον σταύλο, σέ μία σοφίτα και πολύ φοβάμαι ότι κάηκε πριν προφθάσει να φύγει, γιατί ήταν άπόψε τυφλά στο μεθύσι.

— Τά άλογα σώθηκαν ;

— 'Οχι, κύριε, κι' αυτό μου φαίνεται πώς άποδεικνύει ότι ο 'Αστακός κάηκε... 'Αν σώνονταν, θά τούς άνοιγε την πόρτα των σταύλων. 'Ω ! κύριε, όλ' αυτά είναι μία τρομερή συμφορά... Τώρα που ο κ. Μπερνιέρ δολοφονήθηκε διακόσιοι εργάτες θά μείνουν χωρίς ψωμί μέσ' στην καρδιά του χειμώνα.

'Ο Κλαύδιος ύποκρινόταν θαυμάσια τον συγκινημένο. — Ποδ' να θρούμε μία πληροφορία για να μάθουμε; Ρωτούσε ο άστυνόμος πολύ μπερδεμένος.

Κι' εξέταξε αδιάκοπα τούς εργάτες, χωρίς όμως να μπορεί να μάθει τίποτε.

Από την άλλη μεριά, ο δήμαρχος βρισκόταν κι' αυτός στα ίδια σκοτάδια. Μή μπορώντας να κάνει τίποτε άλλο, περιωρίστηκε να λάθει μερικά μέτρα για να μην πλημμύριση το πλήθος των περιέργων τον τόπο της τραγωδίας.

XXXVIII

'Ο Μαγκλουάρ είχε μείνει μέσα στο θυρωρείο. Σφίγγοντας πάντα στην άγκαλιά του τη μικρή Μάρθα της οποίας τά δάκρυα δέν στέρευαν, κύτταζε με θλέμμα θλιμμένο το δόκτορα Μπορντέ να έξιπνέει τη φριχτή πληγή που είχε στο μέτωπο ή κ. Σολλιέ.

'Η δυστυχισμένη γυναίκα δέν παρουσίαζε κανένα σημάδι ζωής.

Τέλος ο όργανοπαίχτης άποφάσισε να μιλήσει.

— Βλέπετε καμμία έλπίδα σωτηρίας, κύριε δόκτορ ; Ρώτησε το γιατρό.

— Τι να σās πώ ; 'Η μόνη μου έλπίδα είν' ένα μεγάλο λαύμα της χειρουργικής έπιστήμης, άπάντησε ο γιατρός. Προσωπικώς, όμολογώ την άνικανότητά μου, μά στο νοσοκομείο του 'Αγίου Λουδοβίκου, όπου θά την μεταφέρω θά θρεθί στα χέρια ενός χειρουργού, ο όποιος θά κάνει ίσως αυτό το θαύμα.

— Τέλος πάντων, μένει κάποια έλπίδα ;..

— 'Ελπίδα πολύ άμυδρή... 'Ο Θεός να δώσει να μή δια-

ψευστή κι' αυτή...

Το φορείο που είχαν πάει να φέρουν από το δημαρχείο έφτασε κείνη την στιγμή, μεταφερόμενο από δυο άντρες.

'Ο άστυνόμος, που είδοποιήθηκε σχετικώς, έδωσε τη διαταγή να μεταφέρουν την κ. Σολλιέ στο νοσοκομείο του 'Αγίου Λουδοβίκου, όπως είχε ζητήσει ο γιατρός.

'Όταν ξαπλώσαν στο φορείο τη δυστυχισμένη γυναίκα, ή μικρή Μάρθα, με σπαραχτικούς θρήνους άρχισε να τη φωνάζει και να ζητά να την ακολουθήσει.

'Ο Μαγκλουάρ, του οποίου ή επίδρασις σ' αυτήν ήταν μεγάλη, δυσκολεύτηκε πολύ να την καθυσοχήσει.

'Η θλιβερή συνοδεία ξεκίνησε έχοντας επί κεφαλής έναν άστυφύλακα, ο όποιος είχε διαλέξει τέσσερα γερά παλληκάρια για να' αλλάζουν στον δρόμο στο κουθάλημα του φορείου.

'Ο Μαγκλουάρ πήρε τότε τη Μάρθα για να την πάει στης κυράς 'Ωμπέν, της οποίας το ξενοδοχείο ήταν άνοιχτό.

Κανένας δέν συλλογιζόταν να κοιμηθί. 'Ολοι περίμεναν τά νέα που εκείνοι πω πηγαينوερχόντουσαν έφερναν σέ κάθε στιγμή.

Βλέποντας να μπαίνει μέσα ο Μαγκλουάρ, ο όποιος κρατούσε από το χέρι τη Μάρθα, ή κυρά 'Ωμπέν και ή σερβιτόρες της άνασκήρτησαν.

— 'Η Βερονίκη ;.. ρώτησε ζωηρά ή ξενοδόχα.

— Πληγώθηκε!... άπάντησε ο κουλός.

— 'Επικύνδωσε ;..

— 'Αλλοίμονο, καί!...

— 'Ω ! δυστυχισμένη κυρία Σολλιέ ! Δυστυχισμένη μικρή Μάρθα.

— Μετεφεραν τη μαμά Βερονίκη στο νοσοκομείο, έξακολούθησε ο όργανοπαίχτης. Πρέπει να έτοιμάσουμε ένα κρεβάτι για τη μικρούλα, να την πλαγιάσουμε και να' άγρυπνουμε σ' αυτή.

— Αυτό θά γίνει άμέσως.

'Η Μάρθα φαινόταν έτοιμη να χάσει τις αισθήσεις, τόσο ήταν άποκαυμένη κι' έξαντλημένη.

'Η Μαρία την έπηρε στην άγκαλιά και με τη βοήθεια της Κατερίνας, ή οποία της φωτίζε το δρόμο, την ανέβασε στην κάμαρή της και την πλαγιάσε στο κρεβάτι της.

'Αφού έγινε αυτό, ο Μαγκλουάρ έφυγε πάλι άμέσως για να ξαναγυρίσει στο καμένο εργοστάσιο. 'Ηελε να μάθει τί θά γινόταν με την άφιξη του Εισαγγελέως και του άρχηγού της 'Ασφαλείας, τούς όποιους ο άστυνόμος είχε είδοποιήσει.

«Εσφίγγε στην άγκαλιά του τη μικρή Μάρθα.

'Η ώρα ήταν μία μετά τα μεσάνυχτα.

'Ο θορήας που φυσούσε μανιασμένος από την προηγούμενη μέρα το πρωί, φαινόταν επί τέλους να πέφτει.

'Ο άνεμος γινότανε δυτικός. 'Ο ούρανος γέμιζε χοντρά μαύρα σύννεφα που έδειχναν την προσεχή άνοδο της θερμοκρασίας.

Πραγματικά, ο άέρας ήταν κιόλας λιγώτερο παγωμένος.

Το πλήθος των περιέργων που συγκρατούσε μία ζώνη χωροφυλάκων γύρω απ' το καμένο εργοστάσιο, άρχιζε πεία να' αραιώνη. Πολλοί ξαναγυρίζαν στα σπίτια τους.

Οι εργάτες του εργοστασίου που είχαν τρέξει ακούγοντας το πένθιμο κάλεσμα των σαλπίνγων και τις κραυγές: «Φωτιά!» έμειναν σχεδόν μόνοι, θρηνώντας για την καταστροφή ή οποία τούς είχε κάνει να χάσουν τη δουλειά τους... και άναρωτιώντουσαν με φρίκη ποιό μπορούσαν να είναι οι άθλιοι που είχαν διαπράξει αυτά τά τρομερά κακουργήματα.

'Ω ! αν ήταν δυνατόν να μαντέψουν ότι ένας από τούς άθλιους αυτούς, περιφερόταν ανάμεσά τους, λέγοντάς τους ένθαρρυντικά και παρηγορητικά λόγια, θά κατασπάραζαν τον άτιμ' συνένοχο του Ροζέρτου.

'Ο άλλος κακούργος, ο αδελφοκτόνος, είχε άπομακρυνθί, παίρνοντας την περιουσία του Ριχάρδου Μπερνιέρ, με ιλιγγιώδη ταχύτητα έπιθαίνοντας του ποδηλάτου που είχε θέσει στη διάθεσί του ο Κλαύδιος Γκριθό.

'Η φλόγες της πυρκαϊάς που μεγάλωνε φωτίζαν το δρόμο του.

Στο πέρασμά του, είδε ομίλους ανθρώπων που έτρεχαν κι' άκουγε τις κραυγές: «Πυρκαϊά! Πυρκαϊά!»

Περνούσε σαν θέλος.

Σέ λίγο λόξεψε δεξιά για να πάρη το δρόμο του 'Ωμπερβιλλίε.

Ένωμεταξύ, ή φωνές, τά σφυρίγματα, τά σαλπίσματα, πολλαπλασιάζόντουσαν άντηχώντας προς όλες τις διευθύνσεις, δεξιά, άριστερά, έμπρός, πίσω.

'Ο Ριχάρδος έξακολουθούσε τον ιλιγγιώδη δρόμο του, με ταχύτητα τριάντα χιλιομέτρων την ώρα.

'Ο δρόμος παγωμένος, μονοκόμματος σαν πίστα ποδηλάτοδρομιού, έκανε εύκολη την πορεία αυτή.

'Εξαφνα, ο Ροζέρτος είδε λάμψεις θαδιών κι' άκουσε ένα μούγκρισμα ύπόκοφο. 'Ηταν ή άντλία του 'Ωμπερβιλλίε με καμμία δεκαπενταριά πυροσβέστες που διευθυνόταν προς τον τόπο της πυρκαϊάς.

Διασταυρώθηκε μαζί τους και σε λίγο τους άφησε πίσω του.

Έπειτα από μερικές στιγμές, έφτασε στο δρόμο του Μπουρζέ. Εκεί, υποχρεώθηκε να επιβραδύνει την πορεία του, γιατί ο δρόμος ήταν ανηφορικός και κακοστρωμένος.

Σε λίγο μάλιστα αναγκάστηκε να πεζέψει και να βαδίσει με τα πόδια ως την κερφή του υψώματος, σπρώχνοντας το ποδηλάτο του μπροστά του.

Έτσι έφτασε στο χωριό Μπουρζέ και το διέσχισε. Η ώρα ήταν μόλις έντεκα. Ο άθλιος είχε όλο τον καιρό μπροστά του, εκτός αν τον καθυστερούσε κανένα άπρόσπτο εμπόδιο, να φτάσει στο σιδηροδρομικό σταθμό πριν περάσει το τραίνο που θα τον έπαιρνε για να τον πάει στις Βρυξέλλες κι' από εκεί στην Γερμανία.

Καθαλλικεύοντας πάλι το ποδηλάτο του, έφτασε γρήγορα στο Πάτ-ντ' Ουά μέσα στην έσχατη, σ' ένα δρόμο καλά διατηρημένο, χωρίς ανεβοκατεβάσματα.

Στη μισή διέσχισε το Λούθρ. Κατά τη μία δρισκόταν κοντά στο Σουβιλλιέ κι' έμπαινε σ' ένα δρόμο που οδηγούσε κατ' ευθείαν στο σιδηροδρομικό σταθμό, του οποίου έλαμπαν τα φώτα μέσα στο σκοτάδι.

Αριστερά του, δρισκόταν ένα σύδεντρο, γυμνωμένο από τον χειμώνα.

Είχε φτάσει πια ή στιγμή ν' απαλλαγεί από το ποδηλάτο του, που τον είχε πιάει ως εκεί.

Πήδηξε λοιπόν, έλυσε τον ταξιδιωτικό του σακκο που τον είχε δεμένο στο πίσω μέρος του ποδηλάτου του, τον απόθεσε στην άκρη του έρημου δρόμου και μετέφερε το ποδηλάτο μέσα στο σύδεντρο, όπου το πλάγιασε για να μην προσεχόταν τα βλέμματα των διαβατών.

Παιρνοντας κατόπιν τον σακκο που περιείχε, εκτός από την κλειμένη περιουσία του Ριχάρδου, τις τριακόσιες χιλιάδες τις προωρισμένες για τη Μάρθα, διευθύνθηκε προς τον σταθμό.

Όταν έφτασε εκεί, το ρολόι του σταθμού έδειχνε μία και δέκα.

Το τραίνο των Βρυξελλών θα περνούσε οχτώ λεπτά αργότερα.

Το ταμείο ήταν ανοιχτό. Ο Ροβέρτος πλησίασε κι' έβγαλε για τις Βρυξέλλες ένα εισιτήριο πρώτης θέσεως.

Ασφαλώς, κατά το νυχτερινό του ταξίδι, που είχε γίνει με τόσο ταχύτητα, κι' επιτυχία, ο άδελφοκτόνος είχε σκεφτεί πολλές φορές το τριπλό έγκλημα που είχε διαπράξει: κλοπή, έμπρησμο, δολοφονία.

Μά ή αίματηρή αυτή όπτασία εξαφανιζόταν γρήγορα για ν' αφήσει τη θέση της στο αποτέλεσμα των έγκληματικών του πράξεων, δηλαδή στην κατοχή μιας περιουσίας που έφτανε το ποσόν των πεντακοσίων πενήντα χιλιάδων φράγκων.

Αγνοούσε, βλέπετε, ακόμα ότι το ποσόν αυτό ήταν μεγαλύτερο κατά τριακόσιες χιλιάδες φράγκα, χωρίς στην παρκαταθήκη του Γαβριήλ Σαβάν επ' όνοματι της κόρης του.

Είν' αλήθεια ότι τα χρήματα αυτά έπρεπε να τα μοιραστή με τον συνένοχό του, τον Κλαύδιο Γκριβό, μα ούτε συλλογιζόταν πια αυτή τη μοιρασιά.

Ο κακούργος δεν αίσθανόταν ούτε μετάνοια, ούτε τύψεις μα μία αίσθησι χαράς. Πίστευε πως ήταν εν απόλυτη ασφαλεία κι' είχε την πεποίθησι ότι καμμία ύποψις δεν θα μπορούσε να τον φτάσει.

Έβλεπε τον εαυτό του πλούσιο και νόμιζε πως είχε εκδικηθεί για τα σκληρά επίθετα που ο άδελφός του τόσο δικαία του είχε απευθύνει...

Ένα βαθύ τράνταγμα ακούστηκε έξαφνα.

Ένα διαπεραστικό σφύριγμα αντήχησε.

Και το τραίνο, στο οποίο θα επιβιβαζόταν, έφτασε στο σταθμό και σταμάτησε...

Ο Ροβέρτος ανέθηκε σ' ένα διαμέρισμα της πρώτης θέσεως όπου θρέθηκε μόνος.

Τότε του ήρθε ή ιδέα να έπωφεληθεί της μοναξιάς για να μετρήσει τα κλεμμένα χρήματα και να δειπωθεί ότι ο Κλαύδιος Γκριβό δεν είχε κάνει κανένα λάθος ως προς το ποσόν τους.

Τα γραφεία της Ασφαλείας δρισκόντουσαν στο ισόγειο του Δικαστικού Μεγάρου Παρισιών.

Ο χωροφύλαξ που είχε στείλει ο αστυνόμος του Σαιντ-Ουέν, για να ειδοποιήσει τον άρχηγό της Ασφαλείας και πόν Εισαγγελέα για το φοβερό δράμα που είχε εκτυλιχθεί στο εργοστάσιο του Σαιντ-Ουέν, έσπευσε να εκτελέσει τη

διαταγή του προϊσταμένου του.

Είχε την τύχη να θρῆ στο δρόμο του έν' αμάξι το πήρε, κι' έτσι έφτασε γρήγορα στα γραφεία της Ασφαλείας.

Ένας επιθεωρητής, καλής γνώριμότητος, τον δέχτηκε εκεί και, αφού του έσφιξε το χέρι, τον ρώτησε.

Κάτι σπουδαίο θα συμβαίνει για νάρθης τέτοια ώρα και τέτοια μέρα στο Παρίσι.

— Έχεις δίκιο. Νά, διάβασε αυτό έδω.

Και ο χωροφύλακας έδωσε το σημείωμα του αστυνόμου του στον επιθεωρητή.

— Ω ! Ω ! φώναξε εκείνος, μόλις το διάβασε. Σπουδαία νέα... Θάχουμε δουλειά πολύ... Στάσου να πάω στον Άρχηγό... Βρίσκεται στο γραφείο του. Μόλις πρό ολίγου ξαναγύρισε. Περιμένε έδω...

Και διευθύνθηκε προς το γραφείο του Άρχηγού της Ασφαλείας.

Τον θρήκε να κυττάξη διάφορα χαρτιά σχετικά με τα γεγονότα της θραυθιάς.

— Τι είναι ; ρώτησε τον ύφιστάμενό του.

— Διαβάστε, Άρχηγέ, του απάντησε εκείνος, απλά.

Ο ανώτατος αστυνομικός έρριξε μία ματιά στο σημείωμα του Άρχηγού του Σαιντ-Ουέν.

— Ω ! Ω ! έκανε κι' αυτός με τη σειρά του, σχεδόν με τρέμο.

Ένεργητικός, έξυπνος, ακούραστος, ο άρχηγός της Ασφαλείας είχε ως αξίωμα ότι όσο πιο γρήγορα γινότουσαν ή αναζητήσεις μετά το έγκλημα, τόσο περισσότερες έλπιδες επιτυχίας είχαν.

— Σοβαρό ! Πολύ σοβαρό ! ψιθύρισε.

Έπειτα απευθυνόμενος προς τον επιθεωρητή, έπρόσθεσε:

— Πήγαινε να θρῆς τον χωροφύλακα που έφερε αυτό έδω και να είσαι έτοιμος μαζί με τέσσερες άντρες για να με ακολουθήσης. Πες να είτοιμάσουν δυο αμάξια. Πάω να δω τον Εισαγγελέα.

— Αμφιβάλλω πολύ αν θα τον θρήτε τέτοια μέρα και τέτοια ώρα...

Χωρίς ν' απάντησι στον επιθεωρητή, ο Άρχηγός της Ασφαλείας, πήρε το καπέλλο του, φόρεσε ένα παλτό, με γούνα και έβγήκε έξω.

Είχε θυμηθεί ότι ο Εισαγγελέας έδινε μία δεξίωσι στο σπίτι του για να εορτάσει την πρωτοχρονιά. Λοιπόν, ήταν θεέσοι πως θα τον εύρισκε ζυπηγτό ακόμα κι' έτοιμο ν' αφήσει τους καλεσμένους του για να τρέξη εκεί όπου τον καλούσε το καθήκον του.

Ο Εισαγγελέας έμενε στη λεωφόρο Σαιντ-Ζερμάν.

Ο άρχηγός της Ασφαλείας πήγε εκεί.

Τα παράθυρα του πρώτου πατώματος, στο οποίο έμενε ο ανώτατος δικαστικός, ήταν λαμπρά φωτισμένα.

Μερικά ιδιωτικά αμάξια και πολλά αγοράζια ήταν παραταγμένα κατά μήκος του πεζοδρομίου.

Στο κατώφλι του προβαλάμου της εισόδου, που ή πόρτες της ήταν διάπλατα ανοιγμένες, στεκόταν ένας ύπηρετης με λιβρέα, ο οποίος ήξερε πολύ καλά τον άρχηγό της Ασφαλείας.

— Είδοποίησε τον κ. Εισαγγελέα ότι πρέπει να τον δω άμέσως, του είπε ο τελευταίος. Είναι επείγουσα ανάγκη.

— Τρέχω να τον ειδοποιήσω, απάντησε ο ύπηρετης, υποκλινόμενος.

XXXIX

Εκείνη την στιγμή, ακριβώς ο Εισαγγελέας έφτανε στον προβάλαμο, συνοδεύοντας έναν από τους φίλους του, ο οποίος έφευγε.

Βλέποντας τον Άρχηγό της Ασφαλείας, ο ανώτατος δικαστικός κατάλαβε ότι κάποιος εξαιρετικός σπουδαίος λόγος τον είχε φέρει στο σπίτι του τέτοια ώρα.

— Ωδήγησε τον κ. Άρχηγό της Ασφαλείας στο γραφείο μου, είπε στον ύπηρετη.

Κι' απευθυνόμενος προς τον άπροσδόκητο επισκέπτη του, πρόσθεσε:

— Σ' ένα λεπτό, είμαι στη διάθεσί σας.

Πραγματικά, αφού έπρόκειτο το φίλο του, ο Γενικός Εισαγγελέας έτρεξε να συναντήσει τον Άρχηγό της Ασφαλείας. Χωρίς άλλα προοίμια, του έκανε άμέσως αυτή την έρώτησι:

— Τι συμβαίνει ;

— Αυτό το σημείωμα που προορίζεται για σ' εσ' θα σ' πληροφορήσει.

Και ο Άρχηγός της Ασφαλείας έδωσε στον Εισαγγελέα

το σημείωμα του αστυνόμου του Σαιντ-Ουέν που έγραφε:

«Πλήρ δολοφονία, κλοπή και έμπρησμος, εις το Σαιντ-Ουέν, εις το εργοστάσιον του Ριχάρδου Μπερνιέρ, του ενός των θυμάτων. Άναγκασία ή παρουσία του Εισαγγελέως και του Άρχηγού της Ασφαλείας».

— Του Ριχάρδου Μπερνιέρ ! φώναξε ο Εισαγγελέας, αφού διάβασε το σημείωμα.

— Του Ριχάρδου Μπερνιέρ ; ξαναείπε. Μά τον ξέρω !... Τον γνώρισα στο σπίτι του κ. Δανιήλ Σαβάν, ενός απ' τους πιο διακεκριμένους μας δικαστικούς Είμαι, ή μάλλον ήσαν πολύ στενοί φίλοι.

— Τι διατάσσετε, κύριε Εισαγγελέυ ; ρώτησε ο Άρχηγός της Ασφαλείας.

— Η παρουσία μου στον τόπο του έγκλήματος είναι πράγματι απαραίτητη και επείγουσα. Φροντίστε, σ' εσ' παρακαλώ, για αμάξια.

— Εφρόντισα.

— Είδοποιήστε μερικά από τα όργανά σας να μ' εσ' ακολουθήσουν.

— Είναι έτοιμα.

— Ιότε, επιτρέψατέ μου να ρίξω ένα θαρό πανωφόρι. Πάω απ' τη θραυθιά μου τουαλέττα και είμαι στη διάθεσί σας.

Εβγήκε έξω και ξαναγύρισε έπειτα από μία στιγμή. Ακολουθούσε τότε τον Άρχηγό της Ασφαλείας ως το δικαστικό μεγάρ, όπου τους περίμεναν τρία αμάξια κι' οι αστυνομικοί που τους συνώδευαν.

Μεταξύ αυτών, ήταν και ο χωροφύλακας του Σαιντ-Ουέν. Όταν μπήκαν όλοι στ' αμάξια, ο άρχηγός της Ασφαλείας πρόσθεσε:

— Στο Σαιντ-Ουέν !

— Όχι ακόμα, είπε ο Εισαγγελέας.

— Πού θέλετε λοιπόν να πάμε ;

— Θα πάμε πρώτα στη λεωφόρο Μαλέζερμπ, 92. Εκεί κάθεται ο κ. Δανιήλ Σαβάν, ο οποίος θα κάνει τις ανακρίσεις σ' αυτή την υπόθεσι. Είναι ωφέλιμο ν' άρθή μαζί μας στον τόπο του έγκλήματος για να κάνει την πρώτη του έρευνα. Καθώς ήταν φίλος του δυστυχούς Ριχάρδου Μπερνιέρ, θα μ' εσ' οδηγήσει καλύτερα από κάθε άλλον.

Τα αμάξια πήραν τον δρόμο της λεωφόρου Μαλέζερμπ.

Όταν έφτασαν στον αριθμό 92, ο Άρχηγός της Ασφαλείας κατέβηκε για να ειδοποιήσει τον ανακριτή ότι τον ζητούσε επείγοντως ο Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας.

Αναγκάστηκε να ζυπηγίσει τον θυρωρό του μεγάρου για να του δείξη το διαμέρισμα του Δανιήλ Σαβάν, πράγμα που το πέτυχε μόνο αφού δήλωσε τ' όνομά του και την ταυτότητά του.

Στην πόρτα του διαμερίσματος του ανακριτού άλλες δυο σκολιες παρουσιάστηκαν και ή αναμονή ήταν μακρυά.

Ευπηγμένος εαφνικά από τα επανειλημμένα χτυπήματα του κουδουνιού, ο ύπηρετης του ανακριτού, ο οποίος κοιμόταν στο έσω-τερικό του διαμερίσματος, παρουσιάστηκε μισογυμνός και με πολύ άσχημο κέφι, και ρώτησε ανάμεσα από την πόρτα ποιός έκανε την φασαρία.

Αρνιωνά ν' άνοξη, και να πάη να ειδοποιήσει τον κ. Σαβάν, όταν ο τελευταίος ζυπηγμένος κι' αυτός από τα χτυπήματα του κουδουνιού παρουσιάστηκε, προσέφερε τις πιτζαμες του.

Παραμένοντας τον ύπηρετη, ο άρχηγός της Ασφαλείας, αφού είδε τον ύπηρετη, πρόσθεσε:

— Πιός είναι ;

— Ο Άννηςος της Ασφαλείας, απάντησε ο αστυνομικός. Είναι ή τοίτη φασαρία που έπαιναμ' εμένα.

Ο Δανιήλ Σαβάν αναγκάστηκε να ανοίξει την πόρτα και να έλθει έξω.

— Τι συμβαίνει ;

— Αυτό το σημείωμα που προορίζεται για σ' εσ' θα σ' πληροφορήσει.

Και ο Άρχηγός της Ασφαλείας έδωσε στον Εισαγγελέα

ρώτησε:

Μία εξαιρετικά επείγουσα υπόθεσι. Ο Γενικός Εισαγγελέας σ' εσ' περιμένει κάτω στο αμάξι.

— Πάω να ντυθώ διαστικά κι' έφτασα. Παρακαλέστε τον να κάνει ύπομονή μία στιγμή.

Πράγματι, έπειτ' από λίγα λεπτά, ο Δανιήλ Σαβάν κατέβαινε κάτω.

— Συγχωρήστε με, αγαπητέ μου ανακριτά που ήρθα και τάραξα τον ύπνο σας, του είπε ο κ. Εισαγγελέας. Μά πρόκειται για μία υπόθεσι τρομαχτικά σοβαρή και ειδικές συνθήκες επιβάλλουν να ένεργήσετε σεις την ανακρίσι. Εύ-αρεστήθητε λοιπόν να καθήσετε πλάι μου.

Ο Δανιήλ Σαβάν ανέθηκε στο αμάξι που είχε τέσσερες θέσεις και όπου καθόντουσαν κιόλας ο Γενικός Εισαγγελέας κι' ο Άρχηγός της Ασφαλείας.

Τ' αμάξια ξεκίνησαν άμέσως διευθυνόμενα προς το Σαιντ-Ουέν.

— Τώρα, είπε ο ανακριτής, επιτρέψατέ μου να σ' εσ' ρωτήσω περί τίνος πρόκειται.

— Διεπράχθη ένα τριπλό έγκλημα: κλοπή, έμπρησμος και δολοφονία. Είδοποιήθηκα, προ μίας ώρας, από ένα σημείωμα του αστυνόμου του Σαιντ-Ουέν.

Ακούοντας τα τελευταία λόγια, ο Δανιήλ Σαβάν ανα-σκήρτησε χωρίς να θέλη.

Πηγαίνουμε λοιπόν στο Σαιντ-Ουέν, ρώτησε.

— Ναι, Ξερέτε πολύ, καθώς ξέρω, τον κ. Ριχάρδο Μπερνιέρ, τον πλούσιο θιομήχανο, του οποίου το εργοστάσιον βρίσκεται σ' αυτό το μέρος.

Ζωρή άνηυχία κυριεύσε τον Δανιήλ Σαβάν.

— Πράγματι, τον ξέρω πολύ καλά, απάντησε. Θυμάμαι μάλιστα ότι είχε την τιμή να γνωρισθ' μαζί σας στο σπίτι μου. Είμαστε παιδικοί φίλοι. Μά γιατί μου μιλάτε χ' αυτόν;

— Γιατί πηγαίνουμε στο εργοστάσιό του.

— Ο ανακριτής αισθάνθηκε την καρδιά του να σφίγγεται.

— Στο εργοστάσιό του ; Ξαναείπε. Εκεί λοιπόν διεπράχθησαν τα έγκλήματα για τα οποία μου μιλήσατε ;

— Ναι !

— Μά στον ίδιο προσωπικώς, δεν συνέβη τίποτε, δεν είν' έτσι ;

— Συγκεντρώστε όλο σας το θάρρος, δλη σας την ψυχραιμία, αγαπητέ μου φίλε, είπε ο Εισαγγελέας, γιατί το χτύπημα θα είναι σκληρό.

— Με τρομάζετε !... Ο Ριχάρδος Μπερνιέρ...

— Είν' έν' απ' τα θύματα.

— Είναι πληγωμένος ;

— Είναι νεκρός !...

Ο Δανιήλ Σαβάν έγινε κατάχλωμος.

— Μά είν' αδύνατον... τράβηξε.

— Δυστυχώς, αυτή είναι ή αλήθεια. Το σημείωμα του αστυνόμου του Σαιντ-Ουέν δεν άφησε καμμία αμφιβολία σχετικώς.

Ο ανακριτής έτρεμε.

Παρά τη διαβεβαίωσι του Εισαγγελέως, δεν μπορούσε ακόμα να πιστέψη ένα τόσο τρομερό δυστύχημα.

— Μά σ' εσ' λέω πως είν' αδύνατον... Ξαναείπε ο Δανιήλ με όλην την ή συγκλήσι την έπιγνε. Απ' όψε... πριν από λίγες ώρες... ο Ριχάρδος ήταν στο σπίτι μας... Φάγαμε μαζί και κατόπιν πήγαμε με την κόρη του, τη δική μου και τον ανήψιό μου, στο σταθμό της Λύον, όπου συνοδεύσαμε τον άδελφό μου Γαβριήλ, τον πλοίαρχο του Ναυτικού που έφευγε για το Τυλλόν. Απ' όψε τις έννεα, έπειδή μ' εσ' έζησαν τα κορίτσια, κάναμε έναν περίπατο στα μεγάλα βουλεβάρτα κυττάζοντας τις πρωτοχρονιάτικες διατρίνες.

(Ακολουθεί)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5
(Τηλέφωνον: 26-135)

Ίδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικία: Άλκαμίνους 127

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Εσωτερικού δι' έν έτος δρ. 250 Εξωτερικού Δολάρια 6

Εξαμηνιος > 125 Αμερικης > 7

και δι' δλην την Αφρικην και Βελγικόν Κογκό έτησια συνδρομή

σελίδια 30. Αι επιστολαί και τα χρηματικά έμβασματα δέν ν'

απευθύνονται προς τον διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑ-

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5

Τιμή έκαστου τεύχους δραχ. 5.

Έν Αμερικη, διά την έγγραφην συνδρομήν και διά την κατά

φύλλον πώλησιν, ή Εταιρεία New York News Agency

General P. O. Box 497, New York City, εκπροσωπεί

παρά του κ. Κ. Καλφθοπουλου.

Υπευθυνος: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Αρχιεργάτης τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Περιάνδρου Σοφοῦ 21

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΠΑΛΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ Η "ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ"

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ
Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

«Εκείνος που
θα θελήσει ν'
ασχοληθώ μιά
ήμέρα με την
ιστορία του νε-

κάποιος έπρό-
τεινε ξανικά:
— Βάζουμε
από ένα τάλλο
ρο να θγάλλο με εφημερίδα;
— Βάζουμε.

Και η εφημερίς έβαπτιζέτο, έγράφετο, έτυπώνετο κι έκυκλοφορούσε.

«Ας ξαναγυρίσουμε όμως στις παλαιές εφημερίδες. Ποι-
λές από αυτές ήταν μικρές, παχιές, άκομφες αν θέλε-
τε, αλλά συμπαθείς.

Στά τέλη του περασμένου αιώνα, έ-
κυκλοφόρησε στην πρωτεύουσα και η
«ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ».

Το μυστικό της έκδοσής της εφημερί-
δος αυτής θα σας το είπουμε στο τέλος
του άρθρου αυτού. Επί του παρόντος θα
σας περιγράψουμε την εφημερίδα: Στην
πρώτη σελίδα υπό την προμετωπίδα ά-
ναφέρεται ως διευθύντρια και άρχων-
τάκτης η Μαριγώ Καρμάδου.

Στην πρώτη επίσης σελίδα, έπάνω
από το κύριον άρθρον υπάρχει μια ά-
καλαίσθητη ξυλογραφία. Παριστάνει μιά
υπηρέτρια με τσεμπέρι. Είναι η διευθύν-
τρια κυρία Μαριγώ Καρμάδου; Πρόκει-
ται περί του τύπου της υπηρετίας της
εποχής.

Το κύριον άρθρον φέρει τον τίτλον
«ΑΙ Σκέψεις μας». Είς αυτό η κ. Μα-
ριγώ έκθέτει ένυπογράφως τις σκέψεις
και τας γνώμας της περί της θέσεως
των υπηρετριών εν τη κοινωνία των ά-
ναγκών των, των θλίψεων των, των συμ-
φερόντων και των όνείρων των.

Μη δυνάμενος ν' αποφυγών τον περσι-
σμόν θ' αντιγράψω εδώ μερικά περιό-
δους από το άρθρον της κ. Καρμάδου:

«Η θέσις των παρ' ήμιν υπηρετριών, γράφει,
κατά τα τελευταία έτη έσθ' άσθενής, κινδυνεύουσα μάλιστα έντελώς να καταστραφεί.

Η ΑΙΤΙΑ

«Ημείς την λυπηράν τούτην κατάστασιν άπο-
δίδομεν εις τόν καταπληκτικόν αύξηθέντα όφθι-
μόν των έξ "Ανδρου κατ' έτος έρχομένων νέων
υπηρετριών και την έκ της αύξησεως ταύτης έπεί-
θοσαν ελάττωσιν των μισθών. "Όταν μιά υπη-
ρέτρια λαμβάνη μόνον 20 ή 30 δραμάς κατά μήνα δεν δύ-
ναι να έκτελή εύδρκως τά καθήκοντά της. "Εάν μόν ειναί καμια
θα σκουπίξη άτελώς, εάν είναι μαγειρίσα θα καλή τά φαγητά, εάν τε-
λος είναι νταντά θα άφήνη τόποιδι να σπαράξη εις τά κλάματα και αλλι-
ώς θα επιδίδεται εις άλλας έργασίας.

Προτείνει λοιπόν πιδ κάτω ή κ. Μαριγώ Καρμάδου τάς
έξής «άναγκαίας μεταρρυθμίσεις»:

«Ν' αύξηθι ό μισθός εις 50 φράγκα μηνιαίως.

«Νά δίδεται δις της έβδομάδος άδεια εις τας υπηρετρίδας υπό των
κυριών των να έξέρχονται εις την πόλιν όπου συναντάσι συγγενείς και
να διασκεδάσωσι μετ' αυτών και ούτως επανέρχονται εις την ολίαν πόλιν
εις νέας ζωής προθυμότεραι διά την επίποιον έργασίαν των.

Πηδόμεν τώρα στην δευτέραν σελίδα. Η ύλη, τά περι-
εχόμενα της εφημερίδος είναι άφθονα, ένδιαφέροντα, άπαι-
σιν.

σελληνικού τύπου θα εύρεθι άσφαλώς πρό χάους, πρό
ζαλιστικό κυκεώνος! Είς διάστημα έκατό έτών έλευθε-
ρίας, εις ένα χρονικόν διάστημα μικρόν σχετικώς, έξεδόθη-
σαν έν Έλλάδι χιλιάδες φύλλον, εφημερίδες ήμερήσιες,
δισεβδομαδιαίες και έβδομαδιαίες άπειρες και άμέτρητες,
παντός σχήματος, μικρές σάν έπιστολικά δελτάρια και με-
γάλες, άνοικονόμητες, τεράστιες σάν σεντόνια! "Εφημερί-
δες πάσης άποχρώσεως και πάσης ιδεολογίας. "Εφημερί-
δες που έξησαν έτη μακρά και εφημερίδες που έξεδόθη-
σαν και έκκυκλοφόρησαν εις ένα και μόνον φύλλον.

Έχρησιμοποιήθηκαν δε τίτλοι σοδαροί και τίτλοι κομι-
κοί και γελοίοι, τίτλοι έξωφρενικοί, τίτλοι που θα έξασφα-
λιζαν σήμερα στόν ανάδοχο και έκδότη των εφημερίδων
έκείνων θέσιν εις τό Δρομοκαίτειον ή κελλίον εις τας φυ-
λακάς.

Απελευθερωθέντες οι "Έλληνες, διψασμένοι για έλευ-
θερία, ρίχτηκαν άσυγκράτητοι στη δη-
μοσιογραφία. "Επί τέλους! Μπορούσαν
πλέον να λένε έλευθερα την γνώμην
τους. Και άρχισε πλέον μιά ραγδαία
έθρογχι έντοπου χάρτου. "Εξεδίδοντο έ-
φημερίδες για... φύλλον πήδημα. "Ε-
πιθυμούσαν να ύβρίσιν τόν γείτονά σου;
"Εθγάλες εφημερίδα. Ποθούσες την γεί-
τονά σου; Άντι να της γράψης έρωτικήν
έπιστολήν έξέδιδες ένα έβδομαδιαίον
φυλλαδάκι στο όποιον έρριχνες όλην την
λάσάν του πάθους σου. "Ηθελες θέσιν;
"Αργομυθία; Την άποκτούσες διά της
εφημερίδος.

"Η ύπόσημα με διδεις
ή εφημερίδα θγάλλο!

Πρακτορεία πωλήσεως των φύλλων
δέν ύπάρχον τώ καιρῷ εκείνω. Δέν ύ-
πάρχον εφημεριδοπώλαι. Οι εφημερίδες
έθσάζοντο στούς συνδρομητάς των. Και
ύπάρχον συνδρομητά έκούσιοι και συν-
δρομητά άκούσιοι.

Θά γράψωσέ διάφορα άρθρα για τά
μαρτύρια των συνδρομητών των εφημε-
ρίδων και περιοδικών του παλαιού και-
ρού. Μαρτύρια άφάνταστα για τόν ση-
μερινό άγοραστή ή συνδρομητή μιās εφημερίδος. Τόν φε-
μαρίζαν και του ριχνόντουσαν όπως οι θρησκευτικοί σκύλοι,
όπως ή λαγωνικός στόν λαγό. Κσι άλλοιμόνο του άν δεν δεχόταν να πληρώση την συνδρομή
του! Κάτω από ένα μαύρο σταυρό, μέσα σε πένθιμο περι-
θώριο έδημοσιεύετο τό όνομά του φαρδιά - πλατιά Π. χ.

«ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΤΡΑΜΠΑΚΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ. Στείλε μας, κ. "Αναστά-
σιε, την συνδρομήν που μας χρωστάς. Διαφορετικά θα μας άναγκάσης —
και μη πρός κακοφανισμόν σου — να φέρωμεν εις φώς τά αίσχη της ιδιω-
τικής σου ζωής. "Εντροπήσου, φαμελίτης άνθρωπος, κ. "Αναστάσιε Τρα-
μπακούπουλε κτλ. κτλ.»

Ποιός τολμούσε πλέον να μη πληρώση την συνδρομή του;
Δέν έχρειάζοντο άλλωστε την εποχήν εκείνην και πολλά
πράγματα για να έκδοθι μιά εφημερίς. "Εκει που ή πα-
ρέα ροφούσε στο καφεείο τόν καφέ της και φλυαρούσε,

ΚΑΘΙΣΜΕΝΗ μπροστά στο
πίανο της, με όλα τα τε-
τάρδια της μουσικής της σκορ-
πιμένα τριγύρω, ή Ντενίζ Ρο-
ζέ έδινε την έντύπωσιν πώς θρι-
σκότανε στην μεγαλύτερη ά-
πελπισία.

—Τί έχεις, λοιπόν, αγαπη-
μένη μου Ντενίζ; είπε μιά γλυ-
κειά φωνή.

—Ω! γιαγιά, φταίει τό
πίανο. Βαρύεμαι τόσο πολύ να
καταχτυπώ αυτό τό άπαίσιο όρ-
γανο! Μά ή μαμά, τό θέλει.
Γιατί, λοιπόν, να κουράζωμαι
τόσο πολύ; Ποτέ δεν θά τά κα-
ταφέρω να παίξω περιφημα και
άσφαλώς, όταν θά μεγαλώσω,
δεν θά γυρίσω να ξανακυττάξω
αυτό τό καταραμένο πιάνο!

—Μικρούλα μου, με λυπείς
μιλώντας έτσι. "Αγαπώ τόσο πο-
λύ τη μουσική, ώστε δεν μπορώ
να καταλάβω πώς εσύ, ή τόσο
λεπτή κι εύγενική κοπέλλα,
δεν θέλεις να την αγαπήσης.

—Ξέρεις πόσο, παρ' όλη την ήλι-
κία μου, αγαπώ ακόμα τη μου-
σική! "Εσύ είσαι δεκαπέντε
χρονών ακόμα και δεν μπορείς
να έκτιμήσης τό ύπεροχα θέλ-
γητά της. Μά να είσαι θέσαη,
πως θά μετανιώσης άργότερα,
γιατί την έγκατέλειψες.

—Για τί μιλάτε, λοιπόν, έ-
σεις ή δυό σας τόσο σοδαρά;
είπε, μπαίνοντας μέσ' στο σαλόνι, μιά νέα γυναίκα, με λε-
πτά και φινά χαρακτηριστικά.

—Ω! θεία Τερέζα, για τό πιάνο! Με πλήττει τόσο πο-
λύ! Δεν θέλω πειά να ξαναπαίζω.

—Και ή γιαγιά σου κάνει μαθήματα; Καλά λοιπόν!
Θάνασ την κατάλληλη στιγμή για να την βοηθήσω. "Ελα
κοιτά μου, μικρούλα μου, Ντενίζ, και άκουσε με: Ξέρεις
τόν άνδρά μου, τόν θεό σου τόν Πέτρο; Ξέρεις πόσον ά-
γαπήμαστέ οι δυό μας και έκπληττεσαι καμιά φορά. Θλέ-
ποντάς μας τόσο χαρούμενους, παρ' όλη τη μεγάλη δυστυ-
χία, που μάς έχει θρή. "Ο θεός σου έφυγε στην άρχή του
πολέμου, νέος αξιωματικός με λαμπρό μέλλον, και μου

λαυστικά.

Υπό τόν τίτλον:

«ΤΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΜΑΣ ΠΕΡΙΟΙΘΗΣΕΙΣ»

διαβάζουμε τας έξής αξιολόγους και σπουδαίας δηλώ-
σεις:

«Επειδή εις όλα μας σκοπεύομεν να είμεθα με άνοικτην πεποιθήσει,
δολούμε όριστικώς ότι άνήκομεν εις τό κόμμα του κυρίου Τριακόπη,
όστις άπεδείχθη ίκανός πολιτικός. "Ο κύριος Δηλιγιάννης έκτός της ά-
νηκούτου θλάσης, την όποιαν μας έπροξένησε, όδηγήσας όλον τόν στρα-
τόν εις τά σύνορα εν μέσφ χειμώνι, κατά την άείμηστον έκείνην εποχήν
της έπιστρατείας, έκτός λέγομεν της θλάσης ταύτης μάς φαίνεται έντε-
λώς ΑΝΙΚΑΝΟΣ πρός πηδαλιούχησιν της πολιτείας. Αύτή είναι ή πε-
ποιθήσις μας, την λέγομεν φανερά.

«Η "Εφημερίς των "Υπηρετριών" έχει και τας ειδήσεις
της, ειδήσεις φυσικά επαγγελματικές που ένδιαφέρουν κυ-
ρίως τόν υπηρετριόκοσμον. "Απολαύσατε:

«Η υπηρετρια του έν Σύμφ ειρηνοδίκου "Υπερφαγγίλιν απέκτησε
δυτάριον... καίτοι πρό 4 έτών χωρισθείσα από τού συζόγου της!»

«Επίσης από τό τιτλοφόρον «Χ ρ ο ν ι κ ά "Υ π η ρ ε-
τ ρ ι δ ν» αντιγράφουμε:

«Είδομεν τούς λιμοκοντόρους οστινες ένασμενίζονται να μάς παίρ-
νουν από πίσω, ότι πρέπει να παύσωσι πλέον, διότι συνεπώσαμεν έπι-
τησί 7 στρατιωτών έκ των διαφόρων σωμάτων υπό την άρχηγίαν λο-
χίου των εζώνων, ήτις έπιτροπή ανέλαβε να δέρη άνηλεύς πάντα κατά
υπηρετριών παρεκτρέμενον λιμοκοντόροισιν.

«Αλλά δεν άρκει, δυστυχώς, ένα και μόνον άρθρον διά
την περιέργον αυτήν εφημερίδα του άθηναϊκού υπηρετριο-
κόσμου. Γι' αυτό θ' άναγκασθώμε να τά ξαναπούμε εις τό
πρσσεχές τεύχος.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΤΗΣ MAGGIE DU PARC

μ' άκουγε μ' όλη του την ψυχή. «Παίξε ακόμα, μου είπεν
όταν σταμάτησα. Μου κάνεις καλό.»

Σε μιά ώρα, όταν του είχα παίξει ό,τι αγαπούσε, τις
παθητικές συνάτες των αγαπημένων μας μουσικών, ήρθε
και στήριξε στόν ώμο μου τό ώραίο του κεφάλι, που τό
θαυό και γλυκό θέλημα του είχε σβύσει για πάντα. Κα-
τάλασα τότε πως τό κακό είχε νικηθή από την τέχνη και
την όμορφιά, που έχουσε τη δύναμι να μεταφέρουμε τις ψυ-
χές μας σ' έναν κόσμο ιδανικό κι εύτυχισμένον.

«Αγαπούσα την μουσική. Μά την είχα παραμελήσει από
την εποχή του γάμου μου και συχνά ο Πέτρος μού παρα-
πονιωνόταν γι' αυτό. "Εκείνο τό θράδυ, ευχαριστώντας τόν
θεό γιατί μού έδινε τό μέσον της σωτηρίας του αγαπημέ-
νου μου συζόγου, αποφάσισα, για τό χατήρι του, να ά-
ναρχίσω. Από τότε, κάθε θραυά μας, ήταν άφιερωμένη
στη μουσική. "Επειτα τόν θεό σου να μάθη διολι! Και
ξέρεις μέχρι ποίου θαυμαστού σημείου έχει προχωρήσει.
Συνεκέντρωσα γύρω μας και μερικούς άλλους φίλους της
μουσικής και είχα την εύτυχία να δω τόν αγαπημένο μου
Πέτρο να ξαναβρίσκη σιγά-σιγά τό κέφι της ζωής. Οι πα-
λαιοί συμμαθητές του ξαναήρθαν να τόν δούνε, τραηγμένοι
από τη θεία χόρι της μουσικής.

«Και αν δεν μπορεί πειά να συνεχίση την καριέρα του,
έχει όμως την συναίσθησι πως άσχολεϊται με κάτι, που τόν
διασκεδάσει και τόν παρηγορεί, κόποντάς τόν συγχρόνως
να ξεχνάη τη δυστυχία της ζωής του.

«Και τώρα, δεν θρίσκεις, μικρούλα μου Ντενίζ, πως ο
αγαπημένος μου συζυγος είναι ο πιο χαρούμενος άπ' ό-
λους τούς θεούς σου;

— "Ω! θεία Τερέζα, δεν τά ήξερα όλ' αυτά, και είναι
τόσον ώραία! είπε συγκινημένη ή μικρούλα.

—Ναι, είναι ώραίο, Ντενίζ, να θλέψης τις μεγάλες ψυ-
χές να θγαίνουν από τη δοκιμασία, δυναμωμένες και κα-
λύτερες, είπεν ή γιαγιά, με γλυκειά φωνή. Δεν γνώριζες
τόν πόλεμο, μικρούλα μου, αλλά τό παράδειγμα των θείων
σου άς σου χρησιμεύη για να μάθης να κάνης θαρραλέα
τό καθήκον σου, που κλείνει μέσα του θείες χαρές.

MAGGIE DU PARC

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

Ενδυμια Ζόγια

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ

— Καί τί σοῦ ἀπάντησε ὁ γιατρός, ὅταν τοῦ εἶπες πὼς πῆγαινες ἐκ μέ-
ρους μου ;— Μοῦ εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν πλη-
ρώσω μπροστά.

Δυὸ συνάδελφοι, συζητοῦν.
— "Ἄν τὸ ἀφεντινὸ μας δὲν ἀνακα-
λέσῃ αὐτὸ πού μοῦ εἶπε σήμερα, λέει ὁ
ἕνας, ἐγὼ θὰ φύγω ἀπὸ τὴ δουλειά !
— "Αἱ Καί τί σοῦ εἶπε λοιπόν ;
— Νὰ τοῦ ἀδειάσω τὴ γωνιά τὸ γρη-
γορότερο...

ΦΡΟΝΙΜΟ ΜΕΤΡΟ

— Μὰ, γιατρέ, πᾶνε πέντε λεπτά πού ἔχω
τὴ γλώσσα μου ἔξω...
— Μπορεῖτε τώρα νὰ τὴν τραβήξετε μέ-
σα... "Ἦθελα μόνο νὰ μ' ἀφήσετε ἡσυχο γιὰ
νὰ γράψω τὴ συνταγή μου...

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΤΕΡΑΤΑ Ι

— Ὁ Τοτός, ἕνας μικρὸς ἔξη χρονῶν,
βλέπει τὴ μητέρα του ν' ἀγκαλιάζεται
μέσα στὸ σαλόνι, μ' ἕναν ἐπισκέπτη
τοῦ σπιτιοῦ τους. Ἡ μητέρα του τοῦ
λέει τότε:

— Πρόσεξε καλὰ νὰ μὴν πῆς σὲ κα-
νέναν, ὅ,τι εἶδες. Νὰ πάρει ἕνα μπο-
μπόνι γι' αὐτό.

Κι' ὁ Τοτός:
— Πφ! Ὁ μπαμπὰς μοῦ ἔδωσε ἕνα
μεγάλον κουτὶ μπομπόνια, γιὰ νὰ μὴν
πῶ τίποτα, ὅταν τὸν εἶδα ν' ἀγκαλιάζει
τὴν ὑπηρετριά...

— Δὲν παίζεις σήμερα, Νίκο ;
— "Ὅχι, πρέπει νὰ μείνω στὸ σπίτι,
γιὰ νὰ βοηθήσω τὸν μπαμπά μου, νὰ
γράψῃ τὰ μαθήματά μου...

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
Εἰς Ξεκαλτσώτην

Στὸν δρόμο σὰν σὲ θλέπω
Χωρὶς περικνημίδες
μοῦ στρίβουνε ἡ θίδες !...

Κι' ὅταν καλοκυττάζω,
φεῶ, τὸν ἀστράγαλό σου
σὰν τὸ μουρλό φωνάζω:
Γιὰ πὲς μου στὸν Θεό σου,
μωρὲ δεσποινιδάριον,
μίλα μου μάνι - μάνι,
εἶναι αὐτὸ ποδάριον
ἡ εἶναι γαϊταγάνι !...

Κι' αὐτὴ σου πάλι ἡ φτέρνα
Πῶ ! Πῶ ! ψυχὴ μου, ἄστα,
Χτύπα, γιατροῦμ λατέρνα,
Καὶ κέρνα μας καὶ σπάστα !—
Αὐτὴ σου λέω ἡ φτέρνα
μοῦ ζάλιωσέ τὰ φρένα,
γυρίζω σὰν τὴ σβούρα
Παθαίνω τέτοιο τράκο,
Ποῦ πάω σὰν τὸ Μασούρι,
Χωρὶς παπὰ καὶ διάκονο.

"Ελα χεῖμῶνα τάχιστα
Κάμε μ' αὐτὴ τὴ χάρι,
σκέπασε κάθε θηλυκοῦ
τὸ στρουμπουλὸ ποδάρι
γιατ' εἶται πού κατάντησε
Καὶ ἡ ὁδὸς Σταδίου
γιὰ κύττα κεῖ μυστήριον,

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

— Γιατί δολοφονήσες τὸ θῦμα σου ;
— Γιά νὰ πάρω τὰ χαρτιά του. "Ἦθελα νὰ
ἴδω... τίμιος ἄνθρωπος...

Ξεκαλτσώτες ἀράδα —
Ομοιάζει μὲ πλυντήριον
Καὶ σοῦ θυμάει μπουγάδα.

"Ἄς πέσουν χιόνια καὶ θοργές
Καὶ ἀστραπὲς καὶ κεραυνοί,
βόρειος πῶλος ἄς γενῇ
ἡ γῆ ἡ "Αἰτική.
Κι' ἄς καλτσώθῃ καὶ ἡ Κοκὴ
Κι' ἡ Πόπη κ' ἡ Κική
Κ' ἡ μελαμπὲς κ' ἡ ροῦσες
ταρταποδαροῦσες !...

ΣΤΡΑΦ

ΑΣΥΓΧΩΡΗΤΗ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

"Ὁ κυνηγός, — Τί τρομερό... Ἐπὶ
γυρίζω μὲ τὸ σάκκο μου ἀδειανό. Ἐχάρασα...
— Τὰ φυσίγγια σὰς ;
— "Ὅχι, τό... πορτοφόλι μου!

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

ΣΤΗΝ ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΔΑ

— Θ' ἀποχτήσω τρία παιδιά; Μὰ ἐ-
γὼ δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ κάνω παιδιά !
Εἶμαι στειρὸς...
— "Εσεῖς ἴσως... Μὰ ἡ γυναίκα
σὰς ;

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

"Ὁ Νεόπλουτος:
— Θέλω ἕναν χάρτη τῆς γῆς.
— Πόσο μεγάλον ;
— Μὰ... σὲ φυσικὸ μέγεθος !...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΟΥ ΡΑΥΝΟΛΤΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ
προηγούμενο)

"Ἡ ἐπιστολὲς αὐ-
τές, ἀπάντησε ἡ
"Ελίζα, ἀπευθύ-
νται σὲ ξένους
κι' ὄχι σὲ μένα. "Ετοὶ δὲν μπορῶ νὰ τις διαβάσω, ἂν καὶ
ἔξω ὅτι γίνεται λόγος σ' αὐτές γιὰ τὸ ἀτομὸ μου. Σὰς
παρακαλῶ μόνο νὰ ἐκφράσετε στὸν κύριο κόμητα, τὴν ἄ-
πειρη εὐγνωμοσύνη του γιὰ τὴς μεγάλες του καλωσύνες.

— "Ὁ κόμης ἀπάντησε ἡ "Αρτεμῖς, σφίγγοντάς τὴν στὴν
ἀγκαλιά της, ξέρεῖ πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶσαι ἀχάριστη καὶ
γι' αὐτὸ αὔριο, πρὶν ἀπ' τὴν ἀναχώρησί σου θάρρῃ νὰ σ'
ἀποχαιρέτησῃ...

— "Ὡ! ἔκανε ἡ "Ελίζα συγκινημένη μέχρι ἁκρότων. Τὸ
διάθημά του αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνώτερο ἀπ' ὅσα ἔκανε ὡς τώ-
ρα γιὰ μένα...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ "Ελίζα Σίδνεϋ συνοδευομένη ἀπὸ τὴν
πιστὴ της καμαριέρα Λουίζα καὶ ἀπὸ ἕνα γέρο καμαριέ-
ρη, τὸν ὁποῖο εἶχε ἐπὶ πολλὰ χρόνια στὴν ὑπηρεσία του ὁ
κόμης Οὐάρριγκτον, ἔφευγε γιὰ τὸ Μεγάλο Δουκάτο τῆς
Καστελικάλα, στὴν Ἰταλία.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

I

ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΑΘΙΟΤΗΣ

Βρισκόμαστε στὸ θλιβερότερο καὶ ρεαλιστικώτερο ση-
μεῖο τῆς διηγέσεώς μας. Σ' ἕνα χαμηλὸ δωμάτιο ἑνὸς ἀ-
θλοῦ σπιτιοῦ τῆς συνοικίας τοῦ "Αἰγίου Λουκά, μιά νέα
δεκάξη δεκαεφτά χρόνων, ἐργάζεται.

"Ἡ ὥρα εἶναι ἑννέα τὸ θράδυ κι' ἕνα μόνο κερί φατίζει
τὸ φτωχικὸν δωμάτιο, στὸ ὁποῖο δὲν ὑπάρχει σχεδὸν κανένα
ἐπιπλο.

"Ὁ παγωμένος ἀέρας τοῦ Δεκεμβρίου μπαίνει ἀπ' τὰ κα-
κοκλεισμένα παράθυρα καὶ τὰ σπασμένα τζάμια στὰ ὁ-
ποῖα εἶναι κολλημένα χαρτιά. "Ἐνα μικρὸ τραπέζι, δυὸ
καθίσματα καὶ μιά ἀχυροστρωμνὴ ἀποτελοῦν ὅλα τὰ ἐπι-
πλα τῆς ἀποισίας αὐτῆς κατοικίας. Μιά πόρτα πού θρί-
σκεται ἀπέναντι στὸ παράθυρο συγκοινωνεῖ μ' ἕνα δεύτερο
δωμάτιο, ἀκόμα πιὸ μικρό. Στὸ δεύτερο αὐτὸ δωμάτιο
δὲν ὑπάρχει κανένα ἀπολύτως ἐπιπλο, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα στρώ-
μα, χωρὶς σκεπάσματα.

Οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς τρώγλης δὲν ἔχουν ἄλλα σκεπά-
σματα γιὰ τὴν νύχτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ρούχα τους, πού κι'
αὐτὰ εἶναι ἄθλια, τριμμένα καὶ λιγοστά.
Τὸ κρὺ πού ἐπικρατεῖ ἐκεῖ μέσα εἶναι ἀπερίγραπτο κ'
ἡ δυστυχισμένη νέα πού ἐργάζεται στὸ φῶς τοῦ κεριοῦ,
τινάζεται κάθε τόσο ἀπ' τὰ ρίγη πού τῆς περνᾶνε τὸ κορ-
μί.

Καὶ ὅμως πόσο ὠραία εἶναι ἡ νέα αὐτή !
Ἡ ὡμορφία της διατηρεῖται ἀθικτὴ, παρ' ὅλες τὶς στε-
ρήσεις, τοὺς κόπους, τὶς ἀγρύπνιες καὶ τὶς φροντίδες.
Τὸ μικρὸ κεφάλι της μοιάζει ἀρχαίου ἀγάλματος καὶ
τὸ πρόσωπό της ἔχει τὸν ἀγνότερο ἑλληνικὸ τύπο.
Τὸ λυγρὸν ἀνάστημά της εἶναι ὑπέροχο.
"Ἄν καὶ τὰ ρούχα της εἶναι πολὺ φτωχικά, ὥστόσο εἶ-
ναι περιποιημένα, καθάρα. Τὸ ὄψος της κ' οἱ τρόποι της

προδίδουν περασμένες εὐτυχισμένες ἡμέρες πλοῦτου καὶ ἀ-
νέσεως.

"Ἡ νέα αὐτὴ εἶναι ἡ "Ελλη Μονρού, ἡ κόρη τοῦ παλαιοῦ
κηδεμόνος τοῦ Ριχάρδου Μάρκχαμ.

Μετά τὴν καταστροφὴ τοῦ πατέρα της, ἡ δυστυχισμένη
νέα, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν φρικτὴν δυστυχία πού τοὺς θρή-
κε, θέλησε νὰ ἐργασθῇ κι' ἐπειδὴ δὲν ἔξερε τίποτε ἄλλο,
ἔκανε διάφορα ἐργόχειρα καὶ ραψίματα.

Δούλευε σκληρὰ ἀδιάκοπα, ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ θράδυ.
"Ετοὶ τὰ μάγουλά της ἔχασαν τὴν δροσιά τους, ἡ ὑγεία
της κλονίστηκε, τὰ μάτια της μελάνιασαν καὶ ὁ μῶς,
ἡ δυστυχισμένη, ἔξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζεται.

"Ἦταν ὅπως εἶπαμε, ἡ ὥρα ἑννέα τὸ θράδυ.

Τὰ δάχτυλά της "Ελλης εἶχαν παραλύσει ἀπὸ τὸ κρὺο
καὶ τὴν κούρασι καὶ ὁμως ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειά
τῆς ἐκεῖνη τὴν νύχτα, γιατί ἄλλιῶς δὲν θὰ ἔτρωγε τὴν
ἄλλη μέρα, καὶ μέσα στὸ σπῖτι δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνα κομ-
μάτι ψωμί.

"Ὅταν, τέλος, ἐκέντησε καὶ τὸ τελευταῖο λουλοῦδι τοῦ
ἐργοχείρου της, ἡ ὥρα ἦταν δέκα παρά τέταρτο.

Σηκώθηκε μὲ μεγάλη δυσκολία ἀπὸ τὸ κάθισμά της,
τόσο τὰ μέλη της ἦσαν ναρκωμένα ἀπὸ τὸ κρὺο. Φόρεσε
τὸ φτωχικὸ ψάθινο καπέλλο της μὲ τὶς ξεθωριασμένες κορ-
δέλλες του καὶ μιά μπέρτα μεταχειρισμένη καὶ ὄγῃ ἐξω
γιὰ νὰ παραδώσῃ τὴν ἐργασία της.

"Ὁ ἔμπορος πού τῆς ἔδινε δουλειά, κατοικοῦσε στὸ Φίν-
σμπουρι κι' ἐπειδὴ ἦταν πειὰ ἀργά, ἡ δυστυχισμένη νέα
ἔτρεχε ὅσο τῆς ἐπέτρεπαν τὰ ναρκωμένα της πόδια.

Τὸ κατάστημα, στὸ ὁποῖο διευθυνόταν, ἔλαμπε ἀπὸ φω-
τὰ καὶ παντὸς εἶδους ἐμπορεύματα θρῆσκόντουσαν στὶς δι-
τρίνες του.

"Ἡ νέα μπῆκε δειλὰ μέσα καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ δι-
ευθύνθηκε πρὸς μιά κυρία πού καθόταν στὸ θάθος τοῦ κα-
ταστήματος καὶ τῆς παρέδωσε τὴν ἐργασίαν της.

— "Ὁραία ὥρα τὸ φέρετε ! μουμύρισε δύστροπα ἡ
κεινὴ. "Ἐπρεπε νὰ τὸ φέρετε τρεῖς ὥρες νωρίτερα.

— "Εργάζομαι χωρὶς διακοπὴ ἀπὸ τίς πέντε τὸ πρωὶ ἀ-
πάντησε ἡ "Ελλη καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ τελειώσῃ νωρί-
τερα...

— Βλέπω πὼς τὸ φτιάξατε πολὺ διακριτὰ, εἶπε ἡ κυρία,
ἐξετάζοντας τὸ σάκι ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. "Ἐχει μόλις ἔξῃ
τὰ λουλοῦδια...

— "Ὅχι, εἶπε ἡ "Ελλη. "Ἐχει ὀγδόντα. Τόσα μὲ διατά-
ξατε νὰ κεντήσω...

— Πολύ, καλὰ, δεσποινίς. "Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν
ὑπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ ἑξήντα καὶ ὀγδόντα...

— Διαφορά, κυρία ; φώναξε ἡ νέα. "Υπάρχει διαφορά
τεσσάρων ὥρων ἐργασίας...

— Πολύ καλὰ... Πολύ καλὰ, δεσποινίς... Καὶ πόσα
λογαριάζετε νὰ παρὲτε γιὰ τὸ ἐργόχειρό σας αὐτό ;

— Ὅσο νομίζετε ὅτι ἀξίζει, κυρία, εἶπε μὲ σεμνότητα ἡ
"Ελλη.

"Ἡ δυστυχισμένη νέα μοῦσε εἶται πρὸς τὴν ἀκαρδίαν καὶ
ψυχρὴν γυναῖκα, ἐλπίζοντα, ὅτι θὰ τὴν ἔκανε πιὸ γενναία
δαρῇ.

— Θέλετε νὰ κρῖνω ἐγὼ ; εἶπε εἰείνη.

Καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζῃ μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸ σάκι,
ἐλπίζοντας ν' ἀνακαλύψῃ ἕνα λάθος, μιά μικρὴ παράλειψι.
Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ θρῇ τίποτε.

— Δὲν εἶναι καὶ κακὸ, εἶπε τέλος. Εἶναι πολὺ καλὸ γιὰ
μιά νέαν τῆς ἡλικίας σας. "Υποθέτω — ἐπρόσθεσε ὀγδόν-
τας ἀπὸ τὸ σурτάρι της μισὸ ἀσημένιο σελλίνι — ὅτι αὐτὸ
εἶναι ἀρκετό.

— Κυρία, εἶπε ἡ "Ελλη, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ
τὰ δάκρυά της, ἐργάσθηκα γιὰ τὸ ἐργόχειρο αὐτὸ δεκα-
φτὰ ὥρες...

Δὲν μπόρεσε νὰ πῇ περισσότερα γιατί οἱ λυγμοὶ τῆς ἔ-

πνιξαν την φωνή της.

— "Ελα, έλα ! είπε η σκληρή γυναίκα. Δεν θέλω κλάματα έδω μέσα... Πάρε τα χρήματα ή αφήσε τα... Κάνε όπως θέλεις, αλλά κάνε γρήγορα..."

Η νέα πήρε το μισό σελλίνι, σκούπισε τα δάκρυά της κι' έτοιμάσθηκε να φύγει.

— Δεν θέλεις άλλη εργασία; τη ρώτησε η γυναίκα, η οποία ήξερε ότι το συμφέρον του καταστήματος ήταν να μην την αφήσει να φύγει.

Η "Ελλη πήρε τότε ένα άλλο εργόχειρο να το κεντήσει με τον ίδιο τρόπο και στην ίδια τιμή κι' έφυγε.

Στον δρόμο, αγόρασε από ένα κατάστημα, λίγα τρόφιμα για τον πατέρα της και ξαναγύρισε σπίτι της.

Σ' ένα διαμέρισμα του Ισογείου, του σπιτιού, όπου κατοικούσε η "Ελλη, έμενε μια γρηά μέγαιρα, απ' αυτές που άτιμάζουν την αγιότητα του γήρατος.

Καθώς λοιπόν η νέα διέσχισε την αύλη, η γρηά αυτή τη σταμάτησε και άρχισε να της μιλάει.

— Είναι κρίμα — της έλεγε — να κάνεις τέτοιες φτωχοδουλειές... Έσύ, με την ωμορφιά σου θα μπορούσες να κερδίσεις χρήματα, ένα σωρό χρήματα...

Η "Ελλη άνατρίχισε ακούγοντας τα λόγια αυτά κι' έσπευσε ν' άπομακρυνθεί χωρίς να πη λέξει.

— Δεν μου άπαντάς; της φώναξε η μέγαιρα. Καλά... Όταν δεν θάχης πειά ψωμί, δουλειά και χρήματα, τότε έλα να με θρής...

Η δυστυχισμένη νέα, της οποίας η καρδιά χτυπούσε δυνατά, μπήκε στο φτωχικό της διαμέρισμα κι' έκλεισε την πόρτα πίσω της.

Απόθεσε στο τραπέζι τα λίγα τρόφιμα, που είχε αγοράσει και τα οποία δεν άγγιξε πριν ξαναγυρίσει ο πατέρας της κι' έπειτα προσπάθησε ν' άνάψει λίγη φωτιά σ' ο τζάκι, γιατί τα μέλη της, ήσαν κυριολεκτικώς παγωμένα. Μά, άλλοιμονο ! δεν τα κατάφερε γιατί δεν είχε ξύλα...

Τα λόγια της μέγαιρας άνηχοῦσαν ακόμα στ' αυτιά της... Τί έννοούσε μ' αυτά ; Γίως ήταν δυνατόν να της ύποδειξη πιο εύκολον τρόπο για να κερδίσει περισσότερα χρήματα ;

Η ψυχή της "Ελλης ήταν άγνή, άν και ζούσε ανάμεσα σ' ανθρώπους διεφθαρμένους. Γι' αυτό δεν μπορούσε να καταλάβει τη θαυότερη σημασία των λόγων της γρηάς.

Η ώρα σήμανε έντεκα σ' ένα γειτονικό ρολόι, όταν η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ο κ. Μονρού.

Είχε άρχισεί να θρέχει ραγδαία και ο δυστυχισμένος ήταν μουσκεμένος ως το κόκκαλο.

— "Α! άγαπημένο μου πατέρα ! φώναξε η νέα! Είσαι θρεγμένος και δεν ύπάρχει ούτε ένα ζύλο στο τζάκι.

— Κι' ούτε χρήματα έχω, άγαπημένη μου κόρη, είπε ο γέρος με την ψυχή σπαταγμένη και άκουμπώντας τα ψυχρά του χείλη στο μέτωπο της νέας. Αλλά δεν κρυώνω... δεν κρυώνω...

Χωρίς να πη λέξει, η "Ελλη θγήκε έξω και ζήτησε μερικά ξύλα από ένα γείτονα και λίγα κάρθουνα από έναν άλλο. Οι φτωχοί είναι τόσο πρόθυμοι να βοηθούνται μεταξύ τους...

Με τα λεπτά δάχτυλά της που δεν είχαν πιαστή για την εργασία αυτή, η νέα άναψε φωτιά και όταν είδε τις φλόγες να χοροπηδούν μέσα στο τζάκι, γύριε προς τον πατέρα της χαμογελαστή.

Κατόπιν πατέρας και κόρη μοιράστηκαν το φτωχικό τους δείπνο.

Όταν έφαγαν, η "Ελλη σηκώθηκε, φίλησε με στοργή τον πατέρα της, του εύχθηκε καληνύχτα και άποούρηκε στο ψυχρό, γυμνό και άθλιο δωμάτιό της.

Έσθυσε το κερί για να νομίσει ο πατέρας της ότι κοιμώταν κι' όταν κατάλαβε ότι ο πατέρας της είχε άποκοιμηθεί, το άναψε και πάλι και κάθησε άπάνω στο στρώμα της για να κεντήσει μερικά λουλούδια στο εργόχειρό της.

Όταν το γειτονικό ρολόι σήμανε μία μετά τα μεσάνυχτα, η νέα παράτησε το εργόχειρο και πλάγιασε. Δεν άργησε ν' άποκοιμηθεί συντριμμένη καθώς ήταν από την κόπωση.

Κοιμήθηκε τρεις ώρες κι' έπειτα ξύπνησε πιο χλωμή απ' ότι ήταν την προηγούμενη μέρα.

Ήταν νύχτα ακόμα, η σελήνη είχε θασιλέψει και θα περνούσε ακόμα άρκετη ώρα ως ότου να χαράξει.

Η "Ελλη σηκώθηκε, άναψε το φως και μπήκε άθόρυβα στο δωμάτιο του πατέρα της.

Ο γέρος κοιμώταν θαθεία. Πήρε τα παπούτσια του και τὰ ρούχα του και άθόρυβα ξαναγύρισε πάλι στο δωμάτιό της. Τὰ καθάρισε από τις λάσπες και τὰ ξανάβαλε πάλι στη θέση τους.

Κατόπιν άρχισε να κεντάει.

Η δυστυχισμένη νέα δεν ήξερε πειά τί θα πη άνάπαυσις.

Β"

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ

Δυό μήνες άργότερα, η γρηά μέγαιρα η οποία κατοικούσε στην ίδια αύλη όπου έμενε κ' η "Ελλη με τον πατέρα της, δούλευε στο δωμάτιό της.

Η γρηά αυτή ήταν ένα από τ' άποσκληρωμένα εκείνα πλάσματα που δεν ξέρουν τί θα πη οίκτος, άνάπη, φίλια.

Ήταν φτωχή κ' η δυστυχισμένη και όμως το διαμέριμά της ήταν επιπλωμένο καλά και άρκετά τρόφιμα και πιστά θρискόντουσαν μέσα στο μπουφέ της.

Η άπαίσια εκείνη γρηά, καθισμένη σε μία πολυθρόνα, διώρθωνε ένα ζευγάρι κάλτσες, όταν η πόρτα της χτύπησε ελαφρά.

— Έμπρός! φώναξε η μέγαιρα.

Η πόρτα άνοιξε τότε και μπήκε μέσα η "Ελλη.

Η γρηά, χωρίς να διακόψει την εργασία της, είπε:

— "Α! ήρθες επί τέλους ; Από πολύν καιρό σε περιμένα...

— Με περιμένετε ; Και γιατί ; ρώτησε η "Ελλη άναφισμένη με τα λόγια αυτά που της φάνηκαν μυστηριώδη.

— Ναι, σε περιμένα... ξαναείπε η γρηά. Δεν σου είπα πως όταν δεν θά είχες πειά χρήματα, δουλειά και ψωμί, θάρχόσουν να με θρής ;

— Αλλοίμονο, λέγατε την αλήθεια!... ψιθύρισε η "Ελλη χαμογελώντας πικρά. Όλες η δυστυχίες που μου έχασε πη έπεσαν στο κεφάλι μου κ' επί πλέον ο πατέρας μου θρίσκειται άρρωστος στο μοναδικό στρώμα που μ' άπέμεινε.

— Δυστυχισμένο πλάσμα ! είπε η γρηά, προσπαθώντας να κάνει την φωνή της πιο γλυκεία.

— Έπειτα δείχνοντας ένα κάθισμα που θρίσκόταν κοντά της έπρόσθεσε:

— "Ελα να καθίσης έδω κοντά μου... Θά κουβεντιάσουμε για πολλά πράγματα...

Η "Ελλη φαντάστηκε ότι είχε έλκύσει τη συμπάθεια της γρηάς, στην οποία είπε:

— Μου είχατε πη ότι θέλατε να με βοηθήσετε... Για το Θεό, άν αυτό είναι ακόμα δυνατόν μην άργητε γιατί πεθαίνουμε της πείνας...

Η γρηά γύρισε για να θεσπαιωθεί ότι ο μπουφές της όπου ύπήρχαν τα τρόφιμα ήταν καλά κλεισμένος κι' έπειτα σηκώνοντας το κεφάλι της πρόσθεσε:

— Ο Θεός να μάς λυπηθεί όλους, άγαπημένο μου παιδί. Κι' εγώ πεθαίνω από τη δυστυχία και δεν έχω να σου δώσω ούτε ένα κομμάτι ψωμί!...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, έξέταζε τη νέα απ' το κεφάλι ως τα πόδια...

— Άν και η "Ελλη φορούσε παληόρρουχα, ωστόσο η θωμάσιες γραμμές του σώματός της ξεχώριζαν περίφημα κάτω απ' αυτά.

— Δεν μου άπαντάτε φώναξε η "Ελλη. Πέστε μου επί τέλους άν μπορείτε να μου θρήτε εργασία ;...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά η γρηά, φάνηκε σαν να εφινιάστηκε κι' έπειτα άρχισε να μιλάει στη δυστυχισμένη νέα με φράσεις τις οποίες εκείνη δεν καταλάβαινε και που ούτε κι' έμεις μπορούμε να τις επαναλάβουμε...

Η "Ελλη την άκουγε για μερικές στιγμές, σαν ν' άκουγε μία γλώσσα άγνωστη κι' έπειτα έβριζε ένα θλιμένο τρομαγμένο στη γρηά. Και όταν εκείνη έκφράστηκε καθαρώτερα, η δυστυχισμένη νέα άρχισε να κλαίει σκεπάζοντας το πρόσωπό της με τα χέρια της.

— Αλλά δεν έφυγε από το άντρο της μέγαιρας, γιατί ήταν τόσο άπαισιωμένη, ώστε δεν ήξερε πού να καταφύγει.

Εξαφνα τότε, μία σκέψις πέρασε απ' το μυαλό της άπαισίας γρηάς, η οποία της είπε:

— Δεν μπορώ να σου κάνω τίποτε, παιδί μου, αφού δεν άκούεις τις συμβουλές μου. Ξέρω όμως ένα γλύπτη, ο οποίος θά σε πληρώσει καλά, άν θέλεις να ποζάρης για μοντέλλο του.

Τα λόγια αυτά άνητήχσαν στ' αυτιά της "Ελλης σαν λόγια όνειρου και σηκώνοντας το κεφάλι της κύτταξε την ά

ποιία μέγαιρα σαν να μην την πίστευε.

— Εκείνη όμως μιλούσε σοβαρά.

— Σου ξαναλέω, θέλεις να γίνης μοντέλλο ενός γλύπτη ; της είπε. Είναι καλός και θά σε καλοπληρώσει.

Η νέα θυμήθηκε τον κατόικοτο πατέρα της, θυμήθηκε την πείνα τους και δέχτηκε να συνοδεύσει τη γρηά στο σπίτι του γλύπτη.

Ο γλύπτης αυτός ήταν Ίταλός, θρήκε θαυμασίο το νέο μοντέλλο του, αφού το εξήτασε λεπτομερώς και της έδωσε ως προκαταβολή μία λίρα.

Τα μάτια της δυστυχισμένης νέας έλαμψαν από χαρά, όταν είδε το χρυσό νόμισμα σιην παλάμη της κι' έφυγε συνοδευόμενη από τη γρηά.

— Θα κάνης λαμπρές δουλειές έδω, της είπε η μέγαιρα. Κι' έφ'σον σου θρήκα εγώ μία τέτοια εργασία, πρέπει να μοιραστούμε το κέρδος της πρώτης ημέρας.

Η "Ελλη, άπν εύγνωμοσύνη έδωσε τη μισή λίρα στη γρηά κι' έπειτα πήγε και φώνισε άφθονα τρόφιμα για τον εαυτό της και τον πατέρα της.

Κοντά στον Ίταλό αυτό γλύπτη, η "Ελλη έπόζαρε επί τρεις μήνες και κέρδιζε άρκετά χρήματα, πράγμα που της επέτρεψε να καλλιεργήσει την θέσι της.

Η "Ελλη δεν φανέρωσε στον πατέρα της την πραγματική πηγή των χρημάτων αυτών. Του έλεγε μόνο ότι είχε θρή καλύτερη εργασία.

Ο γέρος είχε άπόλυτη εμπιστοσύνη στην τιμιότητα της κόρης του κι' έτσι ούτε ύποψιάστηκε καν το άθωο ψέμα της.

Τα πράγματα πήγαιναν έτσι, όταν ξαφνικά ο γλύπτης πέθανε.

Η "Ελλη έμεινε και πάλι χωρίς εργασία άν και άναζήτησε παντού και έτσι άναγκάστηκε ν' άπευθυνθεί και πάλι στη γρηά.

— Ξαναήρθες ; της είπε η μέγαιρα. Ασφαλώς, δεν θά σε ξανάθλαπα, άν δεν είχες την άνάγκη μου...

— Ο γλύπτης πέθανε, είπε η "Ελλη και έμεινα πάλι χωρίς δουλειά.

Η μέγαιρα την κύτταξε σιωπηλή κι' έπειτα φώναξε:

— Τώρα είσαι ώμορφη... Τα μάγουλά σου είναι κατ'άριστα και τα μάτια σου έλαμψαν πάλι... Ξέρω ένα μεγάλο ζωγράφο. Έμπρός πάμε για το άτελιέ του...

Η νέα δεν δίστασε ούτε στιγμή για ν' άκολουθήσει τη μέγαιρα στο άτελιέ του ζωγράφου.

Ο ζωγράφος αυτός που έμενε σ' ένα πολυτελές μέγαρο, μόλις είδε την "Ελλη τη δέχτηκε για μοντέλλο του.

Την χρειάζονταν κάθε μέρα από τις δέκα το πρωί ως τις τέσσερες το άπόγευμα και η νέα, για να δικαιολογή τις καθημερινές αυτές άπουσίες της, άναγκάστηκε και πάλι να πη ψέματα στον πατέρα της.

Τον θεσπαιωσε ότι πήγαινε κι' εργαζόταν στο μέγαρο μιας πλούσιας οικογενείας κι' ο γέρος την πίστεψε.

Είναι αλήθεια ότι η "Ελλη διητηρείτο ακόμα άγνή, γιατί είχε τύχη να πέση σε ήθικους καλλιτέχνες.

Ο ζωγράφος την θεωρούσε ως ένα άσύγκριτο μοντέλλο, και γι' αυτόν τον λόγο την πληρώσε άφειδώς. Έτσι δέ η "Ελλη μπόρεσε να έγκατασταθεί μαζί με τον πατέρα της σε μία κατοικία πιο άνετη.

Ο ζωγράφος αυτός σημείωσε μεγάλες επιτυχίες με το καινούργιο του μοντέλλο.

Μία μέρα, κάποια μαρκησία σαράντα περίπου χρόνων, εύχαρίστησε θερμά τον ζωγράφο γιατί την είχε ζωγραφίσει με χαρακτηριστικά ωραίας κοπέλλας μόλις δεκαοχτώ χρόνων.

Η μεγάλη εκείνη κυρία, δεν περιωρίστηκε μονάχα σ' αυτό, αλλά τον συνέστησε στον προευντη της Ρωσίας ως τον διασημότερο ζωγράφο της Άγγλίας, και ο προευντης τον παρακάλεσε να πη άμέσως στην Πετρούπολι για να φτιάξει την εικόνα του Τσάρου.

Έτσι η "Ελλη θρέθηκε και πάλι χωρίς δουλειά και άναγκάστηκε και πάλι ν' άπευθυνθεί στη γρηά μέγαιρα.

— Η νέα δεν ήταν πειά δειλή, όπως άλ'ποτε. Ήταν ντυμένη σχεδόν φιλάρεσκα γιατί είχε καταλάβει πειά πόση αξία είχαν τα θηλήτρά της. Είχε πειά

σχηματίζει την πεποίθησι, ότι η καλλονή της ήταν σπανία και μπορούσε να της εξασφαλίσει μία άνετη ζωή, άν όχι και τον πλούτο. Η γρηά μέγαιρα άνακάλυψε τη μεταβολή αυτή, χωρίς όμως να ξαφνιασθή γιατί ήξερε καλά τον κόσμο. Μόνο είπε μέσα της:

«Λίγον καιρό ακόμα, άγάπη μου, και θά γίνης δτι θέλω εγώ...»

— Βλέπετε, έρχομαι σε σάς και πάλι... της είπε η "Ελλη. Ο ζωγράφος μου έφυγε ξαφνικά κι' έμεινα χωρίς δουλειά.

— Έχεις χρήματα ακόμα ; τη ρώτησε η μέγαιρα.

— Ναι, έχω ακόμα τρεις λίρες...

— Πρέπει να μου δώσης τις δυό, της άπάντησε η γρηά, και να μου ύποσχεθής το κέρδος της πρώτης έβδομάδος για τη νέα δουλειά που θά σου θρώ...

Η "Ελλη της έδωσε τις δυό λίρες και η γρηά άνοιξε τότε ένα συρτάρι του τραπέζιού της.

Υπήρχαν εκεί μέσα κάθε λογής αντικείμενα, Έβαξε λίγη ώρα και τέλος, θρίσκοντας ένα έπισκεπτήριο το έδωσε στη νέα.

— Νά η διεύθυνσις ενός διασήμου γλύπτη, της είπε. Ζητάει μοντέλλο, με ωραίο θώρακα, για να συμπληρώσει το άγαλμα μιας μεγάλης κυρίας. Μπορεί να το κάνης εσύ.

Η "Ελλη πήρε το έπισκεπτήριο και πήγε άμέσως στο άτελιέ του γλύπτη.

Εκείνος, μόλις την είδε, θρήκε άμέσως το μοντέλλο που ζητούσε και την συμφώνησε να ποζάρη μπροστά του με πολύ καλή άμοιβή.

Από την ίδια μέρα κιόλας, η νέα άρχισε να ποζάρη.

Όταν η προτομή τελείωσε και την είδε η κυρία στην όποια άνήκε, έμεινε κατενθουσιασμένη.

Μά συγχρόνως με το άγαλμα, είχε τελειώσει κ' η εργασία κι' έπειδή η "Ελλη άκουσε την ημέρα, εκείνη την κυρία να λήη στον γλύπτη πως είχε άνάγκη γκουβερνάντας για τα παιδιά της, της έπρότεινε να την προσλάβει σ' αυτή τη θέσι.

Η κυρία έμεινε κατάπληκτη, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά και ύψώνοντας τα χέρια της, φώναξε:

— Σεις, δεσποινίς, γκουβερνάντα για τα παιδιά μου ; Σεις που ποζάρετε γυμνή μπροστά σ' όποιονδήποτε καλλιτέχνη !...

(Ακολουθεί.)

Η "Αρτεμίσ την έσφιξε στην άγκαλιά της.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ BIRABEAU

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΑΦΕ

Την ιστορία αυτή μου τη διηγήθηκε ο Ζάν Λεμουρά.
— Είχα δυο θείες, μου είπε ο Ζάν Λεμουρά, τη θεία Λευκή και τη θεία Έλσιζα. Η θεία Λευκή ήταν μια λεπτοκαμωμένη γυναικούλα, γεμάτη ευθυμία, κ' είχε παντρευτεί μ' έναν διουμήχανο του Ρουμπάι. Έρχόταν να μάς δει κάθε φορά που ήθελε να ράψει ένα καινούργιο φόρεμα — δηλαδή πολύ συχνά. Ήτανε ζωήρη, σπιρτόζα και πιά κουμψη από πολλές Παριζιάνες. Δασκέδαζε πολύ τον πατέρα μου, που την αγαπούσε, καθώς και τον άντρα της.

«Η θεία μου Έλσιζα ήτανε το ίδιο μικροκαμωμένη, μ'α πολύ ροδοκόκκινη. Έρχόταν στο σπίτι μας πολύ σπάνια, ίσως γιατί τα θλαμμένα της πόδια — έπασχε από αρθριτικά — θ'α τις έκαναν πολύ κοπιαστικό το ανέβασμα της σκάλας μας, ίσως και γιατί...» «Εί! Όταν είναι κανείς δέκα χρονών, όπως ήμουν τότε, προσέχει πολλά πράγματα. Είχα προσέξει, λοιπόν, πώς όταν θρискόταν ο πατέρας στο σπίτι, κάθε πού ή θεία μας έκανε επίσκεψη, της έλεγε ένα ξερό «καλημέρα, Έλσιζα», δίχως καμιά θερμότητα, και ζητούσε πάντα μια πρόφαση για να φύγει.

«Κι' αν γύριζε το θράδυ ναρξ και, βλέποντας δυο φυλτζάνια πάνω στο τραπέζι, ρωτούσε τη μητέρα μου ποιος είχε έρθει και κείνη του απαντούσε: «Πέρασε μιά στιγμή η Έλσιζα», είχα προσέξει πώς σήκωνε τους ώμους του λέγοντας: «Α! Αύτη!», μ' έναν τον άλλοτε δυσθυμο, κι' άλλοτε επιτιμητικό και θυμωμένο.
«Καθώς ήμουν ένα μικρό παιδί τότε, αυτό το πράγμα με στενοχωρούσε. Και με στενοχωρούσε, γιατί αγαπούσα περισσότερο από όσο θα ήθελα ίσως, αυτή τη θεία Έλσιζα που μ' έπαιρνε στην αγκαλιά της και με φιλούσε τόσο τρυφερά και που μου φέρνε πάνω χίλιες-δυο λιχουδιές.

«Είχα προσέξει επίσης κι' ένα άλλο πράγμα: πώς πηγαίναμε ταχτικά να έτοιμαζουμε τη θεία Λευκή στο Ρουμπάι (όχι τρας της είχε χτίσει στα περίχωρα της πόλεως, σε μιά μελαγχολική τοποθεσία ένα πολύ ωραίο σπίτι), αλλά δεν πηγαίναμε ποτέ στο σπίτι της θείας Έλσιζας, που καθόταν ωστόσο στην όδον Τρυνταίν, δυο θήματα πιο κάτω από μας.

«Μιά μέρα όμως, είχα μιά μεγάλην έκπληξη! Θ'α πάμε στο σπίτι της θείας Έλσιζας, μου είπε η μαμά. Πραγματικά, πήγαμε κι' από τότε άρχισα να πηγαίνουμε ταχτικά, κάθε εβδομάδα. Αργότερα έμαθα τι είχε συμβεί: Ο διουμήχανος, ο άντρας της θείας μου Λευκής, είχε χρεωκοπήσει. Πριν απ' τη χρεωκοπία του, είχε δώσει στον πατέρα μου μερικές συμβουλές εμπορικές, που αποδείχτηκαν καταστρεπτικές. Η θεία Έλσιζα, που έλεγε πώς είχε ένα πλούσιο κομπόδεμα, έγινε ξαφνικά το πιο ενδιαφέρον πρόσωπο της οικογενείας μας. Ω! ο καυμένος ο πατέρας μου δεν σκεφτόταν τον εαυτό του αλλά το μέλλον μου.

«Λοιπόν, κάθε Πέμπτη, πήγα να κι' έτρωγα στής θείας Έλσιζας. Η θεία μου μου έτοιμαζε πάντα, με ιδιαίτερη φροντίδα, ό,τι καλύτερο μπορούσε να επιθυμήσω. Και κείνο που με γέμιζε με περηφάνεια, είναι πώς μου έδινε μετά το φαγητό και καφέ, σ'α να ήμουν μεγάλος!

«Τις περισσότερες φορές δεν είχαμε καλὰ-καλὰ τελειώσει τον καφέ μας, όταν χτυπούσανε την εξώπορτα. Η θεία Έλσιζα έλεγε γκριλιάζοντας: «Δεν μ' αφήνουν τον καιρό ούτε να φάω ακόμα! Έπί τέλους, περάστε τους στο σ'α-ό-

νι». Και σ'ε μένα: «Παίξε παιδάκι μου, θ'α γυρίσω σε πέντε λεπτά». Και αναστενάζοντας, σέρνοντας τα θλαμμένα της πόδια, πήγαινε στο «σαλόνι».

«Τι ήταν η θεία μου Έλσιζα, θ'α σ'α το π'α άμεσως; Ήταν χαρτορρίχτρα!

«Εί! ο φίλος μου στο σχολείο, μου το αποκάλυψε αυτό. «Είναι αλήθεια, μου είπε πώς έχεις μιά θεία που λ'εί την τύχη;». «Εμείνα αποσβολωμένος, μην ξέροντας αν θύμπε να είμαι περήφανος ή ντοσιασμένος γι' αυτό. Ο φίλος μου φαινότανε γεμάτος θαυμασμό. Σιγχρόνως αναθυμώνα το ύφος με το οποίο ο πατέρας μου έλεγε: «Α! Αύτη!». Και άρχισα να κυτάζω τη θεία μου Έλσιζα με μιά φοβισμένη έκπληξη.

«Υστερα όμως σ'α το π'α μου π'ερνε. Και μιά μέρα, δεν μπόρεσα να κληθώ και τη ζώηρα: «Θεία μου, άφου λέτε την τύχη, γιατί δεν μου λέτε και τη δική μου»;

Η θεία Έλσιζα συσφύσε τα φρύδια της: «Α! Τό ξερείρη! Ψιθύρισε. Και πρόσθεσε ύστερα: «Όχι, σ'ε σ'ενα όχι».

«Αργότερα, άναρωτώμ'να συχνά, αν πίστευε στις μαγείες της, ή μήπως ήτανε ένας θηλυκός τσαρλατάνος... Αλλά, από κείνη την ημέρα, όταν χτυπούσανε την πόρτα, τη στιγμή που τελειώναμε τον καφέ μας, συχνά δεν έκανε πεία τον κόπο να περάσει στο «σαλόνι» και δεχόταν τους πελάτες της μπροστά μου. Έκείνη την ώρα, ή πελατεία της ήταν άσημαντη — γυναικούλες της Μονμάρ-ρης ή καμμιές...

«Μιά μέρα, ήρθε μιά υπηρέτριά. Η θεία μου ήταν σε κακά κέφια (τα άρρωστα πόδια της την είχαν κάνει να υποφέρει όλη τη νύχτα), πήρε κατά λάθος το φυλτζάνι, όπου μόλις είχα πιη τον καφέ μου άναποδύργως στο πιστάκι το κατακάθι και σκυμμένη πάνω από το τασάκι, αποκάλυψε μέσα σ' ένα λεπτό, πώς ή μικρούλα είχε φοβερές σιανογύριες μ' ένα μελαχροινό νέο, πώς έπρεπε να δυσπιστή σ' έναν ψηλό ξανθό, και πώς θ'α πέθαινε από θάσιο θάνατο. Η μικρούλα έγινε κατάχλωμη, τληρώσε είκοσι φράγκα για τη βίζιτα, είπε εύχαριστώ, κι' έφυγε.

«Εγώ... Εγώ... είχα άναστατάθ'! Είνα παρακολουθήσει αυτή τη σκηνή της μαντείας, από μιά γωνιά, όπου ήμουν μαζεμένος δίχως να π'α λέει. Μπορείτε να φαντασθήτε τί γινότανε μέσ στο παιδικό μου μυαλό;...

«Κύτταξα τη μικρούλα υπηρέτρια, που ή τύχη της είχε κιόλας κανονιστή, να θγαίνει από το δωμάτιο, σ'α να έλπει να περπατά ήνα π'άμα. Και πάνω απ' όλα, κείνο που με άνεοτάωνε, είναι πώς δ'α αυτά τα δράματα, τ'α είχε διαβάσει ή θεία μου μέσα στο φυλτζάνι του καφέ μου!... Καταλαβαίνετε; Μέσα στο φυλτζάνι, που είχα πιη έγω ο ίδιος καφέ!...

«Τότε (ά! πρέπει δυστυχώς να σ'α εξηγήσω με λόγια ανθρώπινα, αυτά τα παιδικά συναισθήματα), τότε ένοιωσα πώς ήμουν δεμένος μ' αυτά τα δράματα, πώς ήμουν λίγο υπεύθυνος γι' αυτά!... Έπανελάμβανα μέσα μου, μ' απειπίσια: «Εξ αιτίας του καφέ μου εξ αιτίας του καφέ μου... Θεέ μου! Μέσα σ' αυτό τον καφέ, που είχα πιη, υπήρχε ε-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΠΕΡΙΕΡΓΑ-ΑΣΤΕΙΑ

(Από τόν συλλογήν του κ. Χ. Σταμ.)

Γλυκοχαράζει

Στην ανατολή άνθίζουν τ'α αυγινά έκατόμφυλλα, τ'α πουλιά έχουν σήσει τις όρηστρες τους στα δέντρα.
Ο Μάρκος Μπότσαρης με τ'α παλληκάρια του τραβάει για το Καρπενησί, όπου τον περιμένει ο θάνατος και ή δόξα.

Στο χωριό Σιλίτσα το μικρό στράτευμα σταματάει. Οι χωρικοί δεν έχουν ξυπνήσει ακόμα. Μά στον πρωινό άέρα αντίλαλουν γοργές κωδωνοκρουσίες. Είναι το σήμαντρο ενός μικρού παρεκκλησίου που σημαίνει έτοι γλυκά.

Ο Μάρκος Μπότσαρης με τ'α παλληκάρια του τραβάει για το παρεκκλήσι, μπαίνει μέσα και φιλάει το χέρι του παπα που φέλνει τον δρόμο. Γονατίζει έπειτα κάτω στις πλάκες και προσεύχεται.

Τα παλληκάρια του ήρωϊκού αγωνιστού, Σουλιώτες και Ρουμελιώτες όλοι τους, ψημένοι στη φωτιά των μαχών γονατίζουν έπίσης και κάνουν ευλαβικά το σταυρό τους. Σε λίγο ο Μάρκος Μπότσαρης σηκώνεται όρθος, πλησιάζει τον παπα και του δίνει μερικά χρυσά νομίσματα.

— Πάρτα για τους φτωχούς και παρακάλα για την ψυχή του Μάρκου Μπότσαρη, του λέει.

Ο παπας που δεν γνώριζε προσωπικώς τον Μπότσαρη ταρασσεται.

— Θεέ μου! τραυλίζει. Μήπως πέθανε ο Μάρκος;
— Όχι, του απαντά ο Μπότσαρης, δεν πέθανε, αλλά θ'α πεθάνη!...

«Ενας από τους γλυκυτέρους ποιητάς του παρελθόντος αιώνος ήτο και ο Ήλιος Τανταλίδης. Νέος ακόμη ο Τανταλίδης έχασε το φ'ως του. «Αν και τυφλός όμως εξακολούθησε να στιχουργή. Είς θλιβερούς και μελαγχολικούς στίχους εξέφραζε ο τυφλός ποιητής όλον του τον πόνον διά την συμφοράν που τον έπληξε.
Ο Τανταλίδης διητήρησε και μετά την τύφλωσίν του την θείαν του καθηγητού εις την Θεολογικήν Σχολήν της Χάλκης, παραδίδων από μνήμης τους αρχαίους Έλληνας ποιητάς.

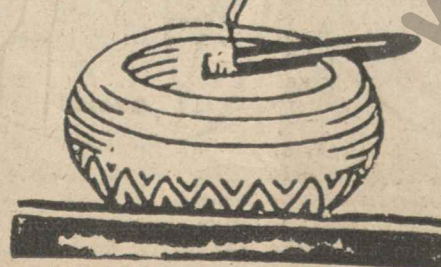
Κείνη ή γεύσι του θανάτου!... «Ενοιωσα μιά τέτοια άνακατασ'ορα ώσπε άρχισα να ξερω. «Α! φώναξε ή θεία Έλσιζα, χάλασε το στομάχι του! Θάφαγε πολύ!» Όχι, δεν είχε χαλάσει το στομάχι μου, μά ήταν ο θάνατος της μικρούλας υπηρέτριας πο ύμ' άναστατάωσε.

«Είχα έφιόλτες όλη τη νύχτα. Τα παιδιά δεν ξεγνούνε τόσο εύκολα. Όλες τις άκόλουθες μέρες, ήμουν τρομαγμένος με τ'α νεύρα άναστατωμένα, νιώθοντας ένα είδος φοβερών τύψεων. Ξαναείδα τη μικρούλα υπηρέτρια τρεις φορές (καθόταν σε κείνη τη συνοικία). Την πρώτη φορά, κρατούσε ένα πανέρι, και θάδιζε ξινοασπ, σάν να μ'α συνέβαινε τίποτα. Την δεύτερη φορά, ήταν πιασμένη χαρούμενα από το μπράτσο ενός ξανθο νέου (δεν έπρεπε, λοιπόν, να δυσπιστή στους ξανθούς;).

«Την τρίτη φορά... Την τρίτη φορά... Την τρίτη φορά, διαέχιζε τον δρόμο, για να περάσει στο άπέναντι πεζοδρόμιο. «Ενα αυτοκίνητο έρχόταν πίσω της. Νόμισα πως δεν θ'α πρόφτανε να περάσει... «Θάσιος θάνατος!... «Εβαλα μια διαπεραστική, τρομαγμένη κραυγή. «Εκείνη σταμάτησε μιά στιγμή και γύρισε να δ'α τι συνέβαινε. Και το αυτοκίνητο έπεσε — Θεέ μου — πάνω της.

«Τό κάττασε!... Φτωχή μικρούλα!... «Τό ξέρω, το ξέρω καλά: αν δεν είχα τόσο ήλιθια φωνάζει, δεν θ'α γινόταν τίποτα... Και ή θεία Έλσιζα ήταν άφορώς μιά άπλη έκμεταλλεύτρια των φτωχών εύπιστων ανθρώπων. Αλλά — θ'α με βρίσκετε ίσως γελοίο — από τότε δεν ξαναέπια ποτέ στη ζωή μου καφέ.»

ANDRÉ BIRABEAU

— Πώς μπορείτε και συγκρατείτε στο μυαλό σας τόσα πράγματα; τον ρώτησε μιά μέρα κάποιος φίλος του.
— Έχετε δίκαιον ν' άπορήτε, απάντησε ο Τανταλίδης. Αλλά οι άρχαίοι Έλληνες ποιητάι είναι για μένα το έσωτερικόν φ'ως το όποιον με συγκρατεί εις την ζωήν, τώρα που έχασα την χαράν του έξωτερικου φωτός, του ήλιου.

«Κάθε άνθρωπος, γράφει κάπου ο Άνατόλ Φράνς, έχει έπί της γ'ης αυτής τον σωσίαν του». Κατά πόσον το πράγμα είναι άκριβές δεν ήμπορούμεν δυστυχώς να γνωρίζωμεν. Πάντως ή άείμνητος Βασίλισσα Όλγα είχε την σωσίαν της εν αυτή τη πρωτεύουση της Ελλάδος. Η σεβαστή Άθις δέσποινα κ. Λεονάρδου, ή όποία παρέλαβε εις τον άρχοντικόν της οίκον και έσπούδασε την διακεκριμένην καλλιτέχνηδα Κυθ'ελ'ην Θεοδώριδου, όμοιάζε καταπληκτικώς με την βασίλισσαν Όλγαν.

Όταν ο Βασιλεύς Γεώργιος είδε διά πρώτην φοράν την κ. Λεονάρδου τυχαίως εις τον δρόμον έμεινε κατάπληκτος πρό της τόσης όμοιότητος.

— Δεν ήξευρα, έστράφη και είπε ο άλησμόνητος Βασιλεύς προς τον αύλικόν, όστις τον συνόδευε την ήμέραν αυτήν, δεν ήξευρα ότι ή Βασίλισσα έχει έν Άθ'ηναις... «άδελφ'ην!».

Αργότερον ο Βασιλεύς Γεώργιος έγνώρισε προσωπικώς την κ. Λεονάρδου. Και συνήθιζε να λέγη όταν μιλούσε περί αυτής:

— Η... παραβάσις!

Όταν διά πρώτην φοράν, κατά το 1903, ο Έλληνικός στρατός έχρησιμοποίησε «φορητά» τηλέφωνα, τ'α όποία είχαν κομίσει εις την Ελλάδα οι Σουηδοί έφευρέται των, πλήθη περιέργων παρηκολούθησαν τ'α στρατιωτικά γυμνάσια κατά τ'α όποία έχρησιμοποιήσαν και τ'α τηλέφωνα Γιούνγκαν και Λάμψ. Τα γυμνάσια έγιναν έξω από το Γουδι εις τας 3 Απριλίου του 1903, παρέστησαν δε εις αυτά ο Διάδοχος Κωνσταντίνος και ο Ύπατος Άρμοστής Κρήτης Πρίγκηψ Γεώργιος.

Τα νέα Σουηδικά τηλέφωνα έλειτούργησαν κατά τ'α έκτελεσθέντα στρατιωτικά γυμνάσια θαυμασίως.

Ο Διάδοχος Κωνσταντίνος έμεινε απολύτως εδχαριστήμενος και ανεχώρη τους Σουηδούς έφευρέτας. Μετά το πέρας των γυμνασίων ο Διάδοχος έζήτησε να έπικοινωνή τηλεφωνικώς με το Άνάκτορόν του. Το πράγμα δεν ήτο δύσκολον. Ο σταθμός των φορητών του στρατού τηλεφώνων είχε συνδεθ' με το τηλεφωνικόν δίκτυον της πρωτεύουσας.

Ο Κωνσταντίνος εκάλεσε εις το τηλέφωνον την σύζυγον του Πρίγκηπισσαν Σοφίαν.

— Αλό... Αλό... Ποιος εκεί; Σεις είσθε, Ύψηλοτάτη;

Η Πρίγκηπισσα Σοφία κατεπλάγη μόλις άναγνώρισε την φωνήν του συζύγου της.

— Από πού μου τηλεφωνήτε; Ύψηλοτάτε; ρώτησε τον Κωνσταντίνον.

— Από τ'α... Βουνοί! της απάντησε ο Διάδοχος.

— Από τ'α βουνά! Πώς; Δεν είναι δυνατόν...

— Και όμως σ'α τηλεφωνώ από τον Ύμητόν και άκριβώς από την πηγήν της Καισαριανής.

— Αδύνατον, Ύψηλοτάτε.

— Δυνατόν, Ύψηλοτάτη.

— Μά πώς συμβαίνει το θαύμα αυτό;

— Λησμονήτε α'α φορητά Σουηδικά τηλέφωνα.

— Ω, ναί, ναί... Έχετε δίκην. Είναι άληθινό θαύμα!

Και ή τηλεφωνική συνδιάλεξις έσυνεχίσθη έν μέσω γενικής καταπληξ'ως.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ
ΠΑΙΔΙΑ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Πριν από τα δικά σας φορέματα, κυρίες μου, έπείγει να ετοιμασθούν τα χειμωνιάτικα φορέματα των παιδιών σας, που σε λίγο θ' αρχίσουν να πηγαίνουν στο σχολείο και πρέπει να είναι έφωδιασμένα με όλα τους χρειάζονται.

Τα κοριτσάκια θα φορέσουν φορέματα που στο σχέδιο θα μοιάζουν πολύ με τα σχέδια των μεγάλων τόσο μάλιστα, που η τωρινή μόδα προτιμά τις απλές και ίσιες γραμμές. Έτσι βλέπουμε ζακέτες δίχως γιακάδες ή ρεβέρ, πανωφόρια ίσια, κλός, φορέματα σκέτα μ' ένα νωμίτη μόνον ή ένα γιακαδάκι απλό, ανασάμπλ σε δυο χρώματα ή φορέματα από δυο ειδών ύφασμα.

Πολύ συνηθίζονται για τα μεγαλύτερα κοριτσάκια τα ταγιέρ. Η ζακέττα έχει τρία κουμπιά χωρίς γιακά, ούτε ρεβέρ και είναι από ύφασμα μάλλινο μπλέ. Στην πλάτη έχει νωμίτη και μία μικρή μαρτεγκάλ στη μέση. Η φούστα είναι από το ίδιο ύφασμα με τη ζακέττα, αλλά σε χρώμα πολύ πιο σκούρο με μία μόνη πιέτα εμπρός.

Για πιο μικρά κοριτσάκια συνηθίζεται ζακέττα μ' ένα κουμπάκι στη μέση κι' ένα στρογγυλό γιακαδάκι. Η φούστα λίγο κλός αφήνει απόλυτη ελευθερία στις κινήσεις.

Για τα δόκλιχα φορεματάκια συνηθίζονται ύφασματα καρρώ, νταμωτά, σκωτσέζικα σε διάφορα χρώματα που δεν χρειάζονται άλλη γαρνιτούρα. Συνήθως είναι κομμένα λοξά συχνά όμως βλέπουμε και φορέματα κομμένα ίσια με νωμίτες ή φύλλα λοξά στη φούστα. Πολύ θα φορεθώ επίσης και τα θαμβοακερό θαλούδο, ή φέλλα. Όσο για τ' απογευματινά φορεματάκια αυτά γίνονται από ζερεσέ, ιεταξωτό ή κρέπ ντε σιν με μανίκια ραγκλάν και ζώνες λοξές σε σχήμα έσάρπας.

Τα πανωφόρια θα γίνονται από θαλούρ ντε λαίν, από ντυβετίν, από ύφασματα έγγλέζικα σε ανδρικό σχέδιο, από θαλούδο ριγωτό. Γίνονται σε δυο σχέδια. Η φαρδιά, σε σχήμα κλός χωρίς ζώνη και μάλλον κοντά, ή έφαρμοστά σε σχήμα ρεδιγκότας, μα κρύτερα κατά ένα ή δυο δάχτυλα από το φόρεμα.

Όσο για τα καπέλα θα φορεθούν πολύ τα μικρά κλός από καστόρι με τον τεπέ τσακισμένο στη μέση σαν ρεπούμπλικα. Ός μόνη γαρνιτούρα μία κορδέλλα γ κ ρ ο - γκραίν ή μία πέτοινη λουρίδα.

Επίσης πολύ συνηθίζονται και τα μικρά καπελλάκια. Άλλα δίκωχα, σαν στρατιωτικό κασκέτο από ύφασμα μάλλινο ή σκωτσέζικο φοριούνται πολύ μπροστά. Άλλα

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

γιαζια. Γύρω - γύρω καταλήγουν σ' ένα θολάν και δένονται στον λαιμό, με δυο κορδέλλες.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΩ

Μητροπόλεως 14 α

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

Αποφεύγετε να λέτε: «Όχι, εύχαριστώ» στον ύπηρετή ή στην ύπηρετρία που θέλουν να σας σερβίρουν κρασί. Άρκει να θάλετε την άκρη του δακτύλου σας επάνω στο ποτήρι. Μή διαμαρτύρεσθε θορυβωδώς, όταν σ' ένα γεύμα θέλουν να σας σερβίρουν πρώτη. Δείξτε την εκπληξία σας αλλά σερβιρισθήτε γρήγορα για να μην χασομερέουν και οι άλλοι. Μην πίνετε ποτέ το κρασί σας, ή το νερό σας μονορρούφι και αδειάζοντάς το ως τον πάτο. Αφήνετε πάντοτε ένα ελάχιστο μέσα στο ποτήρι σας.

Όταν παίζετε χαρτιά μη μετράτε κάθε λίγο τις μάσκες ή τα χρήματα που έχετε μπροστά σας. Κάνετε, αν θέλετε με το μάτι ένα μικρό έπολογισμό, αλλά μη τ' αβίγετε.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΡΑΣΙΑ

Εφθασε ή εποχή των θροχών και έπειθ δεν είναι άκόμη καιρός ν' αναφθ ή σόμπα πολλὰ σπία φαίνονται υγρά. Για να πιστοποιήρετε κατά πόσον είναι υγρό έια σπίτι ή ένα δωμάτιο, θάλετε σ' ένα πιάτο, το όποιον ζυγίζετε προηγουμένως, 100 δράμια άσθέτη άσβεστο σε σκόνη. Αφήνετε το πιάτο με τον άσθέστη επί 24 ώρες μέσα στο δωμάτιο και την έπομένη το έια ζυγίζετε. Αν το έρθτε θαρύτερο κατά μισό δράμι ή ύγρασία είναι καιονική, αν όμως είναι πιο θαρό, τότε το δωμάτιο είναι άθυνησιό.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

Φορεματάκι από ύφασμα καρρώ. Η φούστα είναι κλός και το επάνω έχει ένα πλαστρο. Ταγιέρ από ύφασμα φανταζί. Ζακέττα κουμπωτή σταυρωτά. Φούστα ίσια από τέσσερα φύλλα. Μπουζίτσα με νωμίτη και τέσσερα κουμπιά από πάστα.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΕΡΩΣ ΥΠΟ ΜΑΣΚΑΝ

Της δημοσιογράφου JEANNE ROUDOT

ΟΙ «άστερες» κ' ή «γόνιμες» της δόνης λαμβάνουν κάθε μέρα όπως είναι γνωστό χιλιάδες γράμματα από τους θαυμαστές των. Είναι γράμματα θεαίως έκπληκτικά και παράδοξα: προτάσεις γάμου, διαρρές, έκδηλώσεις έρωτος, μα και πολλές φορές είναι ύβριστικά και χυδαία. Μέσα σ' αυτό το πλήθος όμως των γραμμάτων ξεχωρίζουν μερικά τα όποια διαβάσουν με ξεχωριστή εύχαριστοι οι καλλιτέχναι.

Αυτά τα γράμματα είναι άληθεια παραπολύ ευγενικά και έκδηλώνουν με μεγάλην λεπτότητα την συμπάθεια των άλλολογφών των «άστέρων». Το περιεργό όμως είναι ότι αυτοί οι θαυμαστές των έπιμένουν να διατηρούν ένα αυστηρό έγκογνιτο κι' όταν ακόμη ή άμορφη «θεντέττα», σκανδαλισμένη από τα αισθηματικά τους λόγια και την ευγένειά τους ζητήση να τους γνωρίση. Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα πόσο κεντά την γυναικεία τους περιέργεια αυτός ο έρωας υπό μάσκας. Πολλές «θεντέττες» μάλιστα για να εξακριβώσουν τον μυστηριώδη θαυμαστή των χρησιμοποιούν χίλια τεχνάσματα και πληρώνουν σημαντικά ποσά

ντετέκτιβ, με την έλπίδα να μάθουν μία πληροφορία. Και συχνά, πολύ συχνά έρχονται σε τώσ ένα σωρό παράδοξα πράγματα. Ας μάς ειτραπή γι' αυτόν άκριβώς τον λόγο, να σας άναφέρουμε μερικές από αυτές τις ιστορίες που είναι τόσο συγκινητικές, τόσο ρομαντικές μα και τόσο περιέργες. Ίδου, παραδειγματός χάριν μία ιστορία της Σιμόν Σιμόν.

Η χαριτωμένη αυτή «θεντέττα» κάθε Πέμπτη απόγευμα έλάμβανε πάντοτε ένα γράμμα από έναν μυστηριώδη θαυμαστή της, ο όποιος ύπέγραφε με το παραμένο ψευδώνυμο: «Το κλεμένο διαμάντι». Τα γράμματα αυτά ήσαν ύπερβολικά αισθηματικά και γραμμένα μ' έξαιρετικό γούστο. Όρριστε ένα από αυτά:

«Αγαπημένη μου, σ'Ο κινηματογράφος μου έγινε ή μοναδική μου άπαρχή. Κάθε φορά που παίζεις έια έρωας πηγαίνα να

το ίδω. Μέσα στο ήμιφως της αίθουσής, ακούγοντας τα λόγια σας και βλέποντας την θελκτική μορφή σας γίνουμαι ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Ζώ μέσα σ' ένα όνειρο. Είσαοτε ο καλός άγγελος της καρδιάς μου. Θα ήθελα νάσας πώ ότι σας αγαπώ μα δεν τολμώ να σας προσβάλω. Γι' αυτό σας παρακαλώ να μου έπιτρέψετε να σας λατρεύω. Αφήστε με να έχω την άυταπάτη ότι τα λόγια του έργου, τα λέτε σε μένα κι' ότι έγω είμαι ο «παρτεναίρ» σας».

Και «το κλεμένο διαμάντι» κατέληγε:

«Αν όλες ή γυναίκες είχαν την τρυφερότητα της καρδιάς σας, ο παράδεισος δεν θα ήταν στον ούρανο, αλλά στη γή».

Η Σιμόν - Σιμόν σκανδαλισήκε. Αναστάτωσε το Χόλυγουντ, σκόρπισε ένα σωρό λεφτά και το άποτέλεσμα ήταν να διαπιστώση ότι «το κλεμένο διαμάντι» ήταν ό...

Η Μάτζ Ήθας πάλιν είχε έναν τέτοιο ρομαντικόν επιστολογράφο, ο όποιος συμεριζόταν όλες τις θλίψεις της και τις χαρές της. Ίδου ένα δείγμα του ενδιαφέροντός του:

«...Σήμερα την ώρα που επιστρέφατε από την θύλα του κ. Χ... σας είδα πολύ έκνευρισμένη. Αυτός ο άσυνείδητος άνθρωπος, είμαι θέσσιος ότι θα θέλησε να καταχρασθή της έμπιστοσύνης σας. Λυπήθηκα παραπολύ γι' αυτό που σας συνέβη. Σας όρκίζουμαι σήην άφοσίωσή μου ότι θα κάνω τον κ. Χ. να μετανοήση σε πρώτη εικασία. Αν θάροποι που πληγώνουν μία τρυφερή καρδιά σαν την δική σας δεν πρέπει να ζούν...»

Και τί περίεργο ο κ. Χ... έπεφτε θύμα ενός αυτοκινήτου τικκού δυστοχήματος. Ο μυστηριώδης έπιστολογράφος της είχε κρατήσει την ύπόσχεσή του. Είχε παρασείρει κι' είχε σκοτώσει με τ' αυτοκίνητό του τον άνθρωπο που θάσάνιζε την αγαπημένη του. Μα το έγκλημα αυτό είχε γίνει με τόση μαεστρία και τόση... κινηματογραφικά που δεν μπόρεσαν οι αστυνομικοί να ανακαλύψουν τον δράστη του. Μετά από καιρό όμως ή άστυνομία το ύ Χόλυγουντ συ-

Μία όραία φωτογραφία της Μάτζ Ήθας.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

ΤΟΥ FRÉDÉRIC BOUÏET

Σ' ένα μεγάλο καφενείο των Ήλυσιων Πεδίων, μιά μικρούλα κομψή και ωραία, συναντάει μίαν άλλη μικρούλα, το ίδιο κομψή και ωραία, που μόλις είχε καθίσει σ' ένα τραπέζι του καφενείου.

— Καλημέρα, Ζεζέ.

— Καλημέρα, Γκάμπυ. Κάθισε. Θά πάρης τσάι ;

— Ναι. Τι έχεις να μου πής ;

— Μιά στιγμή...

Όταν τὰ τσάι σερβιρίστηκε, η Ζεζέ είπε σκυθρωπή :

— Νά τι ήθελα να σου πώ : 'Ο Λουδοβίκος θέλει να μ' εγκαταλείψει.

— Όχι, δεν είναι δυνατόν !... "Ω !, φτώχ' μου φίλη !...

Και γιατί θέλει να σ' εγκαταλείψει ; Μήπως, κατά τύχην, είχες κανένα...

— Καθόλου ! Ξέρεις πολύ καλά πώς τού ήμουνα πιστή...

— Όπως εγώ στον Μπερνάρ.

— Ναι, μά εσύ αγαπάς τον Μπερνάρ, ενώ τον Λουδοβίκο...

Τέλος, για τον Λουδοβίκο αισθάνομαι μιά δυνατή φιλία, αυτό είν' όλο. Τον έχω συνηθίσει, τρία χρόνια που μένουμε μαζί... Και νά, τώρα, θέλει να μ' εγκαταλείψει για να παντρευτεί... Είναι ντροπή !...

Και τελειωσε τὰ λόγια της, κλαίγοντας σχεδόν.

— Τι θά κάνης ; τη ρώτησε

η Γκάμπυ γεμάτη συγκίνηση.

με τη σκέψη της ατομικής της

απελπισίας αν της συνέβαινε

μιά παρόμοια άτυχία.

Και η δυο φίλες είχαν μιά

παρόμοια τύχη. Ήσαν συνά-

δελφοί σ' ένα μοδιστράδικο. Όταν

τους συνέβη η περιπέτεια,

που μεταμορφώνει τη ζωή των

ωραίων φτωχών κοριτσιών και

τ' άποσπά από τη μιζέρια κι

από τη δουλειά. Για τη μί', η

περιπέτεια είχε παρουσιάσει

στο πρόσωπο του Μπερνάρ Ντω

τρώ, είκοσιόχτώ χρονών, θιο-

μηχανού. Για την άλλη, στον

Λουδοβίκο Μπλοσσάκ, τριάν-

τα χρονών, έμπορο. Από το-

τε, η δυο νέες, εγκατεστημέ-

νες σε κοκέτικα μικρά διαμε-

ρίσματα, είχαν εξακολουθήσει

να βλέπονται ταχτικά, χωρίς

οί φίλοι τους ν' ανακατεύον-

ται σ' αυτή τους τη φιλία.

— Τι θά κάνω ; άποκρίθη-

κεν η Ζεζέ με άμχανία. "Ι θά

κάνω ;... "Ε, λοιπόν ! Δεν

ξέρω τίποτα γι' αυτό !...

"Η καλύτερα, ναι, έχω μιά ιδέα.

"Ο Λουδοβίκος δεν μου μλη-

σε άκόμα γιά τίποτα. Είναι πει-

σματάρης, μά αδύναμος. Και

έπί τέλους, μ' αγαπά. Θέλει να

παντρευτεί από σήμερον.

"Ενας φίλος του μου τὸ μαρτύρησε.

Λοιπόν αν μιλήσω εγώ

στον Λουδοβίκο, θά πεισμάτω-

ση. Γι' αυτό, θά πᾶς εσύ να

του μιλήσης.

— Μά μόλις τον ξέρω διςμαρτυρήθηκε η Γκάμπυ.

— Όχι, τον ξέρεις άρκειά, ώστε να πᾶς να τον δῆς και

να του πῆς πὸς έμαθε την άπόφασί του να παντρευτεί, πὸς

δεν θέλησε να παραπλευθῶ, αλλά πὸς ήρθε στο σπίτι μου

τη στιγμή που ήμουν έτοιμη ν' άνοιξω τὸ γκάζι, γιά ν' αὐ-

τοκινήσω.

— Νομίζεις πὸς θά τὸ πιστέψη ; ρώτησε η Γκάμπυ, γεμά-

τη άμφιβολία.

— Ασφαλῶς, θά τὸ πιστέψη. Είναι εὐθὺς χαρακτήρας.

Κι' ύστερα δεν χάνουμε τίποτα να δοκιμάσουμε.

"Η Γκάμπυ έφερε άκόμα μερικῆς αντίρρησης, μά στο τέ-

λος υποχώρησε. Και την άλλη μέρα τὸ πρωί, πήγε στο έμ-

πορικό κατάστημα, τοῦ κ. Λουδοβίκου Μπλοσσάκ και τὸ

ζωγράφισε, με τὰ παθητικὰ λόγια, την άπιστία της

Ζεζέ, και την άπόπειρα της αὐτοκτονίας της, που την προ-

λαβε ή δική της άφίση την τελευταία στιγμή.

Ο Λουδοβίκος Μπλοσσάκ, γάμος νέος με μαλακό

χαρακτήρα, άναστατώθηκε. Αὐτή ή μικρούλα Ζεζέ, που τὸ

είχε θυσιάσει την άρετή της, τὸ ήταν άκροίδη... "Στε,

λοιπόν, τον αγαπούσε ὡς αὐτὸ τὸ σημείο ;... "Ο Λουδοβί-

κος άνατρίχιασε με τη σκέψη πὸς θά είχε έναν θάνατο στη

συνείδησί του. "Ηθελε να παντρευτεί, θέβαια γιάτι μόλις εί-

χε χάσει τη μητέρα του, με την όποία ζούσε και ή φροντί-

δες του σπιτιοῦ τον τρώαζαν. Γιάτι να μη παντρευόταν λοι-

πόν τη Ζεζέ ; Δεν τὸ είχε σκεφτή άκόμα, γιάτι δεν είχε πει

σθῆ έντελῶς, πὸς ένας νέος καλῆς τάξεως μπορεί να παν-

τρευτεί τη φίλη του, μιά μοδιστρούλα. "Αλλά πάνω άπ' όλα,

δεν έδινε και τόσο σημασία στη γνώμη τοῦ κόσμου και είχε

συνηθίσει τη Ζεζέ, που είχε πολλά προγερήματα.

«"Ετσι είναι, θά την παντρευτώ !» σκέφτηκε. Και τὸ άνήγ-

γειλε στη Ζεζέ που δεν είχε πῶτε της έλπίσει πὸς τὸ μικρὸ

κόλπο που μεταχειρίστηκε, θά είχε μιά παρόμοια έπιτυχία.

...

"Ο γάμος τοῦ Λουδοβίκου και της Ζεζέ, ύπῆρξε εύχρησ-

τος. "Η Ζεζέ, εύχαριστημένη γιά την άποκατάστασί της, θέ-

λησε να γίνη μιά αληθινή «κυρία» και τὰ κατάφερε άρκετά

καλά... Γέμισε με περιποιήσεις τον Λουδοβίκο, που συνέχισε

κάθε μέρα τον έαυτό του γιάτι είχε άνταμείψει αὐτή την

τρυφερή και άφωσιωμένη συν-

τροφο της ζωῆς του. Οί δυο

σύζυγοι, από λόγους διαφο-

ρικών ο καθένας, αισθανό-

τουσαν μεγάλη εύγνωμοσύνη

στην Γκάμπυ, που είχε γίνει ή

στενή φίλη τοῦ άντρίγγου.

Την έβλεπαν καθημερινά. Είχε

μεγάλην έλευθερία, γιάτι ο

Μπερνάρ Ντω, που ήταν πολύ

άποχολημένος και πολύ άνε-

ξάρτητος άνθρωπος.

...

Η Ζεζέ και ο Λουδοβίκος,

παντρεμένοι περισσότερο από

έναν χρόνο, τελειωναν μιά μέ-

ρα τὸ φαγητό τους, όταν έφα-

σε ή Γκάμπυ, που δεν την πε-

ρίμεναν καθόλου κείνη την ώ-

ρα. Φαινότανε φοβερά συγκι-

νημένη.

...

Θέέ μου ! Γκάμπυ, τὸ

συνέβη, λοιπόν ; ρώτησε η Ζε-

ζέ, όταν ή φίλη της σωπάτη-

κε σε μιά καρέκλα.

— "Ο Μπερνάρ μ' εγκαταλεί-

πει ! ψιθύρισε ή Γκάμπυ μ' έ-

ναν λυγμό. Ναι, μ' εγκατα-

λείπει γιά να παντρευτεί ! Μά

τὸ άνήγγειλε σήμερα τὸ πρωί.

— "Ω ! είναι τρομερό.

...

φεύγοντας, "Εμεινα εκμηδενισμένη.

— "Ο άθλιος ! φώναξε ή Ζεζέ θυμωμένη. Νά ζῇ τέσσερα

όλόκληρα χρόνια με μιά γυναίκα, και να την εγκαταλείπει

τόσο άφηνικά ! Και τώρα, τί θά γίνης ;... Φυσικά, σ' έ-

καταλείπει, χωρίς να σου δώση τίποτα, ;...

— "Όχι, δεν πρόκειται γι' αυτό. Μά έξασφαλίζει οικονομί-

κῶς, μά αὐτὸ μου είναι αδιάφορο ! Μ' εγκαταλείπει... κι

εγώ τον αγαπῶ ! Θά τὸ καταλάβῃ καλά, όταν πειθῶ θά έχω

σκοτωθῇ...

— Είσαι τρελλή ! φώναξε ή Ζεζέ. Νά σκοτωθῆς γιά έναν

άντρα...

Σταμάτησε άπότομα και κύτταξε τον Λουδοβίκο. Εὐν-

χῶς, εκείνος δεν είχε άκούσει τίποτα. Σκεφτόαν. Σφαίρικ-

ή σκώθηκε άποφασιστικά, και είπε στην Γκάμπυ :

— "Αγαπητή μου μικρούλα, θά πᾶω να δῶ αὐτόν τον

κύριο. Αὐτή την ώρα, θά τον θρῶ στο έργοστάσιό του. Τὸν

ξέρω πολύ λίγο, και δεν μου είναι καθόλου συμπαθῆς, μά

δεν μπορεί να στερῆται από κάθε άνθρώπινον αίσθημα.

Όταν μάθῃ την τρομερή σου άπόφασί και την δύναμή της

αγάπης σου γι' αὐτόν... Περιμένε με έδῶ...

Και ο Λουδοβίκος δῆλξε ειαστικά. Μετά την άνάωσή

του, ή Ζεζέ προστάθηκε να παρηγορήσῃ τη φίλη της.

...

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ

ΠΟΥ... ΒΥΩΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Συνεχίζουμε και σήμερα την καινούργια πνευματική άσκησι, τους φιλολογικούς αναγραμματισμούς που τόσο είναι της μόδας τελευταία στην Εύρώπη.

Παρακάτω δημοσιεύουμε τέσσερες φράσεις, ή όποιες, άμα αναγραμματισθούν, δίνουν οί δυο πρώτες τὰ δνόματα δυο νεκρών Έλλήνων ποιητών, ή τρίτη τὸ δνομα ζώντος λογοτέχνη κι' ή τετάρτη τὸ δνομα έκλεκτοῦ είδικού συνεργату τοῦ Μπουκέτου:

ΠΟΛΥΣ ΛΑΟΣ, ΙΑΚΩΒ..

ΔΙΜΟΣ, ΣΟΛΩΝΟΣ ΥΙΟΣ..

ΛΑΜΕΣ «ΠΥΡΣΟΣ»

ΚΟΤΟΛΕΤΕΣ ΛΙΑΝ ΣΕΜΝΕΣ

Έκ των άνωτέρω αναγραμματισμών, ο δεύτερος και ο τρίτος μάς έστάλησαν υπό τοῦ κ. Τάσου Τσιλίκη (Λάρισα) και ο τέταρτος υπό της κ. Μαργ. Δ. Μπελιού (Σίφνος).

Περιμένουμε να μιμηθούν και άλλοι άναγνώσται μας τὸ παράδειγμά τους που δείχνει ότι ή ωραία αὐτή πνευματική άσκηση άρχίζει να κατακτά έδαφος και στην Έλλάδα.

ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΡΟΛΟΙ.

Ο μικρός Σπύρος έρριξε μιά μέρα κάτω, από άπροσε-

ξία, τὸ έκκρεμῆς, τοῦ οποίου ή πλάκα έσπασε σε τέσσερα κομμάτια.

Τὸ περίεργο όμως είναι ότι τὸ σύνολο των αριθμῶν τοῦ καθενός από τὰ κομμάτια αὐτά ήταν ὁμοιο.

Μπορείτε τώρα, έχοντας ὀψι σας τὰ δεδομένα αὐτά, να χωρίσετε στην πλατὴν εικόνα τὰ τέσσερα κομμάτια, στα όποια έσπασε τὸ έκκρεμῆς ;

ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Με τὰ γράμματα Α, Ε, Ι, Λ, Π, Σ μπορείτε να σχηματίσετε τρεῖς λέξεις που να υποδεικνύουν έναν άστερισμό, ένα μεγάλο όρος κι' έναν άρχαίο ήρωα.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Νά βρῆτε μέσα σε πέντε λεπτά τὰ δνόματα πέντε γνωστωτάτων Έλλήνων λογίων, ζώντων και νεκρών, των όποιων τὰ δνόματα και τὰ έπώνυμα άρχίζουν και τελειώνουν με τὰ παρακάτω ψηφία:

1) Α-Σ Π-Σ (Τά άρχικά αὐτά τὰ έχουν δυο "Ελληνες λόγιοι).

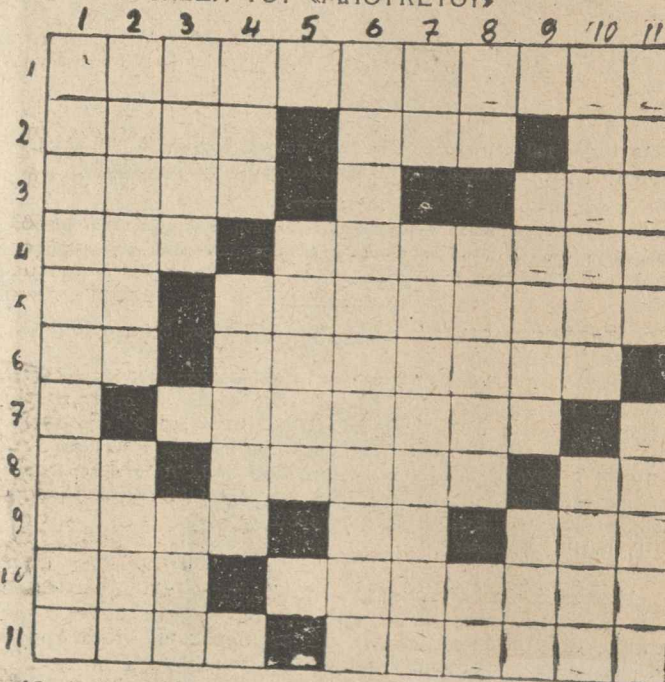
2) Κ-Σ Κ-Σ

3) Λ-Σ Π-Σ

4) Ι-Σ Γ-Σ

5) Κ-Σ Π-Σ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ριζοντίω ς: 1) Τέτοια είναι τὰ έλαφρά ρίγη της έποχής.

2) Μαρθήθηκαν πειά στους κήπους. "Ολοι σχεδόν έδηλώσαν ύποταγή στην 'Ιταλία. Πρόθεσις.

3) 'Απαραίτητο στο φαγητό και στο... πνεύμα. Σύνδεσμος άρχαίος.

4) Αριθμητικόν έπίρρημα. Βγάζουν από κεί πέτρες.

5) "Αθη. "Ο νεοφώτιστος.

6) "Αρθρον (πληθ). "Ο σχετιζόμενος με τη θροχή.

7) 'Η άνορθόγραφη λέξις «τρίγωνο» αναγραμματισμένη.

8) 'Αναφορική άνωταυμία. Οί πόροι ενός ανθρώπου. Τὸ «ώθω» χωρίς ένα γράμμα τους.

9) Πολύ πληθος. Γράμμα. Κοινόν ρήμα.

10) 'Αρητικόν. Χαρτιά, διόλγα, κτλ. (ξενικόν).

11) 'Η Γκάμπυ, ή Νήτρυ, κτλ. Γνωκόλαλο παυλί.

Καθετίω ς: 1) Γνωστότατο μελόδραμα.

2) "Ετσι λέγονται οί «ούρανοι» των παλίων κρεβάτιων. Ξένος οικογενολόγος.

3) Ψευδώνυμο Έλληνοῦ πολιτικοῦ. Άνωταυμία άναφ. (θῆλ.).

4) Μάρκα αυτοκινήτου. Βρίσκονται στο πεντάγραμμο.

5) Περιφραση ήρας τοῦ Βέρν.

6) "Αρχισαν πειά...

7) Κτηνοτροφικόν προϊόν (πῆλ) Θεά.

8) Δύο γράμματα από τη λέξις «Ρώσσις». "Εντομον. Δύο γράμματα τοῦ "Αδου.

9) Περιδιαβάδουν στις στεγές. Πρόθεσις.

10) Νέος. Είδικός πόνος.

11) "Εντομον. Δεν είναι ένοχος.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Ο ριζοντίω ς: 1) ΓΑ-ΑΠΑΤΑΙ, 2) ΗΜΕΡΟΛΟ-

ΓΙΩΝ, 3) ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ, 4) ΕΞ-ΒΩΤΕΛ-ΡΑ, 5) ΔΟ-

ΡΑ-ΜΠΙΣ, 6) ΑΔΕΝ-ΠΑΝΑΙ, 7) ΤΣΑ-Ι, 8) ΔΟΜΙ-

ΤΙΑΝΟΣ, 9) ΑΜΑΝΕΔΕΣ-ΤΟ, 10) ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΙ, 11)

ΣΑΣΑΣ-ΚΑΠΑ.

Καθετίω ς: 1) ΓΗΠΕΔΑ-ΔΑΠ, 2) ΑΜΑΞΟΔΡΟ-

ΜΟΣ, 3) ΕΝ-ΡΕ-ΜΑΝΑ, 4) ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ, 5) ΠΟ-

ΘΩ-ΣΤΕΚΑ, 6) ΑΛΗΤΟΠΑΙΔΕΣ, 7) ΤΟΝ-ΛΙΑΘ, 8)

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το τεύχος του «Μπουκέτο» τιμάται παντού δραχμές 5. 'Η αθέατος υπερτίμησις του παρά των 'Υποπραστορείων απαγορεύεται.

'Η υπό των αναγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαιώματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπό όψιν.

Κ. ΤΑΣΣΟΠΟΥΛΟΝ, Πάτρας. — Το ποιήμα σας όχι επιτυχές. Κοινοί στίχοι, κοινό θέμα.

ΑΣΤΕΡΗΝ ΑΥΓΙΝΟΝ, Βόλον. — Το ποιήμα σας «Φθινόπωρο» θέλει διόρθωμα. Νά φύγει και ν' αλλάξει το «κεί» από το θ' στίχο. Ν' αλλάξει το δ' στίχο του α' τετραστίχου και ο δ' του θ' τετραστίχου. 'Αν το διορθώσετε προσεκτικά θα το δημοσιεύσουμε ευχαρίστως.

ΠΑΡΗ ΓΙΟΦΥΛΛΗ. — Το σταυρόλεξό σας όρθό. 'Αλλά ή λέξεις που χρησιμοποιείτε πολύ σπάνιες. Κι' ένα σταυρόλεξο δεν πρέπει να είναι καλόν, πονοκέφαλος. Στείλτε κάτι απλούστερο.

Γ. Π. Μας γράφετε:

«'Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Στέλνοντας το διήγημά μου μια μεγάλη αγάπη θέλω και θα σε παρακαλέσω να με κρίνεις αυστηρότατα και να με συμβουλεύσεις ταυτόχρονα δια τα τυχόν παρουσιασθησόμενα λάθη μου.

»'Αγαπητό μου «Μπουκέτο» είμαι από έπτα χρόνια τώρα αναγνώστη σου και χέρομε που κρίνετε αυστηρότατα, για αυτό θα σε παρακαλέσω να με κρίνης αυστηρά, σου εύχομαι να ζήσης ετώνια.

ο αγαπητός σου αναγνώστης»

Γιά τα ευγενικά σας λόγια σας ευχαριστούμεν θερμώς. Το διήγημά σας όχι καλό, δεν μπορεί να είναι καλό, έφ' όσον σας διαφεύγει κάτι το στοιχειώδες. Το όρθόν γράφειν. Γι' αυτό σας δίνουμε μια καλή συμβουλή: Διαβάστε. Διαβάστε πρώτα για να μορφωθείτε και κατόπιν για να μαθετε να δημιουργήτε λογοτεχνήματα. 'Ακούστε την φιλική αυτή συμβουλή μας χωρίς δυσάρεσκεια, σας παρακαλούμεν.

Κ. Θ. Γ., Πειραιά. — Μας γράφετε στην επιστολή σας:

«Φύλε κ. Διευθυντά,

Σας παρακαλώ θερμώς, αφού η ηγουμένης διαβάσετε το ποιήμα μου ή σκλαβωμένη μας Πατρίδα, όχι μόνον να δημοσιεύσετε τούτο, αλλά ει δυνατόν να μου δώσετε και ώριμμένης ποιητικής συμβουλής».

Και πρώτα — πρώτα ιδού το ποιήμα σας.

Η ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗ ΜΑΣ ΠΑΤΡΙΔΑ

Πάψε Πατρίδα μας γλυκειά
να ζής τυραννιμένη
γίνου πειά ελληνικιά
και ζήσε τιμημένη.

«Εως πότε θα μοχθής
έως πότε θα υποφέρης
ξέρω πως για πάντα δεν θα χαθής,
αλλά θέλω σε να χαίρης.

Και να ζής ευτυχισμένη
με τα χείλη γελαστά
όχι πλέον σκλαβωμένη
αλλ' ελεύθερη σωστά.

Με πίκρες και καύμους
αΐδωνας έχεις ζήσει
μά της καρδιάς σου τούς παλμούς
ποιός θα τούς σταματήσει ;

Κανένας είμαι θέβαιος
δεν θα το κατορθώση
όσον κι' αν είναι θέβαιος
τά μέσα του θα λιώση.

κτλ. κτλ.

Και τώρα τί «ποιητικές συμβουλές» να σας δώσουμε; 'Η πόρνη δεν κεντρίζεται διά συμβουλών. Και σεις θρίσκεσθε δυστυχώς, μακριά πάσης έννοιας ποιήσεως. Θα το αντιληφθήτε αυτό αν ανοίξετε και ένα θάσατε όποιονδήποτε των ποιητών μας.

Γ. Κ. Ν. — 'Ενταύθα. — Μας γράφετε:

«'Αγαπητό μου «Μπουκέτο». 'Ως τακτικώτατος και γν' αναγνώστης σου, νομίζω πως θα τύχω σήμεραν της εύμενούς σου φιλοξενίας, αφού παρακολουθώ με ενδιαφέρον πάντοτε τας πληροφορίας που δίδετε στο πολύ αναγνωστικό σας κοινό, και όχι για μένα άποκλειστικώς αλλά σε έναν φίλον μου, αλλά με ενδιαφέρον όπως θα ήθε παρακάτω γιατί πρόκειται περί ενός παιδιού που δεν είναι ούτε τελειόφειτος δημοτικού σχολείου και όπως καταλαβαίνω θα έχη μεγάλο ταλέντο για ποιητής είναι δε (μπακαλόγιστος) και όμως αυτόν τον ύμνο που παραθέτω είναι δική του έμπνευσις αν κρίνη κανείς από τας γραμματικές του γνώσεις είναι πολύ σπουδαία. 'Εχει λοιπόν την μανίαν να στείλῃ πρὸς δημοσίευσιν ή εις περιοδικόν ή εις έφημερίδα. Παρακαλώ λοιπόν ύμεις να μου απαντήσετε αν είναι καλόν ή ληλον για κάπου τέλος πάντων, όπως και σεις νομίζετε.

Εύχαριστώ έκ των προτέρων, διατελώ μετά 'πλειστής έκτιμήσεως τακτικώτατος αναγνώστης σας».

Δημοσιεύομεν εδώ μέρος του ποιήματος του φίλου σας Π. Λάμπου.

ΥΜΝΟΣ

'Ολίγας λέξεις σήμεραν φρονώ να διμυλήσω,
θα διμυλήσω υπέρ Πατρίς διότι είμαι άνδρας νέος,
είμαι και γνήσιος Έλληνας Κερκυραίος
'Ανέτυλεν τέλος για μάς μια δοξασμένη μέρα
που την 'Ελλάδα κυβερνά μια στοργική μητέρα,

Μητέρα που τα τέκνα της τα έχει στο πλευρό της
και τα θυλάζει τρυφερά το αίμα της καρδιάς της
ολιμερίς κι' όλονυχτίς επρόσμενε ή 'Ελλάδα
μια δώδεκα και μια λευτεριά με πόνο με λαχάραι.
Μά νάτηνε κατέφθασε σαν ανοίξει προβαίνη,
και από ρόδα και χαρά έρχεται στολισμένη...

κτλ. κτλ.

«Ο φίλος σας είναι θέβαιος άξιος συγχαρητηρίων για τα πατριωτικά του αισθήματα. 'Αν όμως θέλη ν' ασχοληθή με την ποιητική πρέπει ν' άσχηση και να διαβάσει. Χωρίς μελέτην δεν γίνεται τίποτε, δεν γίνεται καλός ποιητής.

ΜΑΡΓ. ΜΠΕΛΙΟΥ, Σίφνον. — 'Από τούς αναγραμματισμούς σας δημοσιεύεται σήμερα ο καλλίτερος. Συγχαρητήρια γι' αυτόν.

ΤΑΣΟΝ ΤΣΑΛΙΚΗΝ, Λάρισαν. — Και απ' τούς δικούς σας άναγματοματισμούς δημοσιεύονται στο σημερινόν τεύχος οι επιτυχέστεροι.

Ν. ΠΑΡΗΝ. — Και τα δύο σας τραγουδάκια όχι κατάλληλα προς δημοσίευσιν. Το «Γιασεμί» πεταχτό, παιγνιώδες και τίποτε περισσότερο. 'Ωστόσο ελπίζουμε πως αν καταβάλετε περισσότερη προσοχή θα γράψετε πιο καλούς στίχους, ποιήματα και όχι πλέον τραγουδάκια.

«Η πραγματικά μεγάλη και δνερωδώς ώραία καλλιτέχνης του κινηματογράφου Λούιζα Ράινερ. Είς το μέσον ή Ράινερ, όπως ένεφανίσθη στην περίφημη ταινία «Υπό το θλέμμα του Βούδδα», Παραπλευρώς το άγαλμάτιον, το όποιον έδόθη ως θραείοον στην Ράινερ, έν Βενετία, για το υπέροχο παίξιμό της στην προαναφερομένη ταινίαν.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΦΡΕΝΤ ΑΣΤΑΙΡ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

της με την φωνή της καρδιάς της. Και πράγματι, ένα θράσος της συνέστησαν τον θαυόπλουτο λόρδο Κάθεντεν. Ο πλούσιος λόρδος την περιποιήθηκε πάρα πολύ και το αποτέλεσμα ήταν να κερδίσει την συμπάθειά της. Το 1932 η αδελφή μου κι' ο πλούσιος Άγγλος αριστοκράτης τέλεσαν τους γάμους τους. Έπειτα έφυγαν για ένα ταξίδι του μέλιτος στα νησιά του Ειρηνικού και κατόπιν εγκατεστάθηκαν στο Λονδίνο. Σήμερα ζουν ευτυχισμένοι στον προγονικό πύργο του λόρδου που βρίσκεται σε μία γοητευτική τοποθεσία της Ιρλανδίας.

Έγώ φυσικά για λίγο καιρό έμεινα δίχως συντροφιά. Ήθελα να ξεκουρασθώ. Έπρεπε επίσης να θρώ και μία σύντροφο των χορών μου. Άρχισα λοιπόν να δοκιμάζω μία, μία, όλες τις χορεύτριες του Μπροντγουάι. Καμιά δούλο δεν μου ταίριαζε. Καμιά δεν ήταν τόσο τρελλή και τόσο χαριτωμένη. Απογοητευμένος τότε άφησα να παραισυνθώ σε περιπέτειες. Ένας φίλος μου γνώριζε μία διευθύντρια ενός ατελιέ μόδας. Αυτή κάθε θράσος μου έφερνε και μία καινούργια φιλενάδα, από τ' ανώνυμα πλήθος των καλλιτεχνών. Όλες ήταν καλές και τρυφερές μαζί μου, μ'ά τόσο πολύ, που τις θαρρύνουνα γιατί καταλάβαινα ότι έρχόντουσαν κοντά μου με την ελπίδα ότι θα έκαναν την τύχη τους.

Ένα θράσος όμως ή φίλη του φίλου μου έφερε στην παρσα ένα παράδοξο πλάσμα. Ήταν αυθάδικο, γκρινιακό, στριμμένο, μ'είχε και μία πολύ περίεργη όμορφη. Ήταν σαν τσιγάκι! Το μόνο της καλό ήταν ότι χόρευε θαυμάσια. Έκανε δε τόσες τρέλλες στο χορό της κι' ήταν τόσο ευκίνητη που άμέσως μου κίνησε το ενδιαφέρον.

Μ'α χρειάσθηκα πολύ καιρό για να την συμμορφώσω και να την εμφανίσω ως «παρτεναίρ» μου. Σ'ας διαλογώ δε ότι ακόμη και πρό όλιγου χρόνου ή Τζίντζερ, Ρότζερ, γιατί αυτή ήταν το χαριτωμένο τσιγάκι, μου έψηνε κυριολεκτικώς το ψάρι στα χείλη. Μ'α ήταν αδύνατο π'α να χωρίσουμε. Ο ένας ήταν το απαραίτητο συμπλήρωμα του άλλου. Κι' έτσι μαζί σημειώσαμε τις επιτυχίες μας στη ζωή και στον κινηματογράφο.

Μ'α τι τ'α θέλετε, παρ' όλη την δόξα μου, εξακολουθώ να είμαι ο πιο μελαγχολικός «γός» του Χόλλυγουντ. Ξέρετε δε γιατί; Γιατί μου τσάκισαν από της παιδικής ηλικίας μου τ'α δνειρά μου και μου έδειξαν με πρωτοφανή σκληρότητα ότι το μόνο που αξίζει στην ζωή είναι το χρήμα!.

Κι' ο Φρέντ Άσταιρ τελειώνοντας την εξιστόρησι των περιπετειών του χαμογέλασε μελαγχολικά. Έμοιαζε σαν ένα παιδί που έχει πληγωθή τόσο από την κακία των ανθρώπων ώστε κι' όταν ακόμη σηκώνεις το χέρι για να το χ'αδέψης με τρυφερότητα, προφυλάγεται γιατί φοβάται μήπως το χτυπήσης.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

ΟΛΑ ΙΔΙΑ ΕΙΝΕ ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

του κλουβιού του μ' ένα καμουτί στο άριστερό χέρι κι' ένα περιστρόφο στο δεξί.

Ανοίξε την πόρτα.

Ένας υπηρέτης της περνά ένα στεφάνι απ' τ'α κάγκελα και ο Μπούμπη πηδάει και ξαναπηδάει από μέσα, πηδώντας σαν σκυλάκι. Έπειτα τον φωνάζει κοντά της, γονατίζει, του ανοίγει τη στομάρα του και χώνει το δόλφιν στο κεφαλάκι της μέσας.

Ξαπλώνεται αυτή κατόπιν κάτω και ο Μπούμπη αρχίζει να της γλείφει τ'α μαλλιά.

Σ'ε μία τέτοια πόζα θέλησα να την φωτογραφίσω. Είχα μαζί μου μία μηχανή.

— Μέσας να μπής, αν σου βαστάη' μου φωνάζει ο μακαρίτης ο Σπανδωνής, ο αλυσμώντος συνάδελφος.

— Ή Σούζυ επιμένει, ότι δεν έχω το κουράγιο.

— Στοιχηματίζετε; με ρωτάει διά του Άρνιωτή.

— Τι; το λέω εγώ.

— Ό,τι θέλει ο κύριος' κάνει πονηρά εκείνη.

— Ένα φίλ στομά με στόμα και ένα κατοστάρι, λέω.

— Δάτς όλ ράτ!

Πήγε το στοίχημα. Οι υπηρέτες πυκνώνονται γύρω από το κλουβί του Μπούμπη. Ο Άρνιωτής ζυγώνει κι' αυτός με περιστροφή. Έτοιμάζω τη μηχανή μου, ανεβαίνω τη

Η ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

χίλια δυο τρυφερά πράγματα. Ποτέ π'α δεν θ'α την άκουγα: ούτε το πρωί, ούτε το μεσημέρι, ούτε το βράδυ... Π'α τέ δεν θ'α ένοιωθα το μάγουλό της άκουμπισμένο στο κό μου, ούτε θ'α άνάπνεα τ' άρωμα των μαλλιών της. Π'α δεν θ'α άκουγα π'α να με λέη: «μικρό μου άμυαλό παιδί! Ναι, ναι ήμουν γι' αυτήν ένα άνητο παιδί που τ' αγαπούσε και το συγχωρούσε όλες τις άταξίες... Κι' όμως...

Και ξαφνικά ο Φίλιπ, σήκωσε το δακρυμένο βλέμμα και με κύτταξε κατάματα:

— Έχουν δίκιο, τ'α παιδιά! ψιθύρισε. Έχουν δίκιο! Καμιά γυναίκα δεν μπορεί να πάρη την θέση της στην καρδιά μου. Ή σκιά της Άλεις, της μητέρας τους, θα π'α ν'αται πάντα σ' αυτό το διαμέρισμα για να το γεμίση με τρυφερότητα και γαλήνη.

Κι' ο Φίλιπ, άπλωσε το χέρι του και χ'αδέψε την γραφία της γυναικός του.

Σηκώθηκα να φύγω.

— Σ'ε παρακαλώ, μου είπε, στείλε μου μέσα τ'α π'α Π'ες μάλιστα στην Λουσιέν ότι θ'α έχη μόνο μία μητέρα. Ότι δεν θ'α παντρευθώ για να χαρίσω σ'α παιδιά της Άλεις που μ' αγαπούσε τόσο πολύ, μία φιλάρεσκη μητέρα.

Κι' έσκυψε το πρόσωπό του μέσα σ'α χέρια του για να κρύψη τ'α δάκρυά του, τ'α δάκρυα του έξιλασμού του.

ΠΩΛ ΡΟΥΒΙΕ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 52)

ή οικονομική της κατάσταση ήτανε ταχτοποιημένη, α'α ταν το κυριώτερο. Ή Γκάμπυ, νέας και ώραιας καθώς ήταν, θ'α ξανάφτιαχνε τη ζωή της...

Ή Ζεζέ της μίλησε έτσι πολλήν ώρα. Ή Γκάμπυ φαντασε πως συνερχόταν και ξανάπαιρνε κάποιαν δρεζή για τη ζωή, όταν έφτασε ο Λουδοβίκος. Ήταν θυμωμένος, και π'α πε δυνατό :

— Αγαπητή μου Γκάμπυ, να ξεχάσης αυτόν τον κόσμο! Είναι ανάξιός του έρωτά σου. Είναι ένας κυνικός κι' ένας θλιός! Όταν του μίλησα για την αγάπη σου, για την πελπίσά σου, για την απόφασί σου να σκοταθής, μου αποκρίθηκε: «Είναι κόλπο! Έγώ δεν π'ανομαι σ'α τ'α! Δεν θέλησε ν' άκούση τίποτα! Είναι ένα τέρας! Το τ'α π'α αυτό κι' έφυγα θυμωμένος...

Ή Ζεζέ θ'απ'οντάς τον να μιλά με τόσο πάθος, ένοιωθε πραγματικές τύψεις, γιατί είχε μεταχειρισθ' ένα φίλο, κόλπο, για να κατακτήη αυτό τον άνθρωπο... Μ'α τ'α κατακτήσει, θ'αξίζει καλύτερα στη φίλη της. Άλλά, α'α τ'α χει ή ζωή...

FREDERIC BOUTET

σκαλίτσα και ή Σούζυ, ανοίγοντάς μου την πόρτα, μου νει το χέρι και με τραβά μέσα εις το άντρον του θαυόπλουτου.

Κάποιος συνάδελφος πάγωσε από φρίκη!

Ο Μπούμπη, μόλις με θ'απ'η, ο ζηλιάρης κατόπιν π'αρος το θάθος πάλι και χαμηλώνει, λές και θέλει να π'α παλμό για να χημήξη. Μ'α γυρίζει απότομα ή Σούζυ.

— Όλάσας! Μπούμπη! του κάνει.

Ξαπλώνεται κατάχαμα ή Σούζυ. Οι άνθρωποι της θημένοι, θέβαια, χώνουν τις π'αρούνες απ' τ'α κάγκελα π'αρος τ'α μέσα για να με προφυλάξουν, ενώ οι άλλοι με τ'α κ'άννες των περιστροφών τους, παρακολουθούν το λ'αυό.

Ο Μπούμπη πλησιάζει τώρα στη δαμάστριά του, έσπινεται π'ατ της κι' αρχίζει να της γλείφει τ'α μαλλιά.

Σφίγγω αυτήν την στιγμή το λαστιχένιο πουάρ και νω μία π'ακα. Αμέσως αλλάζω και τραβά δεύτερη.

— Θένε! της κάνω.

Πετιέται τότε όρθια, με μία καμουτιά στον άέρα και χνει τον Μπούμπη κι' έρχεται καταπάντα μου.

— Π'ατ! μου κάνει.

Σηκώνεται σ'α νύχια και μου κολλάει το στόμα της χείλη μου.

Ξαφνικά όλόγουρά μας άντηχουν χ'αχ'α. Ο Μπούμπη μ'ας είχε γυρίσει τ'α ν'ατα κ' είχε γεμίσει δ'απεδο του κλουβιού με τ'α... προϊόντα του πεπτικού λ'ηνος του... Α'α τ'α ζ'αίγια του τ'αχα: Ή μ'ας έπερ'α νησε, όπως συνέβη και στον ήρωα του Μιγκουέλ Θερ'α τ'ας :

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,
Ο Κος και ή Κα
ΧΑΜΑΡΑΚΗ, έργαζό-
μενοι προσωπικώς
εις την ΠΕΡΜΑ-
NANT, σ'ας έγγυών-
ται! ένα δαυμάσιο
και καλαισθητικό
κτένισμα τόσο
από απόψεως έμφα-
νίσεως, όσον και
από απόψεως κα-
λαισθησίας.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛΕΦ. 23-208

ΚΥΡΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΗΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΒΑΦΙΜΟΝ ΜΑΛΛΙΝΩΝ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ

ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ

ΜΕ ΤΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΛΑΘΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩ

ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ — ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙ-
ΣΜΕΝΗΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε.
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΓΓΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΩΝΗ: ΣΤΑΔΙΟΥ 15

Τ'α άνωτερα ΜΑΓΙΟ επί μέτρω στού ΚΑΖΕ. Εις το έργοστάσιόν μας θ'α εύρητε τ'α πλέον μόδερνα ΜΑΓΙΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΑΚΙΑ — ΣΑΚΚΑΚΙΑ ΖΕΡΣΕΎ — Υ. ΠΟΚΑΜΙΣΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ, κλπ.

ΠΩΛΟΥΜΕΝ

ΖΕΡΣΕΎ με τον π'αχυν εις ποικίλους και μόδ'αρους χρωματισμούς με τιμ'ας άσυγκρίστους.

ΣΤΟΥ ΚΑΖΕ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΓΑΝΙΚΗ

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΣΑΣ

Θ'α τ'α εύρητε με έξαιρετικό και πολύ λεπτό γού-
στο στο Σαλόνι της κ. Ε. ΖΑΚΑ και ΤΑΣ. ΗΛΙΟ-
ΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 44 έντος της Στ'ας Α' π'ατ.

Ο Βορονόφ των παλαιών φορεμάτων είνε αι
Γερμανικαί θαφαί «ARTI».

ΕΙΔΗ
ΟΙΚΙΑΚΗΣ
ΧΡΗΣΕΩΣ

Συντάχθηκε

